

The Essex Scottish Regiment

C. van Beeck

SEMPER PARATUS 6 oktober 1944

The Essex Scottish Regiment

*We are Essex Scottish – loyal and true,
We come from Windsor, how do you do?
We are glad to see you – hope you are well,
We will be with you – on the road to hell.*

The Essex Scottish song

Inhoud

Voorwoord	
Een geschiedenis met traditie en roem	7
De periode in Engeland	10
De voorbereiding op de raid in Dieppe te Frankrijk	19
De Dieppe Raid	20
Colonel Donald MacRae	26
De wederopbouw van het Regiment	27
Universal T-16 Carrier	28
Het belang van een Tweede Front	34
De bevrijding van Europa	36
D-day	36
Normandië en Frankrijk	38
Private Bill Greaves	41
Goliath	44
Major Telford E. Steele	51
België en de Schelde	52
Merksem	54
Stabroek / Putte	58
Private Berkley Mitchell	66
Waarom Woensdrecht!	70
Ossendrecht, Hoogerheide en Woensdrecht	71
Private Harvey E. Cullimore	72
Het offer van Lance Sergeant Arthur R. Charette	73
De Kreekrakdam en het kanaal door Zuid-Beveland	76
Captain Ronald Goudenough	79
De saillant bij Nijmegen	80
Het doel van "Fall Braun"	83
Operatie Bodenplatte	84
De slag om de Rijn	86
Operatie Veritable	87
De Canadese Kangaroo	89
Private William (Bill) Whitworth	90
Major F.A. Tilston	95
Het grote vekort aan getrainde versterkingen	99
Sergeant Arthur Donaldson	100
Noord-Nederland en Duitsland	102
De doorbraak in Drenthe	106
De strijd om Groningen	107
De Duitse capitulatie in Nederland	111
Private Frank A. Marchand	112
De bezetting van Duitsland	114
De naoorlogse jaren van het regiment / Het Kent Regiment	119
De terugkeer van de Essex Scottish naar de Zuidwesthoek in 1994	120
Organisatie van het 1ste Canadese Leger	Bijlage I
Opbouw van het Canadese Leger	I
Canadese militaire rangen	I
Het 1 ^{ste} Canadese Leger	I
Het 1 ^{ste} Canadese Leger Korps	II
Het 2 ^{de} Canadese Leger Korps	II
De 2 ^{de} Canadese Infanterie Divisie	III
De twee talen in Canada	V
Opbouw van het 1ste bataljon The Scottish Essex Regiment	V
Canadese onderscheidingen	VI
De gevechtsuitrusting van de Essex Scottish	VII
Decoration en Battle Honours, Roll of Honour	IX
Bronvermelding	XVI
Canadese gedenktekst	XVII

Voorwoord

Herdenking 60 jaar bevrijding

Beste leden,

Voor u ligt een speciale Tijding geschreven in een bijzonder jaar, het jaar waarin we in de dorpen van de Zuidwesthoek 60 jaar bevrijding herdenken.

Velen onder ons hebben de Tweede Wereldoorlog bewust meegemaakt, anderen hebben de verhalen van hun ouders en grootouders meegekregen.

Verhalen van een onzekere tijd, tekorten, tewerkstellingen, verzet, verraad en de bevrijding: een periode met veel vernielingen en slachtoffers doordat in onze omgeving de slag om Woensdrecht werd uitgevochten.

Over al deze onderwerpen is al veel geschreven, daarom wil ik in deze Tijding een onderdeel beschrijven waar vaak minder aandacht voor is.

Ik wil in deze Tijding de geschiedenis beschrijven van het Canadese Essex Scottish Regiment dat zo hard heeft gevochten voor de bevrijding van onze dorpen en steden in Nederland en Europa in het algemeen.

Het zal op sommige onderdelen voor de gemiddeld geïnteresseerde lezer soms stugge kost zijn, maar ik heb getracht de lezer een beeld te geven hoe het leven was van een Canadese soldaat in de periode 1939-1945, als het ware de lezer in zijn leven te laten stappen!

Het leven van jonge mannen, het merendeel vrijwilligers, die ver van huis hun jeugd, hun gezondheid en ledematen, en helaas vaak hun leven opofferden voor onze vrijheid.

Een aantal van hen heb ik een gezicht kunnen geven door hun persoonlijke ervaringen te beschrijven, iets wat mogelijk werd doordat ik het voorrecht had een aantal van hen te leren kennen tijdens de herdenking van 50 jaar bevrijding.

In 1994 werd voor het eerst de band tussen onze dorpen en de veteranen van het Essex Scottish Regiment aangehaald, een band die mede door de bronzen plaquette op het bevrijdingsmonument in Putte voorgoed is vastgelegd.

Een bijzonder woord van dank wil ik richten aan mijn Canadese vriend, Frank Marchand die mij zijn persoonlijke archief over de Essex Scottish toezond en daarmee veel waardevol materiaal aan deze Tijding toevoegde.

Als basis voor de beschrijving van de geschiedenis van het regiment heeft het in 1946 uitgegeven boekwerk over het Essex Scottish Regiment gediend, wat verder aangevuld is met beknopte historische feiten over de Canadese operaties en hun achterliggende redenen en doelstellingen.

Het vormt zo de opstap voor diegene die meer over een bepaald onderwerp zou willen weten om in andere boeken de uitgebreide informatie te vinden.

Ik hoop dat deze speciale Tijding dan ook een aanvulling mag zijn op de boeken die deze donkere bladzijde uit de geschiedenis belichten.

Graag wil ik deze tijding opdragen aan alle leden van het Essex Scottish Regiment, en aan mijn zonen Sjors en Kurt, in de hoop dat zij nooit de gruwel van een oorlog hoeven mee te maken.

C. van Beeck

Putte, december 2004

Een geschiedenis met traditie en roem

Het Essex Scottish Regiment mag men rekenen tot een van Canada's beste infanterie-eenheden.

Het heeft een familiale traditie die dateert van 1763 tot op heden en tijdens haar actieve dienst van 1939 tot en met 1945 heeft zij zichzelf met trots en eer onderscheiden, geheel in overeenstemming met haar hoogstaande tradities.

Toen in 1763 geheel Canada onder Britse heerschappij kwam, werd de Militia (militie) van Detroit (dat toen tot het grondgebied van Canada behoorde) en omliggende gebieden gereorganiseerd en sinds die tijd is Essex County (graafschap), Ontario een centrum van militieactiviteiten.

In 1796 werd Detroit onderdeel van de Verenigde Staten en werden er twee bataljons gevormd in de militie van het Western District, waarvan Essex County onderdeel was.

De oorlogsarchieven van 1812 vermelden dat het Eerste en Tweede Regiment van de Essex Militie betrokken waren bij militaire operaties, inclusief de verovering van Fort Detroit.

Gedurende de Rebelle van 1837-1838 was de Essex Militie in actieve dienst en werd een Derde Regiment gevormd onder het bevel van Lieutenant-Colonel John Prince.

Van 1855 tot 1860 waren er vier bataljons Essex Militie en in 1866 ontstond door een nieuwe reorganisatie het 23ste Essex Bataljon dat onder bevel van Lieutenant-Colonel Arthur Rankin stond.

De geschiedenis van de huidige eenheid (regiment) dateert van 12 juni 1885 toen het 21ste Essex Infanteriebataljon werd gevormd met het hoofdkwartier in Windsor, Ontario.

Terwijl de functie en het uniform van de eenheid sindsdien meerdere malen zijn gewijzigd, bleef de structuur van bevelvoering ongewijzigd.

In 1887 werd de naam gewijzigd in het 21ste Bataljon Essex Fuseliers.

Deze naam werd in 1900 opnieuw veranderd in het 21ste Regiment Essex Fuseliers en van deze eenheid werd een detachement uitgezonden om samen met de Canadian Volunteer Force (Canadese vrijwillige strijdmacht) te dienen tijdens de Boer War (Boerenkrijg) in Zuid-Afrika.

In 1902 nam men in Detroit deel aan een parade, die werd afgenomen door president Theodore Roosevelt. Ook de deelname aan de Wereldtentoonstelling van 1907 in St. Louis zorgde voor een sterke verbondenheid van de eenheid met de Verenigde Staten.

Tijdens de uitstap in 1908 naar de stad Quebec, om daar deel te nemen aan de viering van de Tercentenary Celebration (gedenktag 300-jarig bestaan) vormde men bovendien de erewacht voor de hertog van York (de latere koning George V van Engeland).

Het regiment leverde een grote bijdrage tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Lieutenant-Colonel E.S. Wigle, die het bevel voerde over de Fuseliers bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog, vormde het 18de Bataljon van het Canadian Expeditionary Force (Canadese expeditieleger) grotendeels uit militairen van de Essex Fuseliers.

Later zouden het 99ste en het 241ste Bataljon, beide gerekruteerd uit het 21ste Regiment Essex Fuseliers, naar Europa vertrekken onder het bevel van

*Colonel Alan C. Prince, V.D., A.D.C.
Honorary Colonel The Essex Scottish Regiment*

Lieutenant-Colonel T.B. Welch en Lieutenant-Colonel W.L. McGregor.

De inzet van de mannen van deze bataljons tijdens de strijd, leverde het regiment achttien onderscheidingen en eervolle militaire vermeldingen op.

Na het eindigen van de Eerste Wereldoorlog werd het regiment ontbonden en gereorganiseerd tot de Essex Fuseliers, met daarin bataljons als eerbetoon aan elk van de drie bataljons die tijdens de oorlog waren opgericht.

In 1926 verbreedert men met het Essex Regiment van het Britse Leger.

De naam van het regiment wordt in 1927 omgedoopt tot de Essex Scottish (Highlanders); gelijktijdig wordt het huidige Highland uniform ingevoerd.

Dit alles gebeurt onder bevel van Lieutenant-Colonel Alan C. Prince, de achterkleinzoon van Colonel John Prince, die negentig jaar eerder het bevel voerde over het 3de Regiment van de Essex Militie.

In de navolgende jaren bereikten de opleiding en de training een hoog niveau, wat bleek uit het feit dat in 8 van de 12 jaren voor 1939 het regiment de Infantry Association Cup (verbondenheidbeker van de infanterie) won voor vindingrijkheid en efficiëntie.

Bezoeken aan de New York State Fair (jaarmarkt/kermis) in 1929 en de expositie Century of Progress (eeuw van vooruitgang) in 1933 waren twee prominente gebeurtenissen in de vooroorlogse geschiedenis van het regiment.

En tot het uitbreken van de oorlog waren er de jaarlijks terugkerende evenementen zoals de parade naar Detroit en de deelname aan de kerkdiensten in St. Paul's Cathedral ter gelegenheid van Empire Day (dag der Dynastie).

Op 3 september 1939 werd het regiment gemobiliseerd voor de Tweede Wereldoorlog als het 1ste (parate) Bataljon Essex Scottish Regiment onder bevel van de toenmalige commandant Lieutenant-Colonel Arthur S. Pearson.

Zodoende was het de eerste Western Ontario militia infanterie-eenheid die opgenomen werd in de Canadian Active Service Force (parate Canadese strijdkrachten).

Het rekruteren tot op volle sterkte nam slechts een paar dagen in beslag en een vrij groot gedeelte van de nieuwe eenheid bestond uit Amerikanen.

De voorbereidende opleiding en training van het bataljon geschiedde in de kazerne St. Luke's Road te Windsor.

Wapentraining, exercitie en marcheren vulden het grootste gedeelte van de diensturen.

Oefeningen werden gehouden in het gebied van Walker Farm en de Yawkey Woods.

De schietopleidingen en oefeningen werden gehouden op Cedar Springs.

Kerstdag 1939 was de aanleiding voor een groot feest voor de lagere rangen en er zijn vele andere voorbeelden van de geboden gastvrijheid door de burgers van Windsor.

Na het afronden van de basisopleiding en het opzetten van de organisatiestructuur, en na een inspectie afgenomen door de bevelvoerend districtsofficier van het militair district nr. 1, verplaatste het regiment zich per trein naar legerkamp Borden.

*Colonel A.S. Pearson O.B.E., E.D.
bevelvoerend officier van 3 september 1939
tot 27 januari 1942*

Hier werden de voorbereidingen getroffen voor een verplaatsing overzee naar Engeland.

Gedurende de jaren waarin het Essex Scottish Regiment in Windsor werd opgebouwd waren de tradities en erodes vormgegeven en overgenomen door alle rangen.

Dit uitte zich dan ook in het uitstekende moreel van de eenheid tijdens de overzeese periode die zij doorbracht in Europa.

Haar staat van dienst spreekt voor zich en de melodie "Highland Laddie" werd gehoord op iedere plaats waar het Essex Scottish Regiment passeerde.

In Windsor bouwde het bataljon een sterke achterban op met een onvoorwaardelijke toewijding, welke zich uitte in ontelbare genereuze aangelegenheden. Tot op dat moment is de niet-aflattende betrokkenheid en zorgzaamheid van Honorary Colonel van het Essex Scottish Regiment, Colonel Alan C. Prince een voorbeeld en inspirerende kracht geweest.

Volgend op het vertrek van het bataljon naar legerkamp Borden werd het 2de Bataljon (Reserve) Essex Scottish Regiment gevormd als een niet-permanent parate militie-eenheid.

Later werd dit 2de Bataljon onderdeel van Canadian Reserve Army (Canadees Reserve Leger).

Het 2de Bataljon onder bevel van Lieutenant-Colonel W. Griesinger en Lieutenant-Colonel J.E. McCorkell zorgde voor de opleiding van negennegentig officieren en andere rangen ter aanvulling van het 1ste Bataljon en voor andere eenheden en legerdiensten.

In haar hoofdkwartier The Armouries te Windsor droeg zij tevens zorg voor het behoud van de tradities van het regiment en vormde zij een instelling waar zowel teruggekeerde leden van het regiment terecht konden alsook diegenen die hun actieve dienst nog te vervullen hadden.

Het wapenembleem dat het regiment voert heeft een rood schild met daarop drie witte kromzwaarden (het wapen

van Essex County in Engeland).

Het wordt aan de bovenzijde getooid met een Schots leeuwenhoofd.

Op het lint van de lauwerkrans aan de onderzijde staat het regimentsmotto "Semper Paratus", wat: "steeds bereid" betekent.

De Tartan (Schotse ruit) van het regiment is de McGregor Tartan.

Deze tartan draagt men als een erbetoon aan Lieutenant-Colonel Walter L. McGregor en zijn familie, die sinds lange tijd een hechte band hebben met het regiment.

De kilt met deze tartan mag gedragen worden door alle rangen van het regiment buiten de diensturen en als uitgaanstenuue. Officieren dragen de Rob Roy-stropdas, de persoonlijke tartan van Rob Roy McGregor.

Een andere gevestigde traditie van het regiment is de Pipe Band (doedelzakband).

De periode in Engeland

De maand juni 1940 bracht het Essex Scottish Regiment door in legerkamp Borden te Ontario, waar zij de laatste fase van haar training afrondde als voorbereiding op de verplaatsing overzee tezamen met andere eenheden van 2nd Canadian Division (2de Canadese Divisie).

Op 12 juli was Brigadier R.O. Alexander aanwezig tijdens de parade van het bataljon om de troepen toe te spreken en om sporttrofeeën uit te reiken.

De volgende dag werd de laatste inspectie in Canada uitgevoerd door Brigadier C.V. Topp, bevelvoerder van de 4de Canadese Infanterie Brigade.

Het resterende gedeelte van de dag werd gebruikt om de tenten in te pakken en voor het inladen van de voorraden.

Na een vroege reveille, gevolgd door het aantreden voor inspectie, vertrok de eenheid op 14 juli in twee secties per trein naar Halifax.

In ieder station langs de route werden zij verwelkomd door een juichende menigte.

Er werd halt gehouden voor exercitie in de stad Quebec en Moncton.

Bij de aankomst in Halifax op 16 juli scheepte het bataljon zich direct in.

De volgende dagen werden in de haven doorgebracht met het oefenen in het hanteren van de reddingsboten, marcheren en het bezoeken van kerkdiensten.

Tijdens die dagen werd een bezoek aan boord van het schip gebracht door Minister van Defensie, J.L. Ralston.

Het schip van het regiment, de E 53, voer uit op de 23ste juli om zeven uur 's

Net als deze soldaten van de 1ste Canadese Infanteriedivisie scheepten de Essex Scottish in te Halifax, Nova Scotia 16 juli 1940

avonds, tezamen met 6 ander troepentransportschepen maakte zij deel uit van het konvooi dat onder escorte voer van het slagschip H.M.S. Revenge.

De Pipe Band speelde op het achterdek van het schip toen het konvooi de haven uitvoer en koers zette naar de Atlantische Oceaan.

Het indrukwekkend zicht van de menigte die hen vanaf de kade ten afscheid uitwiefde zou door de mannen die die dag vertrokken nog lang herinnerd worden.

Op 1 augustus passeerde men het noorden van Ierland van waaraf de reis werd voortgezet in dichte mist tot men de Firth of Clyde bereikte en de mist optrok.

Tegen drie uur in de middag meerde het schip aan in Gourock.

Het ontschepen begon om vijf uur de volgende middag waarna het bataljon uit Gourock vertrok met behulp van vijf treinen.

Na een tussenstop te Carlisle voor exercitie, bereikte men Aldershot om tien over vier in de middag van 3 augustus.

Tegen de tijd dat het bataljon arriveerde hadden de Engelse kranten de aankomst van de 2de Canadese Divisie al aangekondigd en in een van de artikelen stond zelfs een foto van Pipe-Major Jock Copland.

De aankomst in Aldershot werd begroet met een luchtalarm, het eerste in een lange reeks die het dagelijkse leven in Engeland zou ontregelen.

De aankomst in Aldershot werd begroet met een luchtalarm, het eerste in een lange reeks die het dagelijkse leven in Engeland zou ontregelen.

Vele konvooien vertrokken vanuit de Bedford baai te Halifax, Nova Scotia naar Engeland.

Het onderbrengen van het regiment in de Maida-kazerne vergde enige reorganisatie maar ondanks dat werd onmiddellijk gestart met het trainen en voorbereiden van het bataljon op haar taak: het verdedigen van het omliggende gebied.

In het begin viel het bataljon onder Brits bevel en werd daardoor de eerste eenheid van de 2de Canadese Divisie die op 10 augustus deelnam aan een defensieve oefening.

Training, uitgangsverlof en enkele vijandelijke luchtaanvallen vulden de volgende dagen.

Op 21 augustus arriveerde het hoofdkwartier van de 4de Canadese Infanterie Brigade in Aldershot en onmiddellijk werd de defensieve taak van het bataljon gewijzigd.

Van nu af aan zou zij haar plaats innemen binnen de 4de Brigade en niet langer een gedetacheerde eenheid vormen, die samen met Britse troepen een afzonderlijke taak vervulde.

Na een luchtaanval met brandbommen in de buurt van Puttenham op 26 augustus werd de C-Compagnie ingezet om de ontstane branden te helpen bestrijden, die zich over meer dan 20 hectare uitstrekten.

Aan het einde van de maand nam het bataljon deel aan een oefening van het brigade mobiliteitschema; de taak van het bataljon was het innemen van compagnieposities in een reservegebied van waaruit het zich snel naar ieder van de drie strategisch belangrijke gebieden kon verplaatsen.

Tijdens een bespreking die op de oefening volgde, bleek dat de brigadier en de brigademajoor zeer tevreden waren met het optreden van de eenheid.

Op 1 september marcheerde het bataljon naar de St. Andrew's Church of Scotland te Aldershot voor het bijwonen van de kerkdienst.

De terugmars naar het legerkamp werd onderbroken door luchtaanvalsirenes en de pelotons verspreiden zich om op eigen gelegenheid het legerkamp te bereiken.

Op 4 september nam de eenheid deel aan een brigadeoefening in de buurt van Odiham, die later maar een bescheiden succes bleek door een slechte verkenning van de situatie.

Op 7 september begon de grootste luchtaanval op Londen tijdens de oorlog en het bataljon kreeg orders om haar posities in te nemen voor de uitvoering van haar taak.

De nachtelijke hemel boven Londen wordt door talloze zoeklichten verlicht die op zoek zijn naar Duitse vliegtuigen.

Tijdens de avond kon men de branden in Londen op een afstand van meer dan 65 km zien en in het zuiden zorgde het vuren van het luchtdoelgeschut en de lichtbundels van de zoeklichten voor een vergelijkbare gloed.

Het bataljon keerde om drie uur 's nachts terug naar het kamp met de mededeling dat zij over vijf uur wederom zou vertrekken.

De volgende dagen werden doorgebracht met training en een verkenning voor een gemotoriseerde verplaatsing naar een te verdedigen gebied bij Tunbridge Wells.

In hoge kringen dacht men dat een vijandelijke invasie van Engeland nabij was en het bataljonsgebied te Ashurst Park werd zeer gedetailleerd verkend.

Op 20 september werd een oefening gehouden in Witley Common om zo een defensieve bataljonspositie op te bouwen.

De terugkeer naar het kamp werd vergezeld door een grote belangstelling van de bevolking nadat zich het gerucht had verspreid dat de Essex Scottish "een missie" hadden uitgevoerd aan de kust.

De eerste van een lange reeks met belangrijke bezoekers van het regiment arriveerde in september: de Commander in Chief of the Home Forces (hoofdbevelhebber van de binnenlandse strijdkrachten), Sir Alan Brooke en Zijne Koninklijke Hoogheid de Hertog van Gloucester.

Op 4 oktober werd de eerste "Nacht voor Genodigden", sinds de aankomst in Engeland, in de officiersmess bijgewoond door Major-General V. W. Odlum, General Officer Commanding (hoofdbevelvoerder) van de 2de Canadese Divisie, sommige van zijn stafofficieren en Brigadier Topp.

Op 9 oktober werd de eerste vaste sportmiddag op woensdag voor het regiment georganiseerd.

De 1ste Troop Carrying Company (Troepen Transport Compagnie) van de 2de Canadese Infanterie Brigade versloeg het softbalteam van de Essex Scottish met 10 tegen 3 tijdens de beslissende wedstrijd.

Major-General V. W. Odlum en zijn staf hielden een gedetailleerde inspectie van de eenheid op 11 oktober, daarbij een bezoek brengend aan alle tot het regiment behorende onderdelen.

De volgende dag arriveerde er een mobiele eenheid van de Canadian Broadcasting Company (Canadese Omroep Maatschappij) om een programma op te nemen dat in Canada zou worden uitgezonden.

Na de kerkdienst op 23 oktober maakten vijftig overige rangen van de C- en D-Compagnie een uitstap naar van historisch belang zijnde objecten in en rond Windsor.

Dit werd naar later bleek de eerste van een reeks van dergelijke uitstappen.

Op 19 oktober bezochten twee fotografen van Pathé News, vergezeld van Eric Gibbs van de Canadian Military Headquarters (Canadees Militair Hoofdkwartier), de eenheid om foto's te nemen voor een twee minuten durende nieuwsreeks.

Tegen het einde van de maand sloeg het weer om, en een nachtelijke gemotoriseerde verplaatsing werd een zeer koude aangelegenheid.

Een tactische oefening werd uitgevoerd bij Witley Common op 5 november en twee dagen later demonstreerde een speciaal getraind peloton "Een Peloton in de verdediging" voor afgevaardigden van alle eenheden in de brigade.

Verdere demonstraties van de organisatie en bewapening van een peloton, en "Een Peloton in de aanval" werden de volgende dag gehouden.

Ter gelegenheid van Armistice Day (dag van de wapenstilstand 1914-1918) werden de traditionele plichtplegingen van het regiment gefilmd door cameramannen van Gaumont-British, die hiertoe benaderd was door de Public Relations Officer uit Aldershot.

Een verandering in de anti-invasie verdedigingsplannen vergde een verkenning van het gebied rond Godalming door de officieren van het bataljon.

Op 28 november werd een proefverplaatsing uitgevoerd naar het bataljonsgebied in de nieuwe zone van de General Head Quarters (Generale staf), welke de hoofdlijn volgde van de rivier Wey-Eashing-Farncombe.

St. Andrew's Day, op 30 november, is een speciale dag voor een Highland eenheid en de aangelegenheid werd op een passende wijze gevierd met een feest in de officiersmess.

Op 12 december werd de meest moeilijke aanvalsoefening tot dan toe met goed gevolg door het bataljon uitgevoerd; de opdracht werd afgerond met een nachtelijke terugtocht naar de Maida-Kazerne.

Op 14 december werd de eenheid bezocht door de Secretary of State for War (Staatssecretaris van Oorlogszaken) Honourable Captain Eden.

Net voor Kerstmis kreeg het regiment een waarschuwingsbevel voor een verplaatsing en overname van de defensieve zone bij Brighton.

De voorbereidingen voor de verplaatsing zorgden echter niet voor problemen bij de viering van kerstdag.

De tweede Kerstmis in actieve dienst voor het Essex Scottish Regiment en de eerste buiten Canada, legde men de prioriteit bij het kerstdiner voor de manschappen, dat werd bijgewoond door Brigadier Topp.

Later waren er de gebruikelijke uitwisselingen van kerstwensen en diners in de officiers- en sergeantsmesses.

Kwartiermakers vertrokken naar Brighton op 28 december, en de volgende dag vertrok de rest van het bataljon naar het gebied in Brighton.

Zij losten daar het Royal Canadian Regiment af en namen haar posities over rond het middaguur.

Op oudejaarsavond was het regiment goed geïnstalleerd in Brighton.

Het vieren van de jaarwisseling was echter beperkt door de aard van de defensieve rol die het bataljon aan de zuidkust vervulde.

Op nieuwjaarsdag 1941 vonden de brigadier en de brigademajoor tijd om het regiment te bezoeken en hun een goed nieuwjaar toe te wensen.

Maar voor alle officieren van de eenheid was het een werkdag, daar zij de veranderingen in de bataljonsposities moesten plannen zoals bevolen door de divisiestaf.

Een vals alarm, dat een activiteit van vijandelijke vaartuigen was waargenomen, veroorzaakte een verhoogde alertheid in de bataljonsobservatieposten, maar er werden geen verdere ontwikkelingen meer waargenomen.

Op 4 januari rondde de bataljonsstaf en de stafcompagnie hun verplaatsing naar Portslade af, waar het hoofdkwartier in een brouwerij werd gevestigd.

Tegen 9 januari hadden alle compagnieën de vereiste wijzigingen in hun gebied doorgevoerd.

Om de effectiviteit van de verdediging te verhogen werd er een uitgebreide samenwerking met de Britse West Sussex Divisie en de eenheden van de Home Guard doorgevoerd.

Op 13 januari werden de defensieve posities van het bataljon bezocht en geïnspecteerd door Major-General V. W. Odlum en General Horn van het XII Britse Legerkorps.

De volgende dag waren er opnieuw bezoekers doordat de bataljonsstaf deelnam aan een oefening in communicatieverbindingen voor het korps.

Verkenningsgroepen van de Calgary Highlanders begonnen te arriveren als voorbereiding op de aflossing welke op 20 januari werd afgerond.

Het bataljon verplaatste zich zonder problemen terug naar Aldershot en ging verder met haar normale training en bereidde zich bovendien voor op de verplaatsing naar een nieuw gebied in het defensieve plan van de Generale Staf.

Op 5 februari voerde het bataljon een aanvalsoefening uit waarbij voor het eerst gebruik gemaakt werd van verbale operatiebevelen.

Twee dagen later was er een vluchtige inspectie door Sir John Dill, Chief of the Imperial General Staff (Hoofd van de Koninklijke Generale Staf).

De bataljonsstaf hield op 10 februari een oefening waarbij alle eenheids- en formatieaanvoerende groepen van de 2de Canadese Divisie betrokken waren.

Drie dagen later nam de eenheid deel aan een aanvalsoefening van de brigade.

De voorbereidingen voor het bezoek van Zijne Koninklijke Hoogheid de Koning werden plotse-ling stopgezet op 19 februari en het bataljon ging verder met de voorbereidingen van de divisieoefening "Dog" (hond).

Op 26 februari werd deze oefening uitgevoerd terwijl de regen met stromen uit de lucht viel.

De toestand van de wegen zorgde voor verkeersopontheid, en na twee dagen van onophoudelijke regen keerde de Essex Scottish naar Aldershot terug om wapens en uitrusting schoon en droog te maken.

De training van het bataljon als een team duurde de gehele maand maart.

Een oefening in verdediging en terugtrekken op 7 maart werd vroegtijdig beëindigd vanwege het slechte weer.

Op 17 maart ging het regiment op pad om oefening "David" uit te voeren, waarbij de eerste fase het opbouwen van een defensief gebied bij Malborough inhield.

De volgende morgen werd, onder een denkbeeldige vijandelijke aanval, het terugtrekken naar Upper Axton Farm in scène gezet.

Op 27 maart werd het Essex Scottish Regiment voor de eerste keer bezocht door Zijne Majesteit Koning George VI van Engeland.

Het bataljon werd door hem geïnspecteerd en een aantal van de officieren die hierbij aanwezig was onderhield een prettig gesprek met de koning over de kilt die de Pipe Band droeg tijdens de parade en over de stropdas die de officieren droegen.

Nadat het enthousiasme over het bezoek van de koning was geluwd bereidde het bataljon zich voor op oefening "Benito".

De eerste dag van april was geheel in overeenstemming met het gezegde!

Het bataljon verliet het kamp in een zware sneeuwstorm om bij aankomst in het verzamelgebied nadere orders te ontvangen over de oefening; toen zij daar aankwamen werd hen echter medegedeeld dat oefening "Benito" werd afgelast.

Tijdens het verstrijken van de eerste week werd iedereen druk beziggehouden door een inspectie van de voertuigen door Major-General Odlum en een inspectie van het gehele legerkamp door de brigadier.

Eerste paasdag viel op 13 april en er werden speciale kerkdiensten gehouden in de St. Michael's, St. George's en St. Andrew's kerken in Aldershot.

De dagen daarna werden opnieuw voorbereidingen getroffen voor oefening "Benito".

Op 16 april ging men naar een verzamelgebied bij Wisborough Green en de volgende dag verplaatste de oefening zich naar een samenstellingsgebied bij Amberley Station.

Vroeg in de ochtend van 18 april lanceerde het bataljon een aanval waarbij de A- en B-Compagnie het eerste doel zouden innemen en de C- en D-Compagnie het tweede.

Op 23 april bracht Sir Patrick Duff van de British High Commissioner's Office in Canada een bezoek aan het bataljon.

Twee dagen later ging iedereen op pad voor een driedaagse mars; de mars via Wokingham en Basingstoke werd volbracht met slechts enkele uitvallers.

De maand eindigde met een gesimuleerd bombardement door drie Westland Lysanders, wat extra cachet gaf aan het gewone trainingsprogramma.

De maand mei begon met een defensieve oefening "Crow" (kraai) voor de eenheid.

De oefening die drie dagen zou duren werd stopgezet vanwege het slechte weer nadat het bataljon een defensieve positie had ingenomen bij Witley.

Op 9 mei organiseerde de onderbevelhebber een demonstratie met de 3 inch mortier voor de geweercompagnieën.

Op 15 mei ging het stafpersoneel naar de Downs ten zuidwesten van Petersfield om daar deel te nemen aan de twee dagen durende communicatieverbindingen oefening "Joseph" voor de divisie.

Op 19 mei hadden Lieutenant-Colonel A.S. Pearson en Captain W.J.S. Knox een gesprek met de Canadian High Commissioner in Londen betreffende het verzoek van het N.P.A.M. Bataljon van het regiment om een bezoek aan de St. Paul's Cathedral in Detroit te brengen.

Dit gebruik werd in 1942 terug ingevoerd.

Oefening "Cobra" werd op 27 mei uitgevoerd onder toezicht van General McNaughton.

Deze oefening omvatte een aanval van vijandelijke parachutisten vanuit een strategisch gunstige positie op de kop van een bewegende colonne.

De bataljonsaanval werd succesvol uitgevoerd met de B-Compagnie links, de "A-" in het midden en de C-Compagnie rechts.

General McNaughton besprak de oefening met de officieren nadat deze was beëindigd en nam de groet in ontvangst van het bataljon toen deze van het oefengebied weg marcheerde.

Op 1 juni nam een detachement van de eenheid deel aan de parade ter gelegenheid van de Windsor War Weapons Week (Windsor oorlogswapens week) die werd geschouwd door Zijne Majesteit Koning George VI.

De training werd voortgezet met het oefenen van operatie "Pack" (pakken) op 5 juni welke het inladen van de uitrusting van de eenheid voor transport inhield en zijn verhuizing met al het personeel van de eenheid naar een gebied waar deze zich zou verspreiden.

Op 15 juni begon de divisie aanvalsoefening "Waterloo", waarvan de uitvoering drie dagen in beslag nam en de officieren trainde in het bijstellen van de orders door gewijzigde situaties tijdens de strijd.

De aanval van het bataljon ging van start om vier uur in de morgen van 16 juni en tegen half elf waren alle operatiedoelen veroverd.

Gedurende deze maand waren er inspecties door de Inspector General en de Hertog van Gloucester. J.A. Kennedy, Norman L. Spencer en de Eerwaarde J.A. Brennan van Windsor, Ontario brachten een bezoek op 11 juni aan het regiment.

Tegen het einde van de maand vertrokken kwartiermakers naar Rye om de voorbereidingen te treffen voor een nieuwe verdedigingstaak van het bataljon aan de zuidkust.

Terwijl de voorbereidingen voor de verplaatsing verder gingen, namen het communicatie-, en het uitvoerend personeel deel aan de tweedaagse communicatieoefening "Maple" (esdoorn).

Op 30 juni arriveerden de kwartiermakers van het 6de Bataljon van het Manchester Regiment, met wie men zou aflossen, om de overname van de Maida-Kazerne mee voor te bereiden.

Dominion Day 1941 werd gevierd door degenen die vrij van dienst waren op dat moment.

Nadat de voorbereidingen voor de verplaatsing naar het gebied bij Rye klaar waren werd de aflossing door het 6de Bataljon van het Manchester Regiment afgerond op 6 juli.

De volgende dagen bracht men door met het uitproberen van de plaatselijke verdedigingen en het aanpassen hiervan zodat zij aan de eisen van de bevelvoerende officieren en de brigadier voldeden.

Op 18 juli was er een indrukwekkende en moedige vertoning van de sterkte van de Britse luchtmacht waarbij men vliegtuigen van alle types in de richting van het Kanaal en het Europese vasteland zag vliegen.

De rest van de maand omvatte een inspectie van de plaatselijke Home Guard door de bevelvoerende officier van "Edward", een oefening in communicatieverbindingen voor de staf van het hoofdkwartier en het filmen van de verdedigingslijnen van de eenheid door het Britse Paramount News.

De maand augustus begon met een inspectiebezoek van hoofdbevelhebber van de Home Forces (Binnenlandse Strijdkrachten), Sir Alan Brooke.

Zijn bezoek aan het bataljonsgebied omvatte een bezoek aan de verdedigingsposten van de C-Compagnie en een baseballwedstrijd tussen de "A-" en de stafcompagnie.

Op 5 augustus deed de eenheid onder bevel van de 167ste Britse Brigade mee aan oefening "Morbinge", waarbij zij de vijandelijke troepen leverde voor het trainingsonderdeel van het VI Korps.

Succesvolle gevechtspatrouilles en het gebruik van de radioverbindingen vormden de beste lessen van de driedaagse inzet.

Op 10 september kwamen het 6de Bataljon van het Manchester Regiment terug naar haar oude gebied en loste daar de Essex Scottish af die de dag daarop naar de onderkomens in de buurt van Camberly gingen, waar het bataljon het gewone trainingsprogramma weer oppakte.

Een oefening in het oversteken van een rivier en een gemotoriseerde verplaatsing toonde aan dat de eenheid op een bevredigend en hoog trainingsniveau zat.

De voorbereidingen voor het bezoek van W.L. Mackenzie King op 27 augustus werden afgelast toen zijn bezoek werd uitgesteld.

September was een maand met sport, eenheidstraining en planning.

Op 2 september werden de eerste blauwe recht-

hoekige divisie-mouwemblem en de groene driehoekige brigade-mouwemblem verstrekt.

Het bataljon ondernam oefening "Punting" (varen in een punter) in de buurt van Holly Pond.

Na zonsondergang vestigden de A- en C-Compagnie een bruggenhoofd en de overblijvende geweercompagnieën rondden de oversteek af.

Genisten legden enkele bruggen aan en de voertuigen staken een voor een over om zich daarna bij de eenheid te voegen.

Halverwege de maand september kreeg men speciale training in het gebruik van aanvals- en verkenningsboten om een rivier over te steken.

Op 27 september nam de Essex Scottish deel aan oefening "Bumper".

Gedurende de volgende drie dagen verplaatste het bataljon zich naar het zuiden van East Grinstead, dan ten noorden van Maidenhead en uiteindelijk in de onmiddellijke omgeving van Great Milton, waar zeer nabij vijandelijke activiteit was geconstateerd.

In de vroege ochtend van 1 oktober werd de D-Compagnie uitgezonden om de voorste troepen die aan oefening "Bumper" deelnamen bij te staan. In de buurt van Shenley Church End werd uiteindelijk contact gemaakt met de vijand en de A-Compagnie veroverde een vijandelijk bataljonshoofdkwartier.

Dit was voor de eenheid de laatste opdracht in deze oefening en zij keerde terug naar Camberly waar de normale training werd hervat.

Op 16 oktober ging het bataljon terug naar het gebied bij Rye om het 6de Bataljon van het Manchester Regiment af te lossen.

De Edelachtbare J.L. Ralston inspecteerde op 23 oktober twee samengestelde compagnieën, het carrier- en mortierpeloton en een verdedigingspost in het verdedigingsgebied van de Essex Scottish.

Een paar dagen later inspecteerde en beoordeelde een groep hoge officieren het bataljonsfront en haar situering.

Op 5 november 1941 bezochten de hoofdbevelvoerder van de 2de Canadese Divisie en zijn staf de verdedigingswerken in de haven van Rye om het belang toe te lichten van de verdediging van deze haven. Kort na dit bezoek verliet Major-General Odum zijn post om een benoeming als High Commissioner (Hoge Afgevaardigde) in Australië te aanvaarden. Hij werd opgevolgd door Brigadier J.H. Roberts.

De blauwe rechthoek van de 2de Canadese Infanterie Divisie met daaronder het regiments-embleem van het Essex Scottish Regiment.

Armistice Day kreeg een bijzonder karakter door de aanwezigheid van de bevelvoerend officier en de Pipe Band tijdens de ceremonie bij het oorlogsmonument van Rye.

Op 16 november vertrok Lieutenant J.K. Hunter als eerste kandidaat om een cursus in gevechtsexercitie te volgen aan de 47ste Division School.

De rest van de maand zat het programma overvol met tactische training voor degenen die niet van dienst waren.

Het eerste detachement "Special Increment" (Speciale Aanvullingstroepen) vervoegde zich bij de eenheid op 30 november, waaronder de Lieutenants MacLellan en Washer die naar de eenheid terugkeerden nadat zij hun opleiding tot officier hadden afgerond.

De eerste dagen van december passeerden met het aflossen van het bataljon door het Britse 2de /6de Duke of Wellington's Regimenten het vertrek van de eenheid naar St. Leonards.

Intensieve training was aan de orde van de dag en de eenheid kreeg haar eerste cursus gevechtsexercitie.

Net voor Kerstmis werd het betrekken van het nieuwe bataljonsgebied afgerond met de verplaatsing van het bataljonshoofdkwartier, staf, en de A- en C-Compagnie naar Uckfield. Eerste kerstdag werd gevierd na de gebruikelijke voorbereidingen en met feestelijk kerstdiner in alle compagniemesses.

Alle rangen waren vrij van dienst en dat bood geruime de gelegenheid voor het afleggen van bezoeken en het uitwisselen van kerstgroeten.

Het jaar 1941 liep ten einde zonder veel bijzonderheden.

De Gevechtsexercitie School van de eenheid werd opgeheven en de opgeleide kandidaten begonnen de training door te geven aan de compagnieën.

De bevelvoerend officier en de onderbevelhebber hadden de gevechtsposities in het nieuwe gebied van het regiment grondig verkend en het gehele bataljon keek het nieuwe jaar met vertrouwen tegemoet.

Op 8 januari inspecteerde de nieuwe Canadian Corps Commander (Canadese Korps Commandant), General Crerar, de gevechtsposities van het bataljon in de buurt van Horam.

Lieutenant-Colonel F.K. Jaspersen, D.S.O., E.D., bevelvoerend officier, van 28 januari 1942 tot 20 augustus 1942

Op 14 januari verplaatste het bataljonshoofdkwartier, de staf-, en C-Compagnie zich naar St. Leonards, de rest van de eenheid volgde hen in de dagen daarna.

Vanaf 22 januari tot het einde van de maand was de eenheid druk bezig met de voorbereidingen voor de beveloverdracht van Lieutenant-Colonel A.S. Pearson aan Major F.K. Jaspersen.

De feitelijke beveloverdracht vond plaats op 27 januari en op 28 januari sloot Lieutenant-

Colonel A.S. Pearson zijn dienstperiode als bevelvoerder van het bataljon af om een andere benoeming te aanvaarden.

Het afscheid op het paradeplein en in de Officers Mess was zeer roerend, een passend eerbetoon aan de officier onder wiens hoede en inzet het Essex Scottish Regiment gemobiliseerd en overzee gebracht werd.

Op 29 januari werd Major F.K. Jaspersen bevorderd tot Lieutenant-Colonel behorende bij het bevel over het regiment.

De maand februari ging van start met de voorbereidingen voor een anti-invasie oefening "Beaver II" (Bever II) voor het Canadese Korps.

Na op 4 februari een paraatheidwaarschuwing te hebben gekregen, vertrok het bataljon bij het eerste licht de volgende dag na "vijandelijke" penetraties en de landingen en overwinningen op de zuidkust.

Na het afronden van zijn verplaatsing viel de eenheid een vijandelijke strijdmacht vanuit drie richtingen aan en versloeg hen na een tegen-tegen aanval.

Bevelen van het brigadehoofdkwartier voor een aanval bij zonsopgang tot een penetratiediepte van 4 km werden uitgevoerd met ondersteuning van twee regimenten veldartillerie, een ongebruikelijke hoeveelheid artillerie voor die dagen.

Na een aanzienlijke vijandelijke beschieting en daarop volgende tankactiviteit, wist het bataljon met ondersteuning van de Hamilton Light Infantry de vijand van zijn sleutelposities te verdrijven tegen het einde van de oefening.

Op 13 februari deed de eenheid een nachtelijke aanval met een nadruk op de "verkenning-" en "bevel"aspecten van de gevechtsprocedures voor alle betrokken bevelvoerders.

In aanvulling op de nachtelijke training vulden het zuiveren van bossen, wachtlopen in vooruitgeschoven positieoefeningen voor de compagnieën en veldlopen de trainingsuren.

De maand maart onderscheidde zich, buiten de belangrijke trainingsoefeningen, door het vertrek naar Canada van verschillende Officieren en andere rangen voor het uitvoeren van tijdelijke dienst-opdrachten.

Op 3 maart droeg Brigadier Topp het bevel van de 4de Canadese Infanterie Brigade over.

Brigadier Sherwood Lett die hem opvolgde bracht op 4 maart een bezoek aan de eenheid.

Op 6 maart hield het bataljon een anti-pantser verdedigingsoefening "Kingston" in de buurt van Horam.

De tweedaagse brigadeoefening "Firle" werd aangekondigd op de ochtend van 17 maart en een brigadeaanval werd uitgevoerd in de buurt van Bexhill bij het eerste licht van de volgende dag.

De aanval, met het Royal Regiment of Canada op rechts, de Essex Scottish op links en de Hamilton Light Infantry die de laatste operatiedoelen veroverde, was succesvol en de eenheid keerde om tien uur 's morgens terug naar haar onderkomens.

Op 24 maart nam de eenheid gevechtsposities in voor het uitvoeren van oefening "Hill" (heuvel).

De actie tegen binnenvallende vijandelijke parachutisten werd gehouden op een sub-eenheidbasis en door het goede weer tijdens de oefening kon er veel waardevolle training afgewerkt worden.

Aan het begin van de maand april woonde de onderbevelhebber een aanvalslanding met landingsvaartuigen bij in Portsmouth.

Op 3 april werd door het bataljon aanvalsoefening "Westfield" uitgevoerd waarna de brigadier en de brigademajoor, die de oefening hadden gadegeslagen, een compliment gaven voor het hoge moreel van de troepen.

Op 9 april marcheerde het bataljon naar haar gevechtsposities voor het uitvoeren van oefening "Flap" (fladderen).

Hier ontving men de bevelen voor oefening "Flop" (neerploffen) die in de eerst plaats bedoeld was als een oefening met compagnie- en carrier-opdrachten.

Daar de tegenstand zwaarder was dan gedacht vergde de oefening de voorbereiding van een nachtelijke aanval.

De aanval ging van start om half vijf in de morgen van 11 april en zijn succesvol verloop maakte het voor het 7de Canadese Infanterie Brigade mogelijk om met de ondersteunende tanks verder door te stoten.

Op 13 april werd de volgende uit de serie anti-invasie verdedigingsoefeningen, oefening "Flip" (wegtikken) succesvol uitgevoerd onder het goedkeurend oog van de leger- en divisiebevelvoerders.

Van 20 tot en met 24 april was het bataljon druk in de weer met "Beaver III".

Tijdens deze oefening voerde het bataljon twee aanvallen uit, maar tegenstrijdige scheidsrechterlijke oordelen zorgden voor twijfel omtrent het resultaat van de tweede aanval en het vergde een dag om dit uit te zoeken en de situatie te herstellen. In de nacht van 28 op 29 april marcheerde het bataljon naar een nieuw gebied waar zij onderkomen vond in legerkamp Horam.

Op 1 mei werd het kampgebied bezocht door Major-General Roberts.

Gaande de maand werd het tempo van de training merkbaar verhoogd met de nadruk op sectieaansturing, gevechtsexercitie, compagnie-aanvalsoefeningen en cursussen in aanvalslandingen met landingsvaartuigen voor de officieren.

Op 9 mei namen de Essex Scottish deel aan oefening "Beaver IV" die hen eerst naar een verzamelgebied bij Hellingley voerde en daarna naar Uckfield.

Het aandeel van de eenheid in deze oefeningen was zeer beperkt en op 13 mei keerde men terug naar legerkamp Horam.

De voorbereiding op de raid in Dieppe te Frankrijk

De plannen om het bataljon deel te laten nemen aan oefening "Tiger" (tijger) werden op 14 mei afgelast.

De dag daarop werd het bataljon afgelost in legerkamp Horam door de Highland Light Infantry of Canada en werd zij per gemotoriseerd transport verplaatst naar een nieuw legerkamp in de buurt van Billingham.

Op 18 mei werd 570 man bestaande uit alle rangen verplaatst naar Isle of Wight om daar onderdeel te vormen van "Simmer Force" (sudderende kracht) welke later de raid op Dieppe in Frankrijk zou uitvoeren.

De achtergebleven mannen van het bataljon moesten zich bij de 5de Canadese Infanterie Brigade melden als achterhoedegroep.

Na de derde verplaatsing op het eiland in drie dagen tijd werd de eenheid ondergebracht in de kampen Norton en Savoy.

Hier kregen zij een intensieve gevechtstraining en werden ze in aanvalslandingen geoefend.

De veiligheidsvoorschriften werden opgevoerd naar het hoogste niveau.

De training tijdens de maand juni was van dien aard, dat het bataljon in topvorm zou zijn om haar taak uit te kunnen voeren.

Oefening "Simmer" (suddereren) op 1 juni, oefening "Windsor I" op 4 juni, een repetitie van oefening "Windsor" op 6 juni en de brigadeoefening, "Ontario", gevormd door een raid op het westelijk eind van het eiland (Isle) Wight, volgden elkaar in snel tempo op.

De eenheid werd weinig rust gegund!

Op 11 juni werd de grootscheepse oefening "Yukon I" gehouden in samenwerking met de Royal Air Force (Koninklijke Luchtmacht) en de Royal Navy (Koninklijke Marine).

De Essex Scottish, aan boord van de schepen Prince Charles en Prince Leopold, waren voorzien van hun volledige uitrusting en munitievoorraad.

"Yukon I" werd op 17 juni herhaald maar ditmaal zonder de inzet van landingsvaartuigen.

Op 22 juni werd oefening "Yukon II" met succes uitgevoerd en ondanks het feit dat het landingsonderdeel werd vertraagd, kon de oefening een uur eerder beëindigd worden dan "Yukon I".

Tijdens de divisiebespreking op 27 juni kregen de officieren hun orders en werd hun medegedeeld dat het Essex Scottish Regiment ingezet zou worden voor een raid op Frankrijk.

De kerkdienst de volgende dag was zeer bezielend en tijdens de twee daarop volgende dagen werden voorbereidingen getroffen voor oefening "Klondike I" waarvan iedereen verwachtte dat het hier om de echte aanval ging.

Dominion Day (dag waarop zelfbestuur werd ingesteld in Canada als deel van het Britse Gemenebest) werd in 1942 gevierd met het houden van een sportwedstrijd voor de brigade in legerkamp Norton.

Het bataljon won die dag zowel de softbal- als de volleybalfinale.

De volgende dag vertrok de eenheid naar Yarmouth en de compagnieën scheepten zich in voor "Klondike I".

De aankondiging van de raid en het bezoek van Major-General Roberts op de schepen werd met gejuich begroet.

Het moreel was hoog en het herhaaldelijk uitstellen van de raid, vanwege onjuiste weeromstandigheden en getij, konden de wil van de eenheid om naar Frankrijk te gaan niet breken.

Lord Louis Mountbatten, opperbevelhebber van de Gecombineerde Strijdkrachten bracht de troepen op 3 juli een bezoek.

's Middags 7 juli kwam echter het zwaar teleurstellende bericht dat de raid werd afgelast.

Het bataljon ontschepte zich in Cowes en keerde per gemotoriseerd transport naar haar kampen terug.

Tijdens zijn inspectiebezoek op 7 juli gaf Major-General Roberts een verklaring waarom men "Klondike I" niet heeft uitgevoerd.

Op 12 juli vertrok het bataljon terug naar het vasteland waar het gestationeerd werd in Ashington te Sussex.

De uitgaansverloven werden terug ingevoerd, de training en sport werden weer uitgevoerd op compagnieniveau.

Tegen het eind van de maand werd bevel gegeven voor verplaatsing naar een nieuw gebied.

Eind juli vertrokken de kwartiermakers van de compagnie naar het nieuw toegewezen gebied in Middleton-on-Sea. Op 4 augustus volgde het bataljon en tegen het einde van de dag waren de meeste operationele en administratieve zaken afgewikkeld.

Intensieve gevechtstraining vulde wederom het dagschema met als doel alle rangen op hetzelfde lichamelijke conditiepeil te krijgen zoals men dat

had opgebouwd tijdens het verblijf op het eiland Wight.

Het werd duidelijk dat "Simmer Force" opnieuw in beeld was.

De 17de augustus werd doorgebracht met de voorbereiding van een plan dat later de raid op Dieppe zou blijken te zijn.

Ondanks het feit dat alle wapens in gereedheid waren en er grote hoeveelheden munitie waren uitgedeeld, was de geheimhouding zo effectief, dat men geen flauw vermoeden had van de op komst zijnde operatie "Jubilee" (gejubel).

De enige voorbereiding was de deelname aan een nachtelijke oefening voor gemotoriseerd transport

"Ford Mk. I", die plaatsvond in de nacht van 18 op 19 augustus.

Het bataljon verliet op 18 augustus op verschillende tijdstippen haar thuisbasis onder de dekmantel van "Ford Mk. I".

Bij aankomst in Southampton, Portsmouth en Newhaven ging de eenheid onmiddellijk aan boord van de gereedliggende infanterielandingschepen.

Voor de achterblijvers in Middleton-on-Sea was er geen enkele reden tot opwinding, zij wisten niet beter dan dat "Ford Mk. I" een tweedaagse oefening was.

De Dieppe Raid

Het plan voor een operatie als deze kwam niet enkel voort uit de Britse vastbeslotenheid om de vijand bij iedere gelegenheid die zich bood te bestoken, maar ook uit de wetenschap dat ergens, op enig moment de herovering van het vasteland zou moeten beginnen en dat dit vanuit zee zou moeten gebeuren.

De gegevens en de ervaring die men nodig had voor men dit kon ondernemen, zouden moeten worden gekocht tegen een hoge prijs.

Ondanks de aandrang van het volk en de eisen van de Verenigde Staten en Rusland was het in 1942 onmogelijk een operatie op grote schaal uit te voeren.

Het was slechts mogelijk een operatie op kleine schaal met de steun van de luchtmacht uit te voeren met als doel ter plaatse zoveel mogelijk schade aan te richten en gedurende één dag zoveel mogelijk verwarring te stichten.

Zelfs voor deze korte operatie zou een groot konvooi van schepen bijna negen uur voor de kust van Frankrijk moeten blijven liggen binnen het bereik van de vijandelijke kustbatterijen.

Het was dus niet voldoende alleen mannen en tanks aan land te zetten, het zou noodzakelijk zijn aan het einde van de overval alle troepen en materieel weer in te schepen en terug te brengen naar Engeland.

De kuststrook tussen Berneval en Quiberville, het landingsgebied, bestond uit verticale krijtrotsen, doorbroken door rivierdalen en smalle kloven met steile wanden.

Alle kloven en toegangen tot het strand waren ongetwijfeld ondermijnd en met prikkeldraad versperd.

Een platte, harde vooruitstekende rand van door de golven afgesleten, glibberig krijt strekte zich uit over een afstand van gemiddeld 800 m vóór de rotswand in de richting van de zee.

Alle stranden waren bedekt met grote en kleine kiezelstenen en bij laag water met zand.

De hellingshoek van de hoofdstranden was 1 op 40 en bij de strandmuur oplopend tot 1 op 10, wat het voor tanks moeilijk zou maken om over de dikke kiezellaag de strandmuur en de promenade te bereiken.

Dit stuk kuststrook bevatte de verdedigingswerken van Dieppe, die geflankeerd werden door de Duitse batterijen bij Berneval en Quiberville.

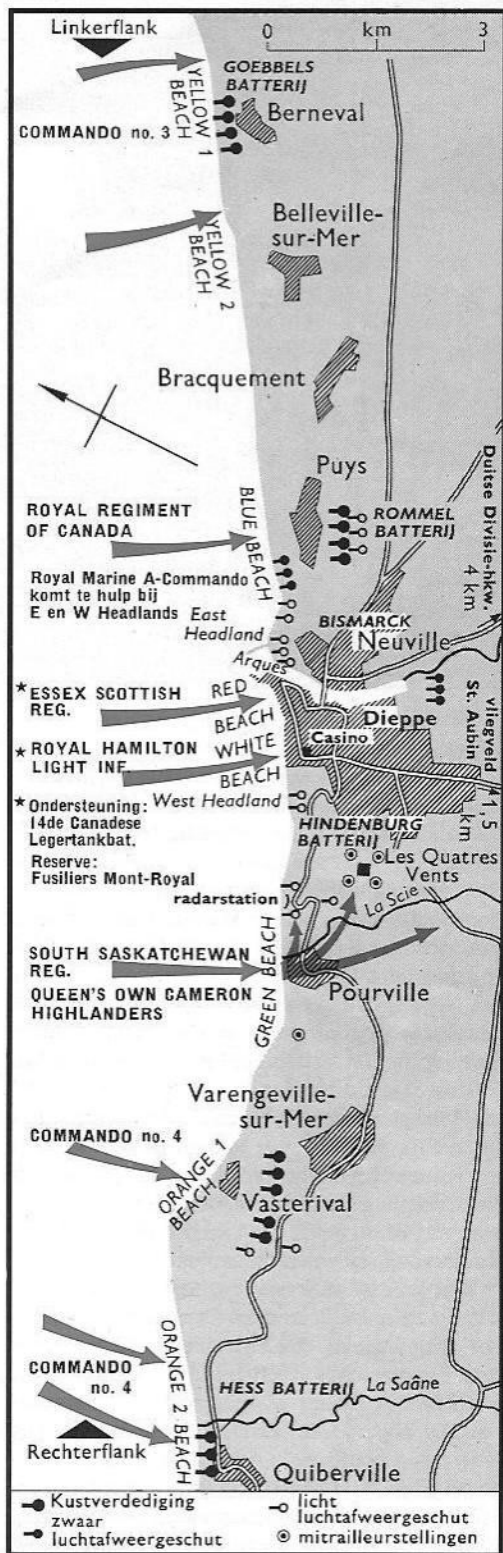
Deze batterijen waren zo geplaatst dat ze de toegang van zee naar de haven bestreken.

Even na vijf uur in de morgen van 19 augustus 1942 landden ongeveer 5.000 Canadezen op Dieppe tijdens een algehele raid met als doel de Duitse torpedoboten in de haven te vernietigen en de Duitse verdediging uit te schakelen.

Bovendien hoopten zij erop met wat geluk een Duits marine-codeboek buit te maken.

De raid werd een totale mislukking.

Het Duitse leger was die ochtend in staat van paraatheid zoals gebruikelijk tijdens de zomertijd, zodoende waren de Duitse verdedigers gereed en beschoten de Canadese troepen in de landingsvaartuigen en op het strand met alle wapens die zij voorhanden hadden. De raid op Dieppe werd een enorme tragedie waarbij bijna duizend Canadese militairen het leven lieten en er bijna tweeduizend krijgsgevangenen genomen werden, maar de Geallieerden leerden er veel van en dit werd later bij andere landingen opmerkelijk goed in praktijk gebracht.

Overzichtskaart met de aanvalsdoelen tijdens de raid op Dieppe

Het Essex Scottish Regiment moest in het centrum op Dieppe Oost (Red Beach) landen. De eerste taak van de Essex Scottish tijdens de Dieppe raid was de stad vrij maken van vijandelijke troepen zodat genisten en specialisten hun werk konden doen.

De A-Compagnie had tot taak het oostelijk deel van de stad te zuiveren en de Duitse marinevaartuigen in het oostelijk deel van de binnenhaven te veroveren.

De D-Compagnie zou het centrum van de stad zuiveren, inclusief de Duitse onderkomens, daarna de Duitse marinevaartuigen in het westelijk deel van de binnenhaven veroveren, om vervolgens de Duitse leger- en marinehoofdkwartieren te veroveren.

De B-Compagnie zou het westelijk deel van de stad veroveren en vervolgens verder doorstoten naar vijandelijke verdedigingswerken bij de renbaan, waar men contact zou maken met de Royal Highland Light Infantry.

De C-Compagnie zou zich een weg banen door de stad heen en daarna verder doorstoten met ondersteuning van tanks naar verder landinwaarts gelegen doelwitten.

Een speciale eenheid onder leiding van Lieutenant Hunter vormde de achterhoede die gebouwen zou zuiveren van vijandelijke troepen nadat de rifle companies (geweercompagnieën) verder waren getrokken.

Een andere speciale eenheid was belast met de beveiliging van het brigadehoofdkwartier.

Hierna zouden de A- en D-Compagnie naar links afbuigen om op hoger gelegen gebieden de luchtafweeropstellingen te veroveren.

Daarna zouden deze twee compagnieën samen met het Royal Regiment of Canada defensieve posities innemen om zodoende het van zuid naar oost gevormd bruggenhoofd te verdedigen.

Het was de bedoeling dat de geweercompagnieën op het strand zouden landen om twintig over vijf.

De geladen landingsvaartuigen werden ongeveer twee uur voordat ze het strand moesten bereiken neergelaten van de infanterielandingschepen.

Het eerste uur van de tocht naar de kust was rustig en verliep zonder enig voorval.

Om ongeveer half vijf begonnen de eerste vliegtuigen van de Royal Air Force met het aanvallen van hun doelen op de kust.

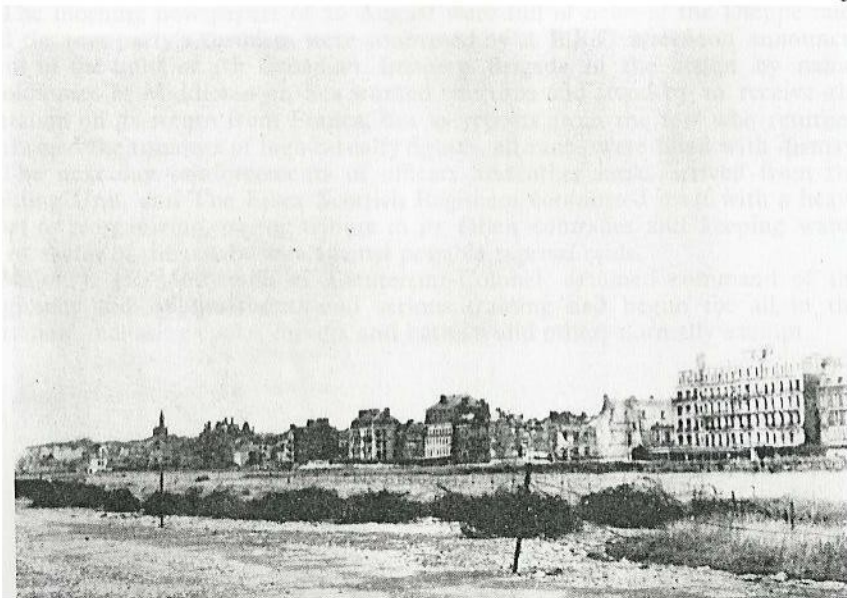
Onmiddellijk daarop werd de zee verlicht door vijandelijke luchtfakkels en binnen enkele minuten werden de vliegtuigen onder vuur genomen. Het werd hierdoor net licht genoeg om iets te kunnen zien en terwijl iedereen zijn hoofd beneden de rand van het landingsvaartuig hield, konden de meesten de eerste luchtgevechten waarnemen en zagen ze hun eigen bommenwerpers de aanval inzetten op de kustdoelwitten.

Terwijl de landingsvaartuigen dicht bij de kust kwamen werd het steeds lichter en rond vijf uur

kwamen zij onder vuur te liggen van de Duitse kustverdediging.

De hevigheid van de beschieting nam steeds meer toe en zowel granaten als langeafstandsmortiergranaten explodeerden in zee tussen de naderende landingsvaartuigen.

Sommige werden geraakt en zonken, maar de meerderheid kreeg de kans om onbeschadigd door te varen.

Men twijfelde niet; ondanks de zware beschieting bleven de flottieljes in formatie en om twintig over vijf landde de aanvalsgolf van landingsvaartuigen op het strand.

De aan boord zijnde troepen ontscheepten zich onmiddellijk volgens plan en renden naar het kiezelstrand waar zij werden tegengehouden door de eerste ring met prikkeldraadversperringen.

Onmiddellijk begon men met het nemen van deze hindernis, sommigen knipten zich een pad door het prikkeldraad, terwijl anderen zich op het prikkeldraad lieten vallen om het plat te drukken zodat de volgenden er overheen konden.

Men had geen grote verliezen geleden bij de eerste ring versperringen en het grootste deel van de troepen had zich enigszins in

kunnen graven op het kiezelstrand, terwijl kleine groepjes verder gingen om zich een doorgang in de tweede ring prikkeldraadversperringen te knippen.

Tegen die tijd waren de rookgordijnen van de kust en de oostelijke rotsformatie opgetrokken en had de vijand een zware beschieting op het strand ingezet met veldartillerie en zware mortieren.

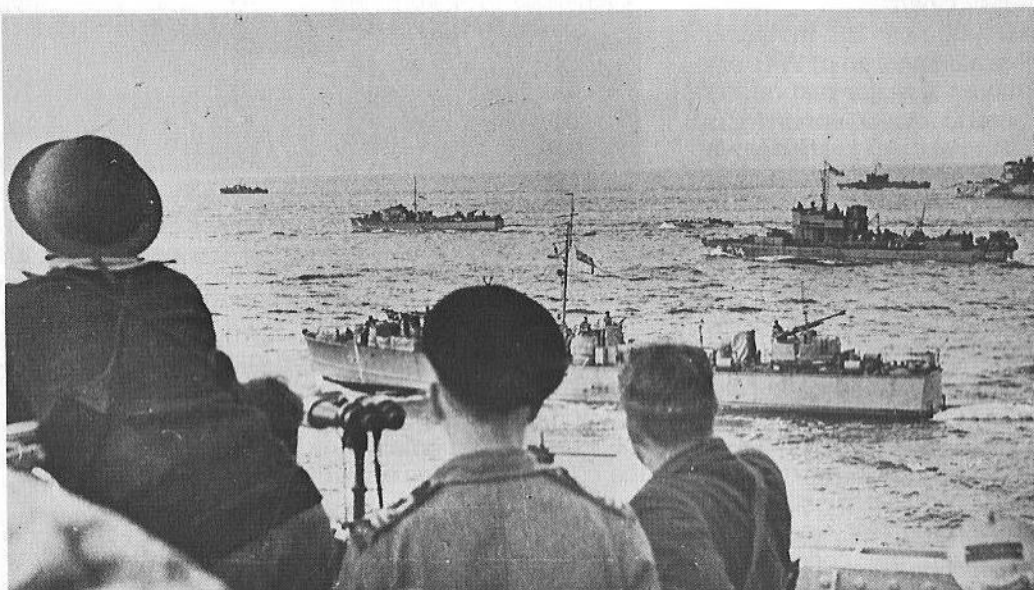
Onmiddellijk viel er een aantal slachtoffers, dat indien mogelijk, door brancardiers of door niet-gewonde makkers werden afgevoerd.

Het Essex Scottish Regiment kon de stad onmogelijk bereiken of bezetten, zelfs de strandmuur bereiken leek een onhaalbaar doel.

Dat de tanks van het strand hen te hulp zouden komen was uitgesloten. Hoe moedig de mannen ook waren: ze konden niets uitrichten tegen het vuur uit de Duitse stellingen.

Sommige mannen van het Essex Scottish Regiment, dat gesteund werd door de moedige kanonnières op de marine- en ondersteunings-

vaartuigen, kwamen hun verwarring te boven en groeven zich in de kiezel in, om enige dekking tegen het vijandelijke vuur te hebben en schoten terug van de plaats waar zij lagen. Kort hierna werd de tweede ring prikkeldraadversperringen doorbroken, er was geen tijd om te proberen een opening te maken in het vijandelijke prikkeldraad.

Het konvooi schepen op weg naar Dieppe met aan boord de Canadese troepen die de raid zullen uitvoeren.

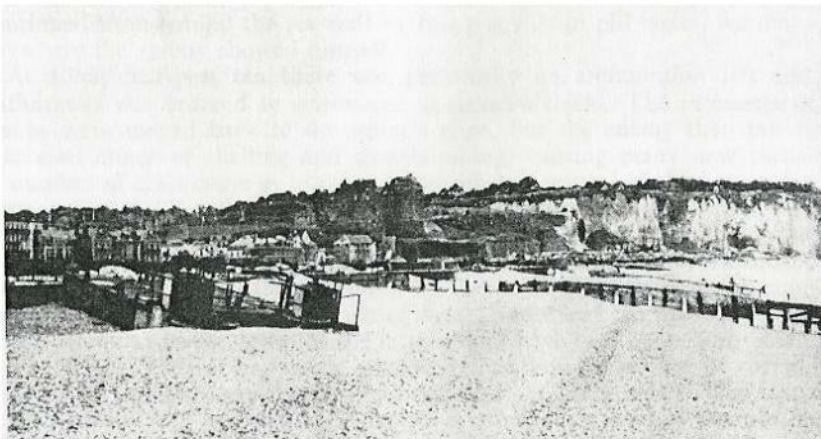

De klep van een aanvalsbboot wordt neergelaten, de Essex Scottish stormen op het strand van Dieppe af.

De gesneuvelden stapelden zich op en de anderen kropen er overheen; op deze manier had een groot gedeelte van de troepen de beschutting van de strandmuur kunnen bereiken, welke de noordrand van de boulevard vormde.

De vijandelijke beschieting werd steeds intensiever; daarbij werd het strand nu ook beschoten met geweren en mitrailleurs.

De Duitse lichte en zware mitrailleurs, gesteund door buitgemaakte Franse 75-mm-kanonnen en Duitse 88-mm-kanonnen, schoten horizontaal met open vizier. Anti-tankkanonnen en on-

afgebroken mortiervuur werd met koele nauwkeurigheid geleid door vooruitgeschoven vijandelijke waarnemingsofficieren.

Iedere vierkante meter van het strand werd beschoten. De kanonnen van de Duitse middelzware en zware batterijen bestookten ondertussen de Britse schepen.

De Essex Scottish beantwoordde het vuur van achter de strandmuur en deden op zijn minst drie koppige pogingen om de strandmuur over te steken, met het doel om zodoende de gebouwen op de Boulevard de Verdun in te kunnen nemen.

Elke poging liep echter vast door hevig geweeren mitrailleurvuur.

Een poging om een doorgang in de dichte massa prikkeldraad op de bovenkant van de strandmuur te maken met een Bangalore-torpedo had slechts gedeeltelijk succes.

De mortierbezettingen bleven hun doelen onder vuur nemen totdat ook zij door vijandelijk artillerievuur werden uitgeschakeld.

Een groep van ongeveer twaalf man, onder leiding van Company Sergeant-Major C. Stapleton, gooiden handgranaten in vijandelijke schuttersputten en slaagde erin de boulevard over te steken en de vijandelijke posities te penetreren.

Gedurende meer dan een uur bestookten deze weinige mannen vijandelijke patrouilles en voegden zich tenslotte weer bij hun kameraden.

De meesten van de Essex Scottish lagen in de beschutting van de strandmuur en wachtten daar op de dood, op gevangenneming of de terugtocht.

Als gevolg van de drie aanvalspogingen was de Essex Scottish niet langer in staat om een volwaardige bijdrage te leveren in de gevechten met de vijand, daar zij rond half zeven minstens 75%

van haar gevechtssterkte door doden en gewonden had verloren.

Er was geen actie van een bataljon, een compagnie, een peloton of zelfs maar een sectie op de stranden van Dieppe; er waren slechts daden van afzonderlijke personen in kleine groepen, die op eigen initiatief handelden.

De Essex Scottish bleef echter aan de gevechten deelnemen door vanachter de strandmuur te schieten op schietsleuven van de bunkers, ramen, en overall waar de vijand zich maar liet zien.

Tegen half tien had men praktisch geen munitie meer en kwam het bevel dat men zich om elf uur moest terugtrekken.

Op het moment dat de restanten van de troepen zich terugtrokken naar de rand van het water, zette de vijand een zware aanval in met beschietingen

en duikbombardementen, wat voor vele nieuwe verliezen zorgde.

Een groep van landingsvaartuigen kwam naar het strand om de troepen op te halen maar vele werden door vijandelijk vuur geraakt en vernietigd.

Slechts een klein gedeelte van de Essex Scottish kwam ongedeerd weg.

Onder hen was Private J. Maier die later het volgende beschreef: *"Het was eb toen het bevel om te evacueren kwam en het water was op 100 m afstand van de strandmuur.*

Ik was eerder gewond geraakt door een scherf van een mortiergranaat en had hulp nodig om het landingsvaartuig te bereiken.

Een van mijn kameraden, Private C.C. Ostopovitch, zette zijn schouder tegen de klep van het landingsvaartuig, toen dit van het strand wegdreef en door hem te sluiten redde hij vele levens, want hij beschutte de gewonde mannen aan boord tegen het ergste vijandelijk vuur."

Hoewel gewond, konden zij beiden levend terug in Engeland geraken: zij hadden geluk gehad!

Kort na het middaguur van 19 augustus waren de manschappen en schepen die de raid overleefd

hadden op de terugweg zonder noemenswaardige dreiging vanuit zee of uit de lucht.

Toen omstreeks één uur in de middag duidelijk werd dat de groepen niet-geëvacueerde mannen bij de strandmuur niets meer konden doen, gaven zij zich over.

Voor hen begon na verzorgd te zijn de lange periode van krijgsgevangenschap in Duitsland.

De tanks van het 14th Army Tank Regiment (14de legertank regiment) die op het strand geland waren, hadden heroïsch strijd geleverd om de infanterie te ondersteunen.

Maar doordat de landing van de tanks met 15 minuten was vertraagd, was dit een van de factoren die een beslissende rol had gespeeld in de zware verliezen, die men op het strand geleden had tijdens de poging de tweede ring prikkeldraadversperringen te doorbreken.

De tanklandingsvaartuigen die trachtten het land te bereiken om de infanterie te steunen, ontmoetten 200 m uit de kust de volle kracht van het vijandelijke vuur toen zij met neergelaten kleppen en open deuren uit het rookgordijn tevoorschijn kwamen.

De gevolgen waren verschrikkelijk. Het was de bedoeling geweest vier eskadrons tanks aan land te zetten.

Hiervan bereikten slechts 17 tanks het land en 6 tanks de boulevard.

Vijf ervan konden over de strandmuur komen, terwijl de zesde het casino bereikte.

Drie van de tanks reden in volle vaart langs de boulevard en schoten met al hun wapens, twee andere bereikten de vijandelijke posities ten oosten van het casino, de zesde tank reed in een tankval.

Nadat ze al hun munitie hadden verschoten konden twee tanks terug het strand bereiken.

Allen vochten ze tot het uiterste, niet één keerde levend terug.

Waren de tanks bij aanvang van de eerste aanvallen aanwezig geweest dan hadden de latere aanvallen wellicht meer succes gehad.

De Essex Scottish hadden meer verliezen geleden dan enige andere eenheid van de aanvalsmacht.

Het regiment had 32 officieren en 521 overige rangen aan land gezet.

Hun verliezen bedroegen:

Gesneuvelden: 4 officieren en 75 andere rangen, 2 overige rangen stierven later aan hun verwondingen.

Eén officier en 7 overige rangen stierven later aan hun verwondingen in krijgsgevangenschap.

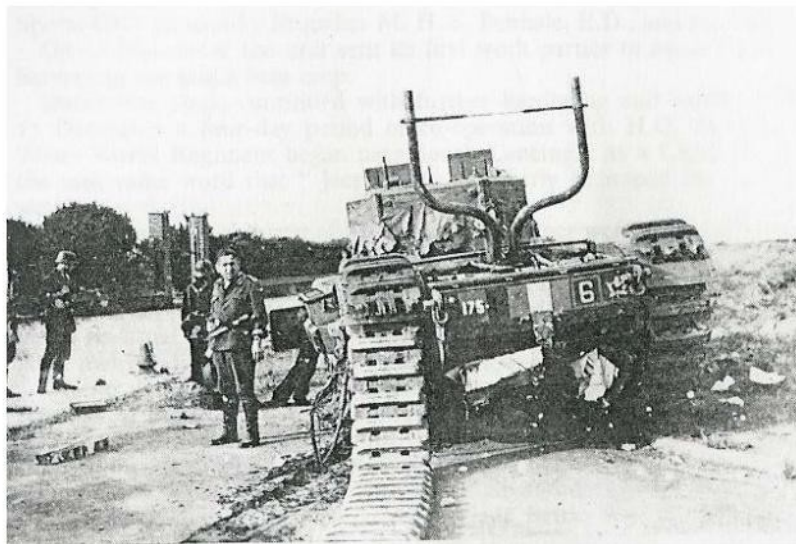
Krijgsgevangen genomen: 20 officieren en 248 overige rangen, de bovenstaande niet meegeteld.

Drie officieren en 115 overige rangen waren gewond en krijgsgevangen genomen

Vermist: 1 officier en 16 overige rangen.

Het totaal aan verliezen bedroeg 30 officieren en 501 overige rangen.

Slechts 2 officieren, die niet aan land gingen, en 49 overige rangen keerden na de raid terug naar Engeland en van deze 49 waren er 27 gewond.

De ochtendkranten van 20 augustus stonden vol berichten over de Dieppe raid, en de vermoedens van de in Engeland achtergebleven mannen van het regiment werden bevestigd door een bericht van de B.B.C. in de namiddag, dat alle aan de actie deelnemende eenheden van de 4de Canadese Infanterie Brigade met naam noemde.

De gaarkeuken in Middleton-on-Sea maakten overuren die dag en stonden gereed voor de ontvangst van het bataljon dat terugkeerde uit Frankrijk

Maar toen de weinigen die weerkeerden de geruchten bevestigden van de zware verliezen die men geleden had, heerste er een totale verslagenheid onder alle rangen

De volgende dag arriveerden officieren en overige rangen van de Holding Unit (Basis Eenheid) om het regiment terug op sterkte te brengen.

Het Essex Scottish Regiment begon met een bezwaard hart aan een reorganisatie, het eer bewijzen aan hun gevallen kameraden en aan haar taak, het bewaken van haar sector in het kustgebied tegen mogelijke vergeldingsacties van de vijand.

Major J.H. Mothersill nam als luitenant-kolonel het bevel van het regiment op zich en tegen het einde van de maand werd gestart met intensieve training voor het gehele bataljon, inclusief koks, chauffeurs, oppassers en andere van gevechtstraining vrijgesteld.

Lieutenant-Kolonel J.H. Mothersill, bevelvoerder officier, 21 aug. 1942 tot 26 mei 1943

Colonel Donald Fraser MacRae

Colonel Donald F. MacRae nam dienst in het leger op het moment dat Duitsland op 1 september 1939 Polen binnenviel en het duidelijk was dat Engeland Duitsland de oorlog zou verklaren.

Hij was de enige officier van het Essex Scottish Regiment die levend van het strand van Dieppe weg wist te komen en hij kreeg het Military Cross toegekend voor uitzonderlijke moed tijdens de Raid op Dieppe

Captain MacRae was al vroeg tijdens de raid gewond geraakt door een granaatscherf in zijn kaak en heup, maar hij slaagde erin om toch mee te vechten en zijn mannen verder aan te voeren.

In een officieel rapport later dat jaar beschreef hij hun hopeloze positie.

De Essex Scottish kond onmogelijk een georganiseerd gevecht voortzetten daar zij tegen 06.30 uur op zijn minst 75% aan verliezen had.

De gevechten gingen nog een viertal uren verder. Het overgebleven Essex Scottish Regiment zette het offensief nog enkele uren voort door munitie van de gevallen te gebruiken totdat omstreeks 10.30 uur praktisch alles op was.

Hierna werd munitie uit de tanks gebruikt voor zover dit mogelijk was. Tegen 11.00 uur werd het bevel gegeven zich terug te trekken.

Captain MacRae sleepte verschillende gewonde soldaten naar het strand waar hij een verlaten roeiboot had gevonden. Hij tilde de mannen in de boot en, er achteraan zwemmend, duwde hij de boot drieënhalve kilometer naar de open zee.

Hij werd door een Brits schip opgepikt en naar een hospitaal gebracht waar zijn verwondingen verzorgd werden. Het was voor deze actie dat hij het Military Cross toegekend kreeg.

Terug in Engeland werd Donald MacRae bevorderd tot Major. Hij gebruikte zijn duurbetaalde kennis over amfibische landingen om de aanvalslanding in Sicilië voor te bereiden.

Voor deze verdiensten kreeg hij een eervolle vermelding.

Tegen het einde van de oorlog was Donald Mac-Rae opgeklimmen tot Colonel.

De wederopbouw van het regiment

In september 1942 ging de reorganisatie en het toevoegen van nieuwe versterkingen aan de basis van het bataljon nog steeds door.

De National Day of Prayer (nationale gebedsdag) op 6 september was een veelbetekenende dag en de gebeden tijdens de diensten van de eenheid waren special bestemd voor degenen die gewond en vermist waren te Dieppe.

De lessen die men geleerd had uit de raid op Dieppe waren het onderwerp op lezingen en conferenties voor officieren.

Voor de overige rangen begon de training terug bij af en het zou een hele tijd duren vooraleer er weer een parate gevechtseenheid was gevormd uit de nieuwkomers.

Tegen oktober waren de geweercompagnieën terug op het niveau dat zij 17 mijlmarsen (27,5 km) konden afleggen.

Op 2 oktober marcheerde de Essex Scottish naar het Arundel park voor een inspectie van de 4de Canadese Infanterie Brigade door Colonel J.L. Ralston, die de eenheid daarna complimenteerde voor haar hoge moreel.

Op 5 oktober tijdens de bataljonsparade maakte de bevelvoerende officier diegenen bekend die een bevordering of een onderscheiding kregen voor hun verdienste tijdens de Dieppe raid.

De officiële uitreiking werd verricht op Buckingham Palace door Koning George VI op 27 oktober.

Terwijl de maand vorderde vulde tactische training meer en meer het dagrooster, tevens werd een door het nieuwe War Establishment (departement van oorlog) opgelegde reorganisatie uitgevoerd door een Support Company (ondersteuningscompagnie) op te richten, gevormd uit pelotons die voorheen tot de Head Quarters Company (stafcompagnie) behoorden.

Op de laatste dag van de maand werd de oefening uitgevoerd in het bijzijn van Zijne Koninklijke Hoogheid de Maharadja Jam Sahib van Nayana-gar.

Schietoefeningen, wapentraining en gevechtstructie stonden op het trainingsrooster van november.

Op 2 november werd het bataljon op de sportaccommodatie van Middleton geïnspecteerd door brigadier M.H.S. Penhale en zijn staf.

Op 16 november verleende de eenheid de lokale boeren hulp bij het oogsten van de suikerbieten.

December 1942 verstreek met verder harden van de troepen en het voortzetten van de gevechtstraining.

Op 17 december werd in samenwerking met het Head Quarters Squadron (Eskadron Staf) van het Three Rivers Regiment een vierdaagse oefening gehouden in de buurt van South Lancing.

Het bericht dat de eenheid op korte termijn van "jeeps" zou worden voorzien kwam dat jaar als een soort kerstgeschenk.

Op 24 december waren de kinderen van Middleton en Elmer te gast op een door het regiment georganiseerd feest met behulp van bijdragen uit hun persoonlijke kerstpakketten die men kreeg toegezonden uit Canada.

De derde kerst in Engeland van het Essex Scottish Regiment werd in Middleton-on-Sea gevierd door een bijna geheel nieuw bataljon.

Het kerstdiner was zoals gewoonlijk van grote klasse, maar het mag zeker zijn, dat tijdens de feestelijkheden de gedachten van velen afdwaalden naar diegenen die niet teruggekeerd waren uit Dieppe.

Op 30 december werd het bataljon geïnspecteerd door Major-General Roberts in een wei van de Bilsham Farm.

Ondanks de bittere kou werd de training voltooid naar grote tevredenheid van de staf, maar er werden verder geen uitlatingen gedaan over hoe de toekomst er uit zou zien voor het regiment in het komende jaar.

Het nieuwe jaar startte voor de compagnieën met meer gevorderde trainingsoefeningen, inclusief een cursus aan de gevechtsschool van de brigade, oefening "Island" (eiland) en een offensieve aanvalsoefening in het oversteken van een rivier.

Het bataljonshoofdkwartier nam deel aan oefening "Pickwick" (stinkstok) op divisieniveau om het nieuwe fonetisch alfabet te oefenen.

De chauffeurs kregen een tiendaagse cursus in voertuig-waterproofing in Rothesay te Schotland.

De toekenning van de Britse Empire Medal aan Sergeant J.T. Coughlin voor het redden van een Royal Air Force (luchtmacht) officier werd bekend gemaakt op 10 januari.

De maand eindigde met een fikse storm en vele zeemijnen spoelden aan op het strand in de sector van het bataljon.

De A- en B-Compagnie slaagden er elk in om een mijn tot ontploffing te brengen met hun eigen wapens.

Op 1 februari verlieten drieënzeventig van oorsprong Amerikaanse staatsburgers het bataljon voor een overplaatsing naar het Amerikaanse Leger conform de geldende dienstvoorschriften.

Dit verlies aan personeel en de vordering van personeel voor de stafcompagnie zorgde ervoor dat het bataljon het een periode zonder D-Compagnie moest stellen als gevolg van de nieuwe oorlogsregelgeving.

Terwijl de Quartermaster's Company (Intendance Compagnie) tijdens oefening "Waldorf" (Waldorf) de opzet voor de divisieadministratie mee uitwerkten, namen ongeveer vierhonderd militairen van alle rangen deel aan schietoefeningen op de schietbaan van Long Siberia.

Nadat het bataljon op 16 februari ontheven werd van haar verdedigingstaken in haar sector door de Royal Hamilton Light Infantry, vertrok het om deel te nemen aan oefening "Punch" (stomp).

Het doel van de oefening was het benaderen van de vijand te oefenen.

Het oponthoud van de carriers te Bignor Hill en gebrek aan ervaring zorgde ervoor dat het bataljonsteam tot tweemaal toe er niet in slaagde het gestelde doel te veroveren.

Ten slotte voerde het bataljon de volgende ochtend een succesvolle aanval uit; de hoofdles die men hieruit leerde was, dat informatie onmiddellijk en nauwkeurig moet worden overgebracht aan diegenen die deze kunnen gebruiken.

Universal T-16 Carrier

De Universal Carrier was een lichtgepantserd met rupsen uitgerust verkennings- en gevechtsvoertuig.

Voor haar snelheid en manoeuvreerbaarheid waren opmerkelijk.

De carrier werd aangedreven door een Ford V8 benzinemotor, de aandrijving van de motor werd op de rupsen overgebracht door een standaardkoppeling, 4F1 R overbrenging en een gebruikelijke achteras met tandwielen in plaats van wielen. Het besturen gebeurde door een parallelle aansturing van het voorste loopwielstel voor directe besturing.

Het afremmen van één van de tandwielen zorgde voor het afremmen van één van de rupsbanden waardoor het voertuig onmiddellijk werd bijgestuurd.

Beide aansturingen volgden als men het stuurwiel naar links of rechts draaide.

Het chassis was van nauwkeurig gemonteerd kogelbestendig staalplaat waarvan alle verbindingen geklonken waren.

In sommige voertuigen zorgde een radio-uitrusting voor de verbindingen.

Productieaantal: 28.992

Lengte: 3,65 m

Breedte: 2,05 m

Hoogte: 1,45 m

Gewicht: 3.810 kg

Laadvermogen: 550 kg

Bepantsering: 6,5 mm

Motor: Ford, V8, benzine, 3,923 cc

Snelheid: 48 km/u

Bemanning: 2

Gebruik: Bren (mitrailleur) carrier, munitie- en voorradenvervoer, manschappenvervoer, verkennings-, vervoer van de 4,2 inch mortier, vlammenwerper (Wasp-wesp).

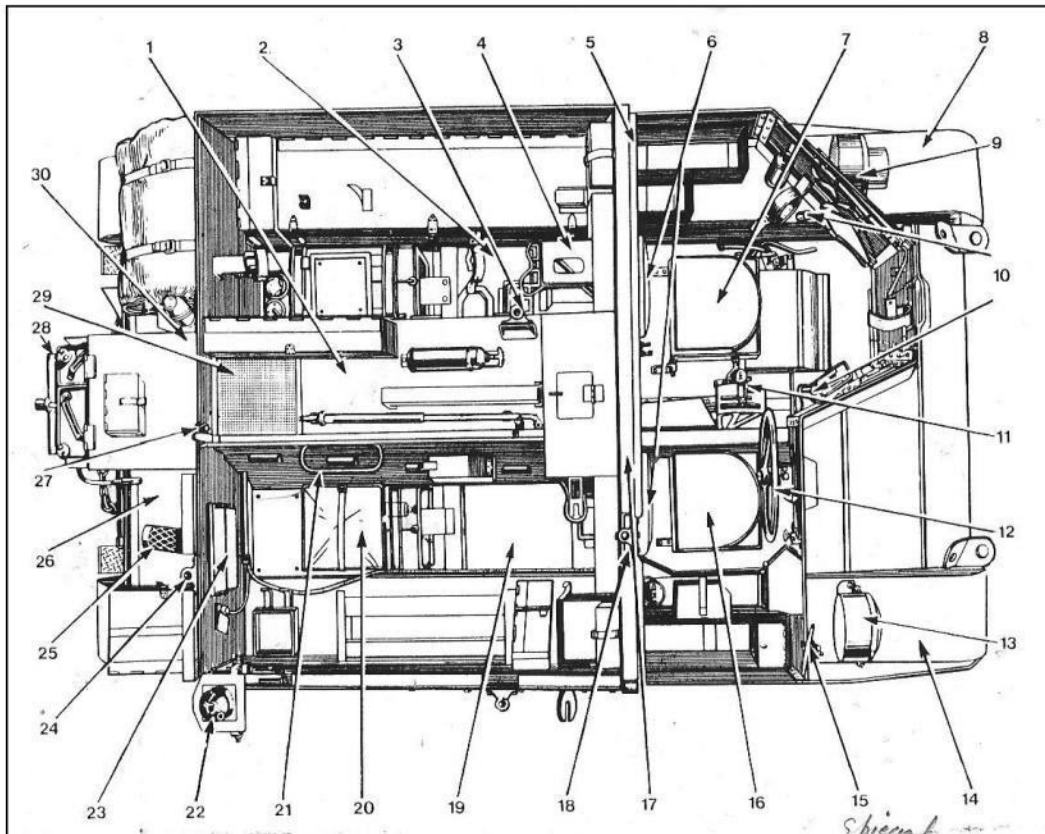

Technische gegevens:

Universal T-16 Carrier

Gebouwd door: Ford Motor Co, voor Canada gebouwd in de U.S.A.

Universal T-16 Carrier (Ford Motor Co).

Bovenaanzicht van een in Canada gebouwde Universal Carrier

1	Motor afdekking	16	Bestuurders zitplaats
2	Bodem	17	Schietsteun
3	Bren Gun statief	18	Bren Gun statief
4	Accu (onder)	19	Bodem
5	Divisie kenteken	20	Knie/achter zitplaats
6	Rugleuning zitplaatsen	21	Handleuning
7	Zitplaats schutter	22	Bevestigingspunt radioantenne
8	Spatborden	23	Rugleuning achter zitplaats
9	Koplamp (verduisterd)	24	Luchtdeel Bren Gun statief
10	Handgrepen	25	Afdekking van de uitlaat
11	Versnellingspook	26	Afscherming van de aandrijfjas
12	Stuur	27	Antenne klem
13	Koplamp	28	Benzine en olie blikken
14	Spatbord	29	Radio ontstoringsscherm
15	Achteruitkijkspiegel	30	Radio opstelling met bescherming

Windsor Universal Carrier

Gebouwd door: Ford Canada, Windsor factory

Productieaantal: 5.000

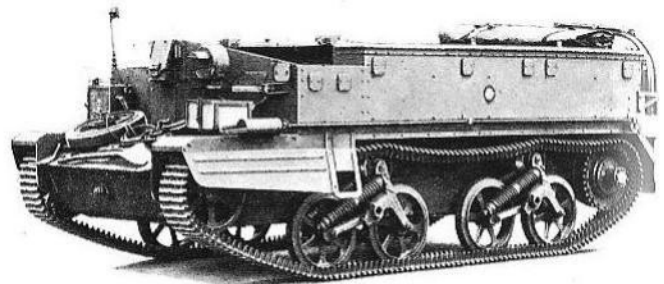
Bepantsering: 6,5 mm

Motor: Ford, V8, benzine, 3,923 cc

Snelheid: 48 km/u

Bemanning: 2

Gebruik: Bren (mitrailleur) carrier, munitie- en voorradenvervoer, manschappenvervoer, verkenning, vervoer van de 4,2 inch mortier

Windsor Universal Carrier (Ford Canada, Windsor Factory)

Op 21 februari vertrok het regiment marcherend op oefening "Elm" (iep).

De eenheid legde daarbij ongeveer 100 km af zonder dat zij contact maakte met de "vijand".

Voor de periode van deze en voorafgaande oefening was er personeel van de Royal Canadian Air Force (Koninklijke Canadese Luchtmacht) toegevoegd aan de eenheid zodat zij de infanterietraining konden observeren.

De voorbereidingen voor de langste tot nu toe gehouden oefening "Spartan" (Spartaans) waren gereed tegen het einde van de maand.

Het bataljon vertrok op 28 februari in troepen-transportvoertuigen om het eerste deel van de oefening uit te voeren nadat zij haar verdedigingstaken had overgedragen.

De dagen van 1 en 2 maart werden doorgebracht in een verzamelgebied.

In de vroege uren van 3 maart werd een verplaatsing per gemotoriseerd transport uitgevoerd naar een nieuw verzamelgebied bij Brooks.

Deze dag was verder niet bijzonder, met uitzondering van de eerste verstrekking van Compo-rantsoenen.

Dit was op meerdere wijzen een hernieuwde kennismaking met de oorlog voor het bataljon sinds Dieppe en het werd de volgende ochtend met enthousiasme ontvangen tijdens het ontbijt.

De volgende twee dagen waren zeer inspannend, zonder slaap en eten, ingewikkeld door de vele verplaatsingen en orders en tegenorders, om op deze manier te testen of de eenheid bekwaam was om onder oorlogsomstandigheden te opereren.

Op 9 maart voerde de 4de Canadese Infanterie Brigade een succesvolle aanval uit en nam daarbij een bataljon van de Black Watch en een "vijandelijk" brigadehoofdkwartier gevangen.

Hierna kreeg het bataljon de opdracht het grondgebied, dat eerder bij een "vijandelijke" tegenaanval verloren was gegaan, te heroveren.

De aanval die tegen half vijf in de middag werd ingezet verraste de "vijand" compleet en zij zou later verklaren dat zij een dergelijke zet niet verwachtte, zeker niet tijdens de avondmaaltijd.

Met deze overwinning kwam er voor de brigade een einde aan oefening "Spartan".

Het bataljon ging over tot de orde van de dag en begon zich zorgen te maken over zijn maag die zo stilaan iets anders wilde dan Compo-rantsoenen.

Sic transit gloria mundi! "Spartan" eindigde officieel op 12 maart en de volgende dag keerde de eenheid, na een 50 km lange rit met vrachtwagens, terug naar de legerplaats.

"Sic transit gloria mundi!"

of "zo vergaat aardse roem!".

Een Latijnse tekst die normaliter gebruikt wordt bij de pauskroning.

Als de nieuw verkozen en gekroonde paus namelijk vanuit de St. Gregoriuskapel naar het altaar van de St. Pieter wordt gebracht, stopt men tot driemaal toe.

Telkens wordt er een bundeltje werk verbrand, terwijl men naar de paus roept: "Sancte Pater, Sic transit gloria mundi".

Dat betekent dus: "Heilige Vader, zo vergaat aardse heerlijkheid (roem, succes)!".

Waarmee maar gezegd wil zijn dat hij ondanks zijn hoge ambt maar beter nederig kan blijven.

Het is een puur godsdienstige en ascetische tekst.

Op 24 maart stond oefening "Dig" ((in)graven) op het programma.

Door deze naam behoeft de oefening geen verdere toelichting, met uitzondering van de toevoeging dat het bataljon zich ook oefende in de "Lane methode", een methode voor het uitvoeren van een frontale bataljonsaanval.

April was voor het regiment, in vergelijking met voorgaande maand, een maand met weinig actie.

Tijdens oefening "Parrot" (parkiet) op 13 april zou de divisie zich bekwamen in communicatie-verbindingen.

Toen de film "Desert Victory" (overwinning in de woestijn) werd gedraaid, had deze een grote impact op de eenheid.

Brigadier J.E. Sager nam het bevel over van de brigade en padre Joe Cardy vervoegde zich bij de eenheid als aalmoezenier.

Een uitgedunde staf ging naar Wales voor artillerieoefening "Welsh" (Wels), gedurende de periode van 19 tot 26 april.

Op 21 april arriveerde de Canadian Armoured Corps Band (muziekband van het Canadese Tank Korps), onder leiding van Phil Murphy.

Zij zorgde voor een speciale muzikale begeleiding van de kerkdienst voor de eenheid op paaszondag. Verder zorgde zij gedurende hun verblijf voor de muziek bij feesten en andere evenementen.

Twee speciaal samengestelde compagnieën marcheerden op 1 mei mee in de "Wings for Victory" (vleugels voor de overwinning) parade op de het sportterrein van Middleton.

Het aanvallen van "vijandelijke egelstellingen" werd geoefend op 3 mei tijdens oefening "Beach" (strand).

Op 7 mei hielden Brigadier Sager en zijn staf een volledige inspectie van de eenheid.

Hierna werden twee dagen doorgebracht met het schieten met scherp en aanvalsoefeningen, waarbij velen voor de eerste maal kennis maakten met de Piat, een draagbaar antitankwapen.

Schietoefeningen, oefening "Magpie" (ekster) voor de staf van de bataljonsstaf, het verzorgen van een speciale wacht en het bezoek van Brigadier M.F. Gregg en Lieutenant-Colonel A. Anundsen, zorgden ervoor dat de maand voorbij vloog.

Op 27 en 28 mei verplaatste de eenheid zich naar legerkamp Halnaker.

Op de laatstgenoemde datum kreeg men de mededeling dat Major B.J.S. Macdonald was bevorderd tot Lieutenant-Colonel en per 27 mei het bevel over het regiment zou voeren.

Lieutenant-Colonel Mothersill's verliet het regiment als gevolg van een nieuwe benoeming.

Binnen deze periode van minder dan twee maanden wisselde ook het bevel over de 2de Canadese Divisie, waarbij Major-General Roberts opgevolgd werd door Major-General Burns.

Op 1 juni 1943 werd de maand op een spectaculaire wijze geopend.

Een brand, die de volledige voorraden van de A-Compagnie vernietigde, zorgde voor het exploderen van 6000 geweer-, en mitrailleurpatronen.

De volgende dagen werden doorgebracht met conferenties waarop het beleid van Lieutenant-Colonel Macdonald werd vastgesteld en het tot stand brengen van verbindingen met de 199ste

Britse Brigade, met wie de eenheid verbonden was in haar verdedigingstaak.

Op 18 juni was er een repetitioefening voor de verdediging van vliegveld Tangmere.

Twee dagen later hielden de divisie- en brigadebevelvoerders inspectie tijdens een training in het bataljonsgebied en op de 18de was er een andere repetitioefening voor een aanval waarbij het bataljon een tegenaanval op het vliegveld zou uitvoeren.

De rest van de maand werd doorgebracht met tactische training en het harden van de troepen.

De maand juli begon voor de officieren met het uitwerken van de gevechtsprocedure voor oefening "Outburst" (uitbarsting).

Op 4 juli nam Regiment Sergeant-Major Potts een afscheidsgroet in ontvangst tijdens een bataljonsdefilé, iets wat niet gebruikelijk was voor lagere rangen maar wel volgens de tradities van het regiment.

De volgende dag startte men met de opleiding in het leggen en opsporen van landmijnen.

Oefening "Outburst", bedoeld om het verplaatsen van de brigade langs een enkele as te oefenen, nam 12 tot en met 14 juli in beslag.

De oefening was zeer vermoeiend, de terugkeer naar het kamp en de mogelijkheid om zich te verschonen, was dan ook meer dan welkom!

Ongeveer een week later werden tankinfanterie-training te Kithurst Hill en een aanvalsboot-

exercitie op de rivier de Arun uitgevoerd. Deze maand werd hoofdzakelijk memorabel door de introductie van twee nieuwe aspecten van regimentaal beleid: fysische training voor alle rangen om kwart na zes in de ochtend, en kortgeknipt haar.

*Lieutenant-Colonel B.J.S. Macdonald, D.S.O., E.D.
Bevelvoerend officier, van 27 mei 1943 tot 22 juli 1944*

Op 31 juli werd door het regiment een plaquette aangeboden aan de bevolking van Middleton, als uiting van dank voor hun gastvrijheid en vriendelijkheid jegens de eenheid gedurende hun verblijf in deze plaats.

In de maand augustus 1943 werd de tactische training van de Essex Scottish voortgezet.

Tijdens oefening "Pickaxe" (pikhouweel), die zich aandeed op 10 augustus, werd het bataljon getraind in het opzetten van defensieve posities, het achtervolgen van de vijand, het benaderen van de vijanden en het oversteken van de rivier de Arun.

Tijdens het eerste deel van de maand filmde Pathé Nieuws in het gebied van de eenheid en er was een korte inspectie van het legerkamp door Major-General R.O. Alexander, inspecteur-generaal van Oost Canada.

Op 23 en 24 augustus vertrok het regiment naar legerkamp Haltingburry in de buurt van Eastleigh, een verzamelplaats voor oefening "Harlequin" (harlekijn).

De oefening was bedoeld om de stafofficieren te trainen in het ontschepen van troepen; de eenheid kon echter doorgaan met haar normale training in de gebieden die zij toegewezen had gekregen.

Op 2 september verhuisde de eenheid naar kazerne Winchester van de Rifle Brigade (geweerbrigade) voor het houden van een bataljonsparade op de exercitieplaats.

Na een verplaatsing op 4 september van de verzamelplaats naar een subrangegebied werden de troepen verdeeld in ladingen per vaartuig en naar de verzamelplaats van de eenheid gestuurd.

General H.D.G. Crerar inspecteerde het legerkamp op 7 september en twee dagen later eindigde de oefening met een tocht via het inscheep- en het doorvoergebied naar de Hards (inscheepsteigers) om daarna terug te keren naar legerkamp Halnaker.

Er werden voorbereidingen getroffen voor een inspectie door de divisiecommandant.

Bij afwezigheid van de commandant werd de inspectie op 17 september gehouden door Brigadier Sager en de eenheid kreeg alle lof na zijn bevindingen.

Op 29 september verhuisde het Essex Scottish Regiment naar legerkamp Slinfold bij Horsham, dat daarvoor gebruikt werd door het Camerons Regiment of Ottawa.

De barakken en de geriefelijkheid van een permanent kamp zorgden voor een welkome verandering.

In oktober 1943 vertrok een groep Essex Scottish om zich aan te sluiten bij de 1ste Canadese Divisie in Italië.

Sommige officieren van het bataljon assisteerden als scheidsrechters bij oefening "Ditto" (idem) van de 5de Canadese Tank Divisie.

En Major H.C. Laird vertegenwoordigde de eenheid tijdens de gecombineerde operaties, oefening "Pirate" (piraat) van de 3de Canadese Divisie.

Op 21 oktober nam het regiment deel aan oefening "Prodder" (prikkelen) om zich te trainen in het terugtrekken en ondanks het slechte regenachtige weer, werden twee verplaatsingen en het innemen van defensieve posities met goed gevolg afgerond.

Tegen het einde van de maand bracht Brigadier D.J. Macdonald een bezoek aan de eenheid en de Privates Jack en Jim Fleming, gerepatrieerd uit een Duits krijgsgevangenenkamp, kregen een passend onthaal: zij waren de eersten die terugkeerden van degenen die achterbleven in Dieppe.

Het eerste gedeelte van november 1943 omvatte ook de Victory Loan campaign (overwinning leencampagne) met een eindscore van \$ 47.000.

Op 8 november begon een week met nachtelijke trainingen.

Reveille om zeven uur 's avonds zorgde voor haar eigen administratieve problemen, maar de voordelen van een week training in patrouilleren, mijnen leggen, prikkeldraadversperringen aanbrengen en ingraven, compenseerde het ongemak.

Nog een zestal gerepatrieerde krijgsgevangenen van het regiment zouden op 10 november te gast zijn op het diner te Horsham.

De verhalen over hun ervaringen vonden gewillige luisteraars.

De week nachtraining werd afgesloten met een nachtelijke aanvalsoefening op de Lee Farm.

Een inspectie door de bevelvoerend officier, gevolgd door de afwikkeling van een aantal administratieve details, hield het bataljon bezig tot het einde van de maand.

Er werd een nieuwe school opgericht om de onderofficieren de huidige methodes van wapengebruik bij te brengen.

Door enkele twijfelachtige beslissingen werd het bataljon tweede tijdens de Brigade Sports Meet (brigadesportwedstrijd) op 1 december.

Naar aanleiding van ingebrachte protesten werden de beslissingen de volgende dag herzien, maar het opschuiven van de eenheid naar de eerste plaats kon de verbittering niet compenseren die tijdens de sportwedstrijd gerezen was.

Op 6 december woonden alle officieren en veertig onderofficieren oefening "Crescendo" (aanzwellig) bij: een demonstratie door de Fuseliers Mount Royal van een bataljonsaanval met ondersteuning van twee regimenten veldartillerie.

De volgende dag ging de primaire oefening "Always" (altijd) van start.

Tijdens deze oefening voerde het bataljon twee geslaagde aanvallen uit, maar door slechte administratieve aansturing had de training weinig waarde.

Het trainen van aanvalslandingen bracht het regiment op 13 december naar kamp Castle in de buurt van Iverarying te Schotland voor oefening "Frosty" (ijzig).

Na verschillende dagen van intensieve training werd op 20 december oefening "Furnace" (vuurproef) ondernomen, een oefening met een aanvalslanding en een uitbraak vanuit een bruggenhoofdpositie.

De slotoefening bij Hell's Glen op 22 december werd tot een goed einde gebracht onder het toezien van Major-General Burns en Brigadier Sager.

In de namiddag van 24 december kwam de eenheid terug in legerplaats Slinfold.

De dag eindigde met het vieren van kerstavond en het gebruikelijke diner. Deze feestelijkheden waren een welkome ontspanning na de net afgeronde intensieve training te Schotland.

Op 29 december werd een aanvalsoefening van het bataljon afgelast vanwege het slechte zicht te Harrow Hill.

Deze oefening had men speciaal voorbereid voor een grote groep voornamelijk bezoekers onder leiding van Lieutenant-General E.W. Sanson, bevelvoerder van het II Canadese Korps.

De volgende dag werd er door het regiment een feest georganiseerd voor de kinderen van de scholen van Slinfold en Billingham.

Met speciaal nieuwjaarsverlof en evenementen werd het jaar afgesloten waarin het regiment zich herstelde van de Dieppe raid en zich opnieuw opwerkte naar een gevechtssklare eenheid.

Het nieuwe jaar werd vol vertrouwen tegemoet gezien door het regiment, daar zij klaar was om elke test te ondergaan en iedere opgedragen taak ten uitvoer kon brengen.

Het was duidelijk dat, terwijl de 3de Canadese Infanterie Divisie werd getraind voor een aanvalslanding tijdens de aanstaande invasie in Europa, de 2de Canadese Infanterie Divisie zich voorbereidde op een uitbraak van het aldaar te vormen bruggenhoofd.

Het jaar 1944 startte met de nadruk op wapen- en specialistische opleidingen.

Op 10 januari kreeg de divisie een nieuwe bevelhebber, Major-General C. Foulkes, die zijn eerste inspectiebezoek bracht aan het regiment op 18 januari.

Inspectie van de training en de onderkomens behoorden bij zijn bezoek.

En in zijn bondig gesprek met de officieren tijdens de lunch, legde hij nadruk op de trainingen als zijnde een repetitie voor de komende strijd.

Op 20 januari startte een pelotonscompetitie in flankaanvallen in de omgeving van Lower Woodhouse.

Tegen het einde van de maand bracht het grootste gedeelte van het bataljon drie dagen door op een oefenterrein bij Downs, waar men kon trainen met scherpe munitie.

Op 2 februari vervoegden alle officieren zich, met uitzondering van de officier van piket in het Regiment Theater te Brighton waar de nieuwe commandant van het II Canadese Korps, Lieutenant-General G.G. Simonds, hen toesprak.

Van l.n.r. een bevelvoerder bespreekt aan de hand van een strategische kaart de situatie met Lieutenant-General Guy Simonds terwijl Field Marshall Bernard Montgomery aandachtig luistert.

De volgende middag werd de gehele 4de Canadese Infanterie Brigade geïnspecteerd door de korpscommandant vergezeld door Major-General Foulkes

De eerste van een aantal afzonderlijke trainingsperiodes van een week, werd door de D-Compagnie op 7 februari ondernomen te Findon Valley.

Op 13 februari bracht het grootste gedeelte van de eenheid een bezoek aan Londen om er tijdens een rugbywedstrijd getuige van te zijn hoe het Canadese rugbyteam het team van het Amerikaanse leger versloeg.

Voor degenen die de wedstrijd bijwoonden werd het plezier nog vergroot door de wetenschap dat vijf van de Canadese spelers tot het Essex Scottish Regiment behoorden.

Op 24 februari gaf oefening "Signpost" (wegwijzer) de chauffeurs van de voertuigen de gelegenheid om de routewegwijzers te volgen die de 2de Canadese Infanterie Divisie voortaan tijdens haar operaties wilde gebruiken.

De volgende dag hield de ondersteunings- en de stafcompagnie oefening "Load" (lading) en werd er gestart met het oprichten van een nieuw Scout Platoon (verkenningsspeloton).

Op 26 februari nam Brigadier Sherwood Lett het bevel terug over van de 4de Canadese Infanterie

Brigade daar Brigadier Sager een nieuwe functie had gekregen.

Maart 1944 begon met grote bedrijvigheid daar de eerste dag gewijd was aan een inspectie door General Bernard L. Montgomery.

Zijn korte toespraak voor alle rangen, rond hem verzameld na de inspectie, was indrukwekkend en kenmerkend door het vertrouwen dat het uitstraalde.

Hij sprak de brigade toe als de mannen die spoedig met hem naar het Tweede Front zouden gaan.

Het belang van een tweede front

Het was Churchill die als eerste had voorzien dat de Geallieerden zouden moeten terugkeren naar het vasteland van Europa.

Kort na Duinkerken, toen de positie van Engeland slechter was dan ooit, had hij bevolen dat bij de algemene planning dit doel voor ogen gehouden moest worden.

De Russen drongen al sinds 1941 op het openen van een tweede front aan en toen de Amerikanen op het Europese oorlogstoneel sterker werden, begrepen zij ook dat een directe aanval op de vesting Europa een belangrijke beslissende oorlogsoperatie zou worden.

Door een tweede front te openen zouden de Duitsers genoodzaakt zijn hun strijdkrachten op twee ver uit elkaar liggende fronten in te zetten.

Dit zou een splitsing van de Duitse strijdkrachten en reserves inhouden, die zich tot op dat moment hoofdzakelijk op het Russische front moesten concentreren.

Maar door de wisselende oorlogssuccessen werden er voor de conferentie van Cassablanca in 1943 geen concrete plannen gemaakt voor een operatie die later Overlord genoemd zou worden.

Na de conferentie werd een Geallieerde staf samengesteld die de operatie zou gaan voorbereiden.

Op de conferentie van Washington in mei 1943 kreeg operatie Overlord de absolute prioriteit toegekend en werd als streefdatum hiervoor mei 1944 vastgesteld. Het zou door omstandigheden 6 juni 1944 worden.

Naderhand, bij de terugkeer naar de ingang van legerkamp Slinfold, werd een saluut gebracht aan Company Sergeant-Major Merry die een voet verloren had tijdens de Italiaanse veldtocht.

Op 3 maart voerden de voertuigen van de bataljonsstaf oefening "Move" (bewegen) uit, om zich

te trainen in een volledige verplaatsing van alle voertuigen.

Op 6 maart nam de onderbevelhebber met een uitgedunde staf deel aan oefening "Plot" (indeling) een oefening voor communicatieprocedures.

De volgende dag werd een nachtelijke oversteek van een rivier door het bataljon uitgevoerd.

Op 9 maart werd een opnieuw een speciale parade gehouden ter ere van het bezoek van Zijne Majesteit Koning George VI aan de 2de Canadese Infanterie Divisie. Het was een zeer korte inspectie, en terwijl de aangetreden Essex Scottish werd geschouwd, zorgde de Pipe Band van het regiment voor gepaste muzikale begeleiding.

Op 13 maart startte de bevelvoerend officier met een cursus bij de Corps Headquarters (korpsstaf) en een speciale versterkingscompagnie voegde zich bij de eenheid.

Tegen het midden van de maand leek actie niet meer veraf te zijn voor het bataljon.

Oefening "Push" (duw) begon op 21 maart en buiten patrouilleactiviteiten hielden de eerste drie dagen weinig actie in.

Ook verscheen die dagen de eerste uitgave van het nieuwsblad voor de eenheid dat voorlopig MacDonald's Musings (MacDonald's overpeinzingen) werd genoemd.

Op 24 maart viel het regiment als leidend bataljon de "tegenstander" aan tijdens een brigadeaanval, en de oefening eindigde met een aanval van de eenheid op Gills Lapp vanuit de linkerflank.

Oefening "Night" (nacht), op 28 maart was een nachtelijke aanval met het gehele bataljon, gebruikmakend van de frontale, lange staartmethode. De oefening was bijzonder waardevol voor de afstemming met de ondersteunende wapens.

Op 1 april vertrok een bataljonskonvooi naar een verzamelplaats voor oefening "Step" (stap).

Een gedeelte van de geweercompagnie bleef achter, om deel te nemen aan oefening "Sham" (si-

mulatie) die werd gehouden om de leden van de Home Guard (Burger Bescherming) van Horsham te testen.

Oefening "Sham" (simulatie), bedoeld om de 2de Canadese Infanterie Divisie te oefenen in het uitbreken vanuit een bruggenhoofdsituatie, bracht tot Goede Vrijdag 7 april, weinig actie met zich mee voor het bataljon.

Vervolgens werd een aanval met twee brigades gepland en het Essex Scottish Regiment voerde de eerste fase uit van de opdracht voor de 4de Canadese Infanterie Brigade.

Een aanval op de uitloper van Bostal Hill, ondersteund door een goed geplande beschieting, verliep naar wens en later op de dag werd de oefening beëindigd.

Paaszondag 9 april, bood de gelegenheid voor een speciale parade, om diegenen te eren die genoemd werden in lijst Mentioned in Despatches (lijst met eervolle vermeldingen) voor dapperheid en onderscheidende dienst tijdens de Dieppe raid.

Later op de dag werd de parade gevolgd door een kerkdienst voor de brigade.

Het voorteken dat uitging van de maatregel betreffende de afschaffing van de verloven voor onbepaalde tijd en het invoeren van strikte postcensuur, behoefde geen toelichting.

De dag van 11 april zal altijd herinnerd worden vanwege de bataljonsmars van 65 km.

De compagnieën en pelotons marcheerden afzonderlijk van elkaar en het was het Scout Platoon (verkenningpeloton) dat als eerste finishte in tijd na twaalf uur marcheren.

Twee dagen later vertrok de uitgedunde bataljonsstaf op korpsoefening "Last" (laatste), een oefening in communicatieverbindingen, terwijl de rest van de eenheid zich voorbereidde op een verplaatsing.

Op 19 april voerde een lange verplaatsing per konvooi het regiment naar een nieuw legerkamp te Wooton Place en Denton Park.

De D-Compagnie ging meteen verder om een aanvang te maken met aanvalsboot-training op de rivier de Medway.

Op 24 april werden voorbereidingen getroffen in Scunthorpe, in het noorden van Engeland, voor oefening "Kate".

Na een bivak te Ampthill bereikte men de volgende dag de rivier de Trent, waar meteen begonnen werd met het oefenen in het hanteren en het te water laten van stormboten.

De daaruit voortvloeiende problemen werden door alle bevelvoerders uitgebreid bestudeerd en de volgende dagen werd het laden en oversteken bij dag en bij nacht meerdere malen geoefend.

De meest belangrijke onderdelen van oefening "Kate" waren een nachtelijke aanval van 2 op 3 mei en een dagvullende aanval na een oversteek vroeg op de 4de mei.

De volgende dag werd oefening "Kate" tijdens bijeenkomsten besproken en bediscussieerd.

Op 10 mei hield men een succesvolle bataljons-sportwedstrijd te Appleby.

Op 12 en 18 mei oefende de compagnie zich in het oversteken van de rivier de Trent.

Nadat de training was afgerond volgde op 21 mei een tweedaagse tocht die de eenheid terugbracht naar legerkamp Denton.

Op Empire Day (Dag der Dynastie) nam een samengestelde compagnie deel aan een speciale kerkdienst in de kathedraal van Canterbury.

Tijdens oefening "Spandau II" werden velen in het bataljonsgebied beziggehouden met het uittesten van hoeveel tijd nodig was, om berichten van eenheden in het veld over te brengen naar hogere formaties.

Op 25 mei begon de bevelvoerend officier met een diepgaande inspectie van iedere compagnie die tot het regiment behoorde.

Op 29 mei vertegenwoordigden vierhonderd overige rangen de eenheid tijdens een inspectie door General Dwight D. Eisenhower te Whitfield.

Tegen het einde van de maand verschenen in het bataljonsgebied aanwijzingsborden die hetzelfde waren als degene die men gebruikt had tijdens oefening "Harlequin" (harlekijn).

Toen de maand juni aanving waren gesprekken over de invasie niet van de lucht en de training van de compagnie was zo afgestemd, dat alle rangen in topconditie zouden blijven totdat de eenheid ingezet zou worden.

Op 5 juni deed een nieuwe krant voor de eenheid, het proefexemplaar van "De Piper" (de doedelzakspeler), zijn intrede.

De volgende morgen werd de aanvang van D-day bekend gemaakt, met grote opwinding als gevolg en na de inspectie op 7 juni door Major-General Foulkes werd het enthousiasme nog groter.

De uitreiking van een waterdichte battledress (gevechtsskleding), het op de hoogte brengen van alle rangen voor stationering overzee, de voorbereidingen voor een verplaatsing en definitieve instructies hoe te handelen tijdens de strijd, zorgde ervoor dat het bataljon gereed was om in te scheppen.

Op 18 juni vertrok een eerste groep met een onbepaalde bestemming en na vele dagen van dag-tot-dag-planning kwam het bevel tot verplaatsing.

Op 30 juni maakte het Essex Scottish Regiment zich klaar om naar Frankrijk te vertrekken.

De bevrijding van Europa

D-Day

Eind mei 1944 was de meest ingewikkelde maritieme operatie van de oorlogsgeschiedenis tot in de kleinste bijzonderheden voorbereid, en de strijdkrachten die deze operatie moesten uitvoeren stonden gereed voor de aanval op bezet Europa.

Een amfibische operatie is niet alleen een van de meest riskante operaties van de oorlog, maar bovendien ook een van de meest ingewikkelde.

Hoe gespecialiseerder en verscheiden de strijdkrachten en het potentieel zijn, hoe gedetailleerder, preciezer en ingewikkelder de voorbereidingen zijn.

Die moeten garanderen dat alles op het juiste tijdstip en op de juiste plaats geschiedt.

Het definitieve plan voor deze massale operatie was het resultaat van lange discussies en schier onvoorstelbare inspanningen.

Aan het begin van de maand juni 1944 maakten de Geallieerden zich gereed voor hun grootste krachtingspanning van de oorlog: operatie Overlord (opperheer).

De voorafgaande aanvallen op de door de Duitsers bezette kustgedeelten bij Dieppe, Salerno en Anzio waren het beruchtst geweest en ze hadden de Geallieerden bloedige lessen opgeleverd.

Overlord kon alleen een succes worden als de Geallieerden aanvielen met een enorme hoeveelheid schepen en vliegtuigen.

Bovendien zou een ononderbroken bevoorrading tijdens de diverse operaties moeten plaatsvinden.

Zuid Engeland was een reusachtig legerkamp geworden met 3.500.000 man van elf verschillende nationaliteiten.

Alle havens en ankerplaatsen lagen vol schepen en landingsvaartuigen en alle vliegvelden draaiden op volle toeren.

Ondanks de technische en numerieke overmacht die de Geallieerden bezaten was het duidelijk dat de gehele operatie nog steeds op een catastrofe kon uitlopen, tenzij een zekere mate van verrassing kon worden bereikt.

Er werden dan ook uitgebreide veiligheidsmaatregelen genomen en er werd een veelomvattend misleidingsplan uitgewerkt.

De Geallieerde luchtmacht zou de sleutel zijn voor het welslagen van Overlord, want alleen als

de Luftwaffe uitgeschakeld was maakten de landingsboten een kans de Normandische kust te bereiken.

Ook moest het Duitse oorlogspotentieel verzwakt worden en de Duitse verbindinglijnen naar het toekomstige front vernietigd.

Tussen 9 februari 1944 en D-Day viel de Geallieerde luchtmacht ieder strategisch en industrieel belangrijk doel aan.

In de laatste weken voor D-Day waren de Duitse troepen vrijwel machteloos tegen de Geallieerde dag- en nachtbombardementen.

Op D-Day zouden acht regimentsgevechtsgroepen de speerpunt vormen van de aanval.

Binnen vijf dagen daarna zouden ongeveer vijftien divisies, elk bestaande uit drie regimenten met ondersteunende troepen, aan land gezet worden.

Normandië 6 juni 1944: de grote dag was aangebroken, de eerste Geallieerde troepen zweefden vanuit de lucht naar beneden.

Vanuit zee landden eveneens Geallieerde troepen en daarmee was de strijd om Europa begonnen.

Voor sommigen zou het de anticlimax zijn van maanden afwachten, oefenen, denken en gissen.

Voor anderen zou het de chaos betekenen, de verwarring en de dood.

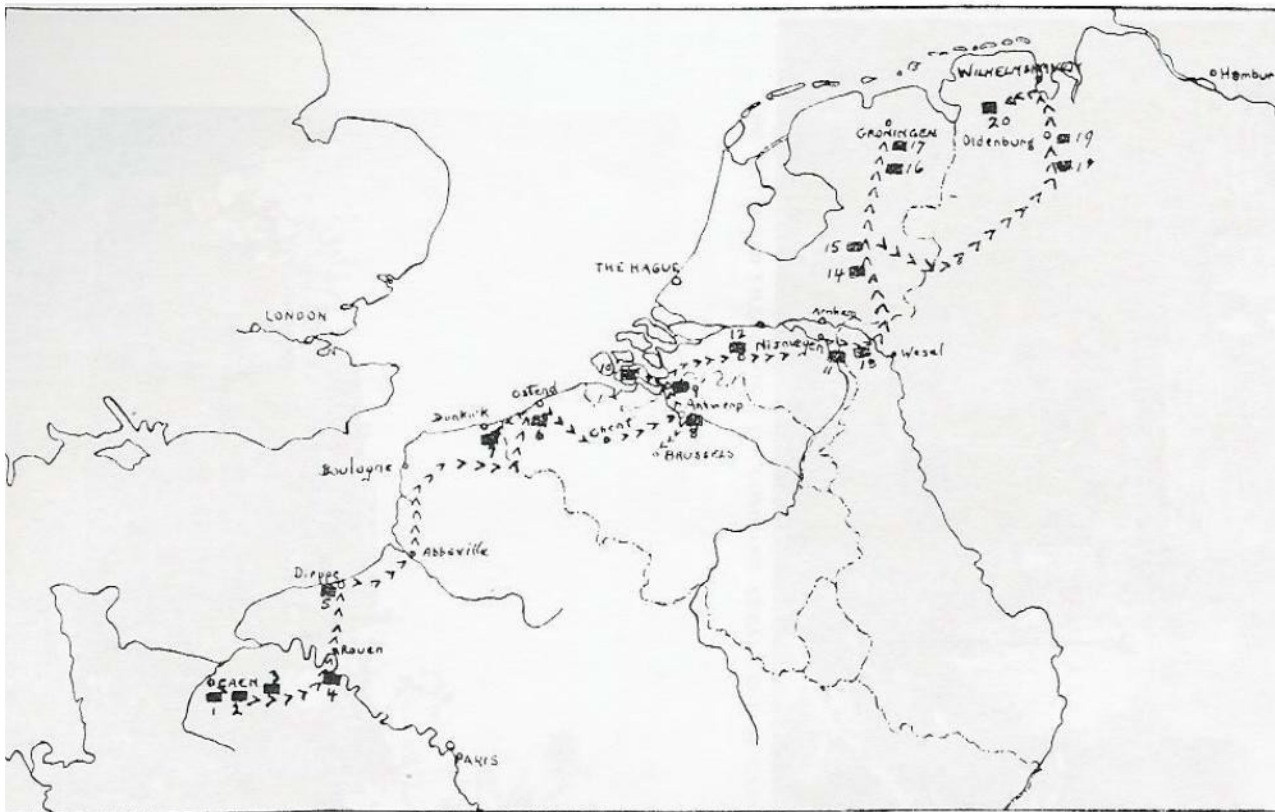
Op het ene strand landde men zonder enige tegenstand te ondervinden, op het strand ernaast stuitte men op hevige weerstand en werden ze afgeslacht.

Heel even leek de gehele operatie op een ramp uit te lopen toen een krachtige Duitse tegenaanval het Geallieerde bruggenhoofd dreigde te vernietigen.

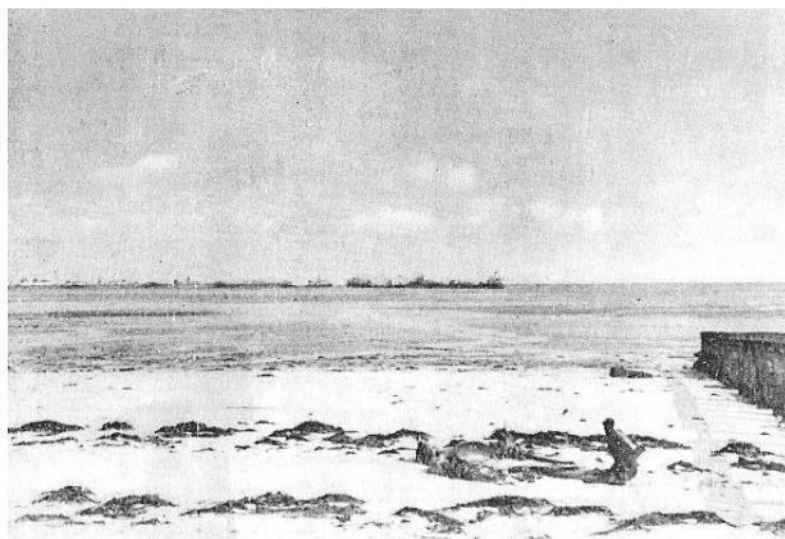
Maar ook de Duitse troepen verkeerden in verwarring; zij waren verrast en geschokt door het geweld van de grootscheepse aanval.

Tegen de avond hadden de Geallieerden vaste voet aan de kust verkregen en op Juno Beach hadden de troepen van de 3de Canadese Infanterie Divisie het centrale bruggenhoofd tussen Langrune en Arromanches stevig in handen.

De tijdens de landing in Dieppe zwaar beproefde regimenten van de 2de Canadese Infanterie Divisie zouden niet deelnemen aan de hoofdlanding op 6 juni, maar pas begin juli van Engeland naar Normandië oversteken.

1. Eterville, Ifs, Verrierés.	8. Antwerpen, Merksem.	14. Kanaal Twente.
2. Calouet, Heuvel 151.	9. Stabroek, Putte, Hoogerheide.	15. Nijverdal.
3. Falaise.	10. Zuid Beveland.	16. Assen.
4. Elbeuf.	11. Groesbeek, Mook.	17. Groningen.
5. Dieppe.	12. Maas Linie, Boxtel.	18. Dinstede.
6. Westende.	13. Cleve, Neu Louisendorf (Coch-Calcar), Hochwald, Xanten.	19. Oldenburg.
7. Duinkerken.		20. N.W. Duitsland.

Het strand van La Valette, waar het regiment op 5 juli 1944 aan land ging.

Tijdens de mars naar de stelling verloor men vijf man onder voortdurende hevige mortierbeschietingen.

Door de B-Compagnie werden twee vijandelijke soldaten krijgsgevangen genomen die tot de 1ste SS Panzer Division "Leibstandarte Adolf Hitler" bleken te behoren.

Dit waren de eerste krijgsgevangenen die het regiment maakte in Noordwest-Europa.

Na verdere zware mortierbeschietingen werd het niet aan de gevechten deelnemende personeel teruggetrokken naar het "B" Echelon.

De volgende dag meldde het Royal Regiment of Canada de dreiging van een vijandelijke aanval, die zich echter niet doorzette.

Het uitvoeren van patrouilles maakte het voor de eenheden mogelijk om gaandeweg actieve frontervaring op te doen.

Een gevechtseenheid, bestaande uit twee pelotons van de A-Compagnie en de carriers, stond op 15 juli het 10de Tank Regiment de Fort Garry Horse bij tijdens het veroveren van strategisch belangrijk gebied zonder dat er verliezen werden geleden.

In de dagen die volgden werd de hoofdtaak van de Canadezen het binden van het Duitse Leger in de Caen perimeter, een van vitaal strategisch belang zijnd scharnierpunt. Het 2de Canadese Korps had tot dan slechts het noordelijk deel van de stad Caen kunnen veroveren terwijl het ten zuiden van de Orne gelegen stadsdeel en de grote fabriekscomplexen van Vaucelles nog veroverd moesten worden.

Als men dit gebied in handen zou kunnen krijgen werd het mogelijk om in het aangrenzend open terrein tanks in te zetten.

De Duitsers die de Canadese opzet doorzagen verdedigden zich verbeten en trachtten dit zo belangrijke terrein ten koste van alles te behouden.

Tevens had men binnen het gevestigde Geallieerde bruggenhoofd te kampen met ruimtegebrek nadat men er vliegvelden was gaan aanleggen en er administratieve eenheden gingen legeren.

Het werd duidelijk dat als men niet spoedig een uitbraak zou forceren, het bruggenhoofd uit elkaar zou barsten.

Montgomery gaf daarom opdracht om met alle beschikbare middelen vanuit Caen naar het zuiden aan te vallen en gelijktijdig met een sterke tank-

eenheid ten oosten van de Orne tussen Caen en Falaise aan te vallen.

Deze gezamenlijke operatie kreeg de codenaam "Goodwood" en zou op 16 juli ten westen van de Orne van start gaan.

Ondertussen zouden de Amerikanen bij Avranches een uitbraak forceren, operatie "Cobra", om vervolgens via Bretagne hun race naar Parijs in te zetten.

Het zwaar gehavende dorp Eterville, in het gebied van de C-Compagnie, ten westen van Caen.

Het "spook" kasteel van Eterville in de buurt van het tactisch hoofdkwartier en de positie van de B-Compagnie.

Tijdens de nacht van 16 juli loste het bataljon het Royal Regiment of Canada af bij Eterville en nam daarbij de rechter frontpositie over van het door de brigade gevormde front.

Op de 17 juli begon men met het innemen van het kasteel en de gebouwen van Eterville.

Voor het eerst hield het bataljon een defensieve frontliniepositie onder druk van onafgebroken vijandelijke beschietingen en luchtaanvallen.

Op de linkerflank werd de slag om Caen uitgevochten en trachtte men de rivier de Odon over te steken.

In de vroege ochtend van de 20ste juli werd het regiment ingelicht om een aanval uit te voeren op Ifs als reservebataljon bij de 6de Canadese Infanterie Brigade.

*Het slagveld tijdens de eerste offensieve actie van het regiment.
De vlakte bij Ifs, een paar kilometer ten zuiden van Caen.*

Op vijf kilometer ten zuiden van Caen lag op de zuidelijke flank de hoogte van Verrières.

Deze hoogte was door troepen van de Duitse 272ste Infanterie Division ter hardnekkige verdediging ingericht, waarbij zij bovendien ondersteund werd door de 1ste SS Panzer Division "Leibstandarte Adolf Hitler" en haar 70 tanks.

Bovendien was er recent een gevechtsgroep van de 2de Duitse Panzer Division gearriveerd waardoor het totaal aan Duitse tanks op 100 kwam.

Tegen deze zeer sterke vijand zouden vier bataljons van de 2de Canadese Infanterie Divisie de aanval inzetten.

De aanval werd ingezet om drie uur in de namiddag en verliep aanvankelijk zeer succesvol en een uur later hadden de voorste troepen onder zware beschietingen hun doelen bereikt.

Toen er plots een onweersbui opstak vervloog alle hoop op de toegezegde luchtsteun.

Op hetzelfde moment naderde er een sterke vijandelijke tankmacht uit Verrières die het South Saskatchewan Regiment zware verliezen toebracht en vervolgens twee compagnieën van de Essex Scottish aanviel.

De regen, die met bakken uit de hemel viel, veranderde de rulle grond in een modderpoel en binnen enkele minuten stond in alle loopgraven dertig centimeter water en was iedereen doorweekt.

Ondanks de zware vijandelijke tegenaanval hielden de twee compagnieën en dertien tanks van de 6^e Brigade de gehele nacht hun posities na slechts een geringe terugtrekking.

De volgende dag, 21 juli, zorgde onophoudelijke regen ervoor dat het landschap veranderde in een

modderpoel waarbij de modder soms tot kniehoogte reikte.

Het werd hierdoor onmogelijk om de wapens schietklaar te houden.

In de loop van de ochtend lanceerde de vijand een aanval met tanks en infanterie.

De C-Compagnie, het 17de Peloton en de Bataljon Staf werden van de rest afgesneden en gebrek aan informatie over deze subeenheden maakte het moeilijk om te achterhalen wat er was gebeurd.

Laat in de middag lanceerde de Black Watch een aanval dwars door de bataljonsposities en deze goed opgezette aanval ontzette de eerder afgesneden eenheden.

Hierdoor kon de eenheid zich verder verplaatsen naar Fleury sur Orne voor hergroepering en heruitrusting.

Dat het leven soms aan een zijden draad hing bleek uit het verhaal van Private Charles Beudin en Major Fred Tilston, die samen in een jeep

zaten toen deze opgeblazen werd in de buurt van Caen.

De zandzakken die men ter beveiliging in de jeep had aangebracht redden hun leven. Het voorval werd het begin van een vriendschap voor het leven.

De volgende dag werden de geleden verliezen bekend gemaakt: 3 officieren en 17 overige rangen waren gesneuveld.

Tevens waren 8 officieren en 140 overige rangen gewond, en 3 officieren en 130 overige rangen waren vermist.

De divisie verloor in de eerste vier dagen van haar gevechten in Normandië meer dan 1100 man.

Een zicht op de hard bevochten stad Caen

Private Bill Greaves

Dit is het verhaal van Bill Greaves uit Windsor die gewond raakte tijdens het eerste felle gevecht van de 2de Canadese Infanterie Divisie in Normandië.

Een dapper maar kostbaar gevecht voor de Essex Scottish.

De slag om de heuvelrug van Verrières staat gegrift in het geheugen van de mannen van de 2de Canadese Infanterie Divisie, die deelnamen aan deze felle operatie met de code naam "Atlantic".

De gevechten tussen 19 en 21 juli bewogen zich heen en weer over de heuvelrug en de dorpen St. Andre sur Orne, Verrières, St. Martin de Fontenay en Ifs.

Gedurende deze dagen leden de bataljons die deelnamen aan de operatie verschrikkelijke verliezen.

Het South Saskatchewan Regiment dat de aanval op de heuvel had ingezet, voor de Essex Scottish, bevond zich kort daarna in een verschrikkelijk gevecht, dat vergelijkbaar was met de hel van Dieppe.

Zij moesten zich terugtrekken waarbij zij vele goed opgeleide manschappen moesten achterlaten op de met gras begroeide helling: manschappen die zij hard nodig hadden in de dagen die nog komen zouden.

Vier dagen later zou het de Black Watch of Canada Regiment tijdens operatie "Spring" (lente) niet beter vergaan en zij werd bijna vernietigd.

Terwijl zij zich onder vijandelijk geweervuur terugtrokken van de heuvelrug, passeerden zij de twee leidende compagnies van de Essex Scottish die reeds onder vuur lagen van mortieren, sluipschutters en machinegeweren, die voor de eerste verliezen zorgden. Onverschrokken ging de D-Compagnie door het vuur de heuvel op, over doden en gewonden stappend, die de heuvel bedekten.

Greaves en zijn strijdmakers hadden slechts enkele seconden om zich af te vragen wat hier gebeurd was en wat er voor hen lag, toen een hagel van 88-mm-granaten en machinegeweervuur op hen neerdaalde.

Zij zochten dekking in de tarwe die tot kniehoogte kwam, hierna kwamen de vijandelijke mortiergranaten.

Er was geen enkele beschutting voor hen daar, het dikgeplante graan onttrok hen enkel aan het zicht van de vijand. De tarwe kon niet de stroom van machinegeweerkogels doen afketsen of tegenhouden die hun lichamen doorboorden.

Noch kon het graan de granaatscherven tegenhouden die door hun lichaam sneden terwijl zij hun lichamen in de drassige grond drukten om aan de dood te ontkomen.

De vijand, op volle sterkte en in goed opgezette verdedigingsposities, ondersteund door met 88-mm-kanonnen uitgeruste tanks, wist precies waar de Essex Scottish dekking gezocht had en schoot met alles wat zij had..

Zinloze dapperheid kon hen niet helpen, stand houden betekende de dood.

Eerder was Bill geraakt in zijn dij door een kogel waardoor hij tegen de grond sloeg.

Overal naast hem vielen mannen onder het moordend vuur.

Terugtrekken was het enige bevel dat gegeven kon worden, en zodoende trokken de restanten van de twee Essex Scottish compagnieën terug, hun gewonden daarbij achterlatend. Overleven leek haast onmogelijk.

Bill lag waar hij was gevallen, schommelend tussen bewustzijn en coma, terwijl het bloed uit de wond in zijn been zijn broek doorweekte en op de grond drupt, e die zacht en modderig was door de regen eerder die morgen.

Toen hij bij bewustzijn was voelde Bill scherpe pijscheuten door zijn been gaan. Terwijl hij op zijn tanden beet slaagde hij er toch in om een noodverband om de wond te binden die het bloeden verminderde.

En toen, alsof zijn huidige situatie nog niet ernstig genoeg was, boorden granaatsplinters zich in zijn schouder, zijn goede been en zijn bovenrug.

Maar zijn wonden, hoe pijnlijk ook, waren niet zijn grootste zorg. Wat hem meer zorg baarde waren de geruchten die in die dagen rondgingen over SS-ers die op zoek waren naar gewonde Canadezen.

Jonge fanatiekelingen van de Hitlerjugend, totaal toegewijd aan Hitler, die er plezier in hadden de gewonden eerst te martelen om ze daarna dood te schieten zonder enig mededogen.

Een andere zorg die hem bezighield was de aanwezigheid van tanks, zowel die van de vijand als van hem zelf, die hem onder hun rupsen konden vermorzelen als zij de heuvel op reden.

Bill had een pistool en overwoog serieus zich een kogel in het hoofd te schieten wanneer hij het geluid van een naderende tank zou horen.

Hij verkoos de snelle dood door een kogel boven die van verpletterd te worden onder een 31 tons Sherman of een 52 tons Tiger tank.

Toen de tanks van de Sherbrooke Fusiliers op het strijdtoneel verschenen waren de tankcommandanten extra alert, niet alleen voor vijandelijke pantsers maar ook voor tankjagers van de infanterie. Bovendien speurden zij het terrein af naar doden en gewonden die in overvloed voor hen in de tarwe lagen.

Desondanks konden zij niet voorkomen dat een aantal van de gewonden stierven onder de rupsen van hun Shermans.

Een tankman zou het later met een gebroken stem vertellen: "We konden het niet voorkomen. We zwenkten om niet over een man te rijden en verdomme als we op dat moment niet over een paar andere heenreden".

Het was een trieste, hartbrekende dag voor de Essex Scottish en al de andere bataljons die vochten om de met tarwe begroeide helling van de heuvelrug bij Verrières.

Tegen de avond toen de hevigheid van de gevechten luwde verschenen de brancardiers om de gewonden op te halen.

Alhoewel de aanval op de heuvelrug desastreus verlopen was voor de 2de Canadese Infanterie Divisie had ze toch haar doel gediend wanneer zij werd afgezet tegen het groter geheel.

Met alle respect, de officers die gebracht werden op deze van strategisch minder belang zijnde heuvel, leverden een belangrijke bijdrage in de Amerikaanse uitbraak vanaf het bruggenhoofd op het landingsstrand vier dagen later.

Door met hun inzet het Duitse 1ste SS Panzer Division "Leibstandarte Adolf Hitler" aan zich te binden zorgden zij ervoor, dat deze elitestrijdmacht niet ingezet kon worden tegen de Amerikanen, wat deze laatsten evenwel had kunnen stoppen in hun opmars of in een erger geval had kunnen terugdringen naar het landingsstrand met hoge verliezen tot gevolg.

De gevechten bij Caen bleken verbeterd en kostbaar te zijn voor alle betrokken eenheden.

De koppige vijandelijke verdediging en zijn sterke reserves overleefden de shock van de strijd, maar het doel, de vijand zijn beste troepen in deze sector te binden, was bereikt.

De Duitsers waren gedwongen ten oosten van de rivier de Orne een sterke tankstrijdmacht te concentreren om de aanvallen van de 2de Canadese Infanterie Divisie te weerstaan.

Het Essex Scottish Regiment hergroepeerde te Vaucelles onder bevel van haar nieuwe bevelvoerende officier Lieutenant-Colonel T.S. Jones.

In alle vroegte verplaatste het regiment zich op 24 juli naar een defensieve positie ten oosten van Iffs en later op de dag naar Etavaux, waar men de stellingen versterkte en mijnen legde.

Op 25 juli lanceerde de 2de Canadese Infanterie Divisie operatie "Spring" (voorjaar).

Lieutenant-General Simonds was van plan om het hooggelegen terrein in de buurt van heuvel 122 te veroveren, een belangrijk terreinpunt aan de weg naar Falaise, dat ook de Cramenil Spur genoemd werd.

Daarna wilde hij deze verovering uitbuiten door de oostflank te zuiveren en het hoger gelegen terrein veroveren in de buurt van Cintheaux, wat eveneens aan de weg naar Falaise gelegen was.

De operatie zou in drie fasen worden uitgevoerd waarvan de eerste de bezetting van de lijn May sur Orne-Verrières-Tilly la Campagne was.

De tweede fase was het bezetten van de lijn Fontenay le Marmion-Rocquancourt, het terrein vlak

ten zuiden van de heuvels van Verrières wat gevolgd zou worden door de verovering van heuvel 122.

De derde fase zou de uitbuiting van het genoemde gebied zijn.

*Lieutenant-Colonel T.S. Jones
bevelvoerend officier van 23 juli 1944 tot 10 aug. 1944*

Operatie "Spring" begon om half vier in de ochtend bij kunstmatig "maan"licht van zoeklichten die op de wolken gericht werden.

In de eerste fase zou de 2de Canadese Infanterie Divisie May sur Orne en Verrières veroveren op de rechterflank, terwijl de 3de Canadese Infanterie Divisie op de linkerflank Tilly la Campagne zou veroveren.

De pantserstrijdkrachten zouden pas in de tweede fase aan de operatie deelnemen.

Lieutenant-General Simonds wist dat de Duitse strijdkrachten sterk waren, hij wist echter niet nauwkeurig hoe sterk.

Het te veroveren landschap was typerend voor het golvende gebied van Normandië met zijn over het algemeen open terrein met tarwe- en bietenakkers, de bebouwde gedeelten van elkaar gescheiden door heggen.

Afgezien van de heggen, de boomgaarden en de dorpen, bood het terrein maar weinig dekking.

De door de Duitsers verdedigde hoogte bij Verrières domineerde de hele streek.

De heuvel, die ruwweg niervormig was, lag vlak ten westen van de weg van Caen naar Falaise.

Op 25 juli nam het bataljon de linker frontpositie over in de Verrières-saillant (vooruitspringend deel van de linie), een van vitaal belang zijnd stuk grond.

Op 28 juli werden door de D-Compagnie voorbereidingen getroffen om een aanval te ondernemen op de weg Caen-Falaise.

Deze op een hoger niveau gelegen weg was in handen van de 1ste SS Panzer Division "Leib-

Twee uitgeschakelde Duitse pzkw IV tanks op de weg Caen-Falaise bij Verrières. Hier hield het Essex Scottish Regiment samen met de Royal Hamilton Light Infantry gedurende bijna twee weken een belangrijke saillant.

standarte Adolf Hitler" en gaf deze een goed uitzicht over het strijdtoneel.

Met artillerieondersteuning zette de compagnie om vijf uur in de namiddag de aanval in en nam het voortouw in het aanzicht van een buitengewoon sterke vijandelijke tegenstander.

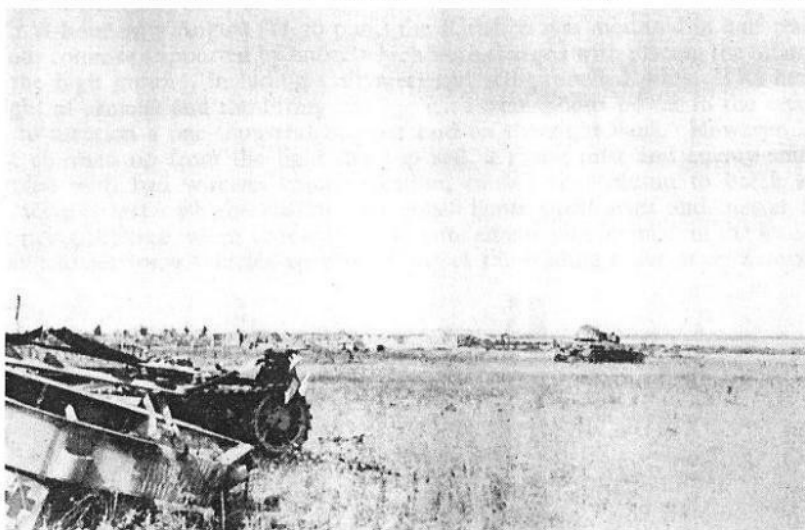
Ondanks zware verliezen zette de D-Compagnie door en haar inzet werd beloond toen een drinkwaterstation met een dertigduizend literreservoir werd ontdekt, die de waterbevoorrading verzorgde van aangrenzende, door de vijand bezette, steden.

Het succes van deze aanval zorgde voor het herstel van het zelfvertrouwen en het moreel in het bataljon.

En de wijze van bevelvoering van alle bevelvoerders van de D-Compagnie resulteerde in vijf onderscheidingen voor de meest verdienstelijken onder hen.

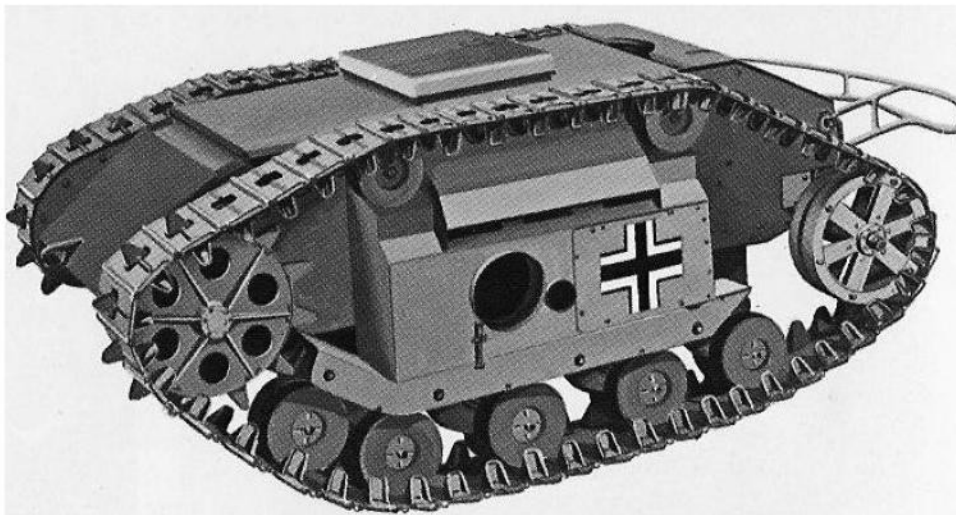
Later bij de verovering van enkele boerderijen ten noordwesten van Tilly zouden de Essex Scottish nogmaals hoge verliezen lijden.

Op 30 juli trokken de Calgary Highlanders door de posities van de Essex Scottish om Tilly-la-Campagne aan te vallen en de maand eindigde met een redelijk rustige defensieve positie voor het bataljon. Op 2 augustus zette de vijand voor het eerst op afstand bestuurbare kleine tanks (Goliath) met een explosieve lading in. Vier werden er ingezet in de sector van de B-Compagnie, waar ze voor grote verwarring en de nodige verliezen zorgden.

Tilly la Campagne, waar de vijand halsstarrig stand hield. Het strijdtoneel van de aanval van de D-Compagnie op 28 juli. Op de voorgrond een uitgeschakelde carrier.

Goliath

De oorlog bracht veel vreemdsoortige wapens voort, zowel bij de Duitsers als bij de Geallieerden.

Een van de meest interessante Duitse, en minst geslaagde, was de Goliath.

Het was een gemechaniseerde op afstand bestuurd vernietigingslading die er uit zag als een minitank.

Goliath werd van achter dekking ingezet tegen infanterieformaties, tanks en andere voertuigen.

De foto toont de kleine uitvoering van de Goliath waar diverse uitvoeringen van bestonden; de aandrijving gebeurde door een benzine- of elektromotor.

De hoogte was 60 cm, de explosieve lading ongeveer 80 kg en de snelheid 10 tot 20 km per uur.

De Goliath werd een mislukking, hij naderde gewoonlijk slechts stapvoets en was daardoor gemakkelijk, zelfs met handvuurwapens, buiten gevecht te stellen.

Een eerste kennismaking met Goliath door Geallieerde troepen had evenwel altijd een desastreuus effect.

Op 5 augustus werd men door de Queen's Own Cameron Highlanders afgelost en vertrok het Essex Scottish Regiment naar een gebied in de bossen van Louvigny om uit te rusten.

De rust bleek een intensieve voorbereiding te zijn voor operatie "Totalizer" (bijeenvoeger), een aanval op legerkorpsniveau, om uit het bruggenhoofd Caen te breken.

Deze aanval, waarop de 2de Canadese Infanterie Divisie zich in Engeland maandenlang had voorbereid, vormde de climax in de slag om Caen.

Op het uur H, om half elf in de ochtend van 7 augustus, nam het bataljon plaats in de half-tracks en werd zij in vier colonnes begeleid door tanks en

gemechaniseerd geschut, die de opdracht hadden de infanterie af te zetten op de hoger gelegen gronden met inbegrip van de plaats Caillouet.

De overvloedige inzet van pantsers en de ondersteunende artilleriebarrage zorgden voor een ongekend krachtige aanval, om maar te zwijgen over het effect van het bombardement met duizend bommenwerpers op de rechterflank.

Echter zorgden, door de droge grond veroorzaakte stofwolken, een opkomende mist en een vijandelijk rookgordijn, tezamen met slechte radioverbindingen ervoor dat de colonne opbrak en het contact verloor met de leidende onderdelen.

Men werd al beschoten door lichte wapens en mortieren toen plots een vijandelijk 88-mm-kanon het vuur opende op de voorste tanks en een aantal voertuigen in brand zette.

Sommige van de aanvoerende tanks draaiden zich abrupt om, kwamen in botsing met de half-tracks, en veroorzaakten zodoende grote verwarring onder de gehele colonne.

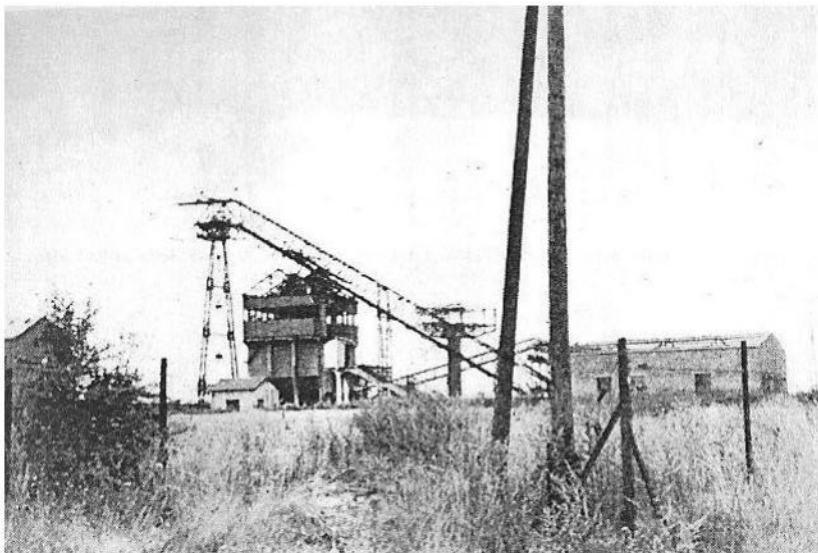
Tegen de tijd dat men de colonne terug geformeerd en bij elkaar had, was Lieutenant-Colonel T.S. Jones gewond geraakt en afgevoerd voor medische verzorging.

Een Duitse soldaat brengt een Goliath in gereedheid om deze tegen de vijand in te zetten.

De in een half-track gezeten Major J.W. Burgess leidde de colonne persoonlijk langs Roquancourt en groepeerde deze opnieuw in een aanvalsformatie ten zuidwesten van het dorp.

Men kon in deze fase geen waardevolle informatie verkrijgen van het doel, maar desondanks werd een aanval ingezet en met succes afgerond tegen half een in de middag van 8 augustus.

De schacht van de ijzermijn bij Roquancourt, die door de vijand als uitkijkpost werd gebruikt.

Ondanks alle verwarring en oponthoud was de uitbraak uit Caen een compleet succes en bleven de verliezen van het bataljon beperkt tot 3 officieren en 14 overige rangen.

Op 11 augustus arriveerde Lieutenant-Colonel P.W. Bennet om het bevel van het regiment over te nemen en kreeg men bevel om onmiddellijk richting Moulines te vertrekken.

In navolging van de aanvallen van de Royal Hamilton Light Infantry en het Royal Regiment of Canada werden de Essex Scottish op 13 augustus richting Point (punt) 184 gestuurd.

De gevangenneming van bijna honderdvijftig vijandelijke soldaten en de verovering van een grote hoeveelheid uitrusting, toonden het succes van de aanval op Point 151 bij Tournebu.

De volgende dag verplaatste het bataljon zich naar Urville voor een korte nachtrust.

Op 15 augustus begon de doorstoot naar Falaise.

Te Grainville Langannerie werden de posities overgenomen, die kort daarvoor door de Polen

*Lieutenant-Colonel P.W. Bennet, O.B.E.
bevelvoerend officier, van 11 augustus 1944
tot 21 september 1944.*

waren veroverd, voor een korte rust van twee uur. Om vijf uur in de namiddag stopte men opnieuw te Potigny, waar men nadere orders ontving, waarwaarna door de formatie de achtervolging om contact te maken met de vijand werd hervat.

Onderweg ondervond men zo nu en dan tegenstand van vijandelijke sluipschutters, lichte machinegeweren, 88-mm-antitankkanonnen en van een kleine vijandelijke gemotoriseerde colonne met pantsergrenadiers.

Tegen één uur in de nacht van de 16de augustus werd het doel van de operatie (een hoger gelegen vlakte ten zuidwesten van Falaise) bereikt.

Patrouilles rapporteerden de aanwezigheid van vijandelijke eenheden in de stad, maar er waren geen aanwijzingen dat het om grote aantallen zou gaan.

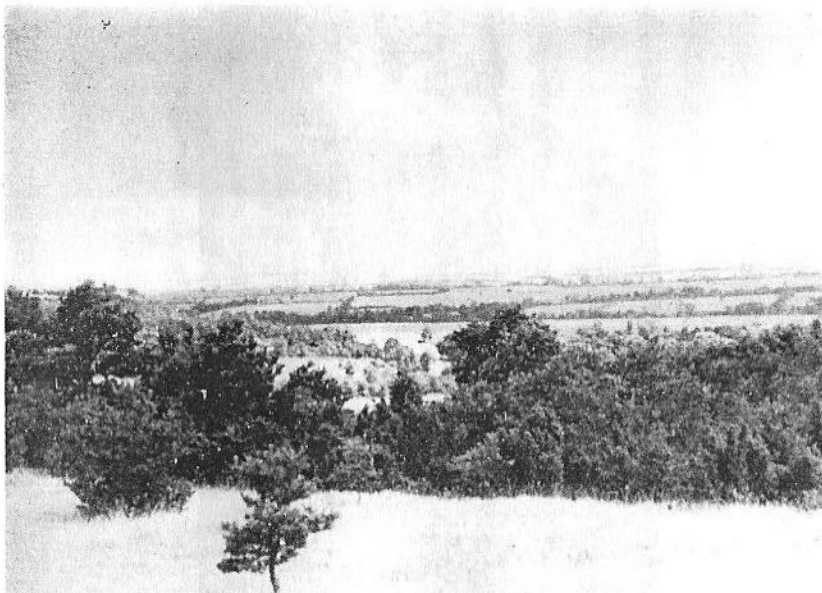
In de namiddag trok de 6de Canadese Infanterie Brigade door de stellingen van het bataljon om Falaise in te nemen.

Op 18 augustus volgde het Essex Scottish Regiment, de Royal Hamilton Light Infantry en het Royal Regiment of Canada door Falaise naar een hoger gelegen vlakte ten noordwesten van de stad, om het Regiment de Chaudiere af te lossen en om daar een solide stelling te vormen, terwijl de rest van de Falaise

De noordelijke toegang tot Falaise op 18 augustus 1944

De opening in de zak van Falaise gezien vanaf de hoger gelegen posities

pocket (omsingeld gebied door de vijand bezet) werd gezuiverd. Deze positie was onderdeel van de noordelijke ronding of schouder die de zak bij Falaise vormde.

De Falaise pocket, ook wel de zak van Falaise genoemd, was ontstaan door een tangbeweging van het 3de Amerikaanse Leger, onder leiding van General G.S. Patton, in het zuiden en het 1ste Canadese Leger en 2de Britse Leger in het noorden. Hierdoor kwam een deel van de Duitse Legergroep B tussen hen in te zitten.

Feldmarschall Von Kluge had Hitler een week eerder toestemming gevraagd zijn troepen te mogen terugtrekken en te hergroeperen in beter verdedigbare posities. Nadat Hitler eerst had ingestemd met het voorstel, veranderde hij later weer van gedachten en gaf hij opdracht voor een zinloze tegenaanval.

Dat de Duitsers uit de zak konden ontsnappen was te wijten aan de tegenstrijdige orders die General O. Bradley van Eisenhower kreeg. Bradley gaf Patton opdracht te stoppen en het gat in de zak bij Falaise niet te dichten, waarna de Duitse Legergroep, of Hitler dat nou leuk vond of niet (en hij vond het helemaal niet leuk), halsoverkop aan een ontsnappingspoging begon.

SS Oberstgruppenführer Sepp Dietrich, opperbevelhebber van de 5de Panzerarmee, slaagde erin zich door het gat terug te trekken met de restanten van de 1ste SS Panzer Division "Leibstandarte Adolf Hitler"

Het bewijs van de enorme vijandelijke verliezen in de (zak van) Falaise Pocket.

Een totaal vernietigde gemechaniseerd 2cm. Luchtdoelgeschut welke op het omgebouwde chassis van een Tsjechische 38(T) tank stond.

en een bonte verzameling soldaten van allerlei Duitse eenheden, net voor de Canadese troepen Falaise innamen en de zak op 17 augustus gesloten werd.

De Duitse troepen die achtergebleven waren kregen het zwaar te verduren in de dagen die volgden.

Een spervuur van de artillerie van de 90ste Amerikaanse Divisie doodde duizenden van hen na onophoudelijke artilleriebarrages.

Duizenden anderen die het inferno overleefd hadden probeerden in paniek te voet te ontsnappen.

De Geallieerden namen 50.000 Duitsers krijgsgevangen en begroeven 10.000 doden.

Bovendien veroverde men 380 pantservoertuigen, 800 kanonnen en 5700 voertuigen.

Tussen de 20.000 en 40.000 Duitsers konden ontkomen, maar de artillerie, de zware wapens en de rest van de uitrusting ging vrijwel geheel verloren.

De Duitse Legergroep B was vrijwel vernietigd en niet meer in staat de Geallieerde opmars te stoppen.

Drie dagen later verlieten de Essex Scottish Point 152, daarbij de brigade voorafgaand, en trok on-

gehinderd door Damblainville, Barou en Ammeville.

Een beschieting op de voorste troepen zorgde voor een oponthoud te Tortisambert maar na een tijdje stopte dit en rukte men in het donker verder op.

Om vier uur de volgende ochtend bereikte het bataljon Livarot.

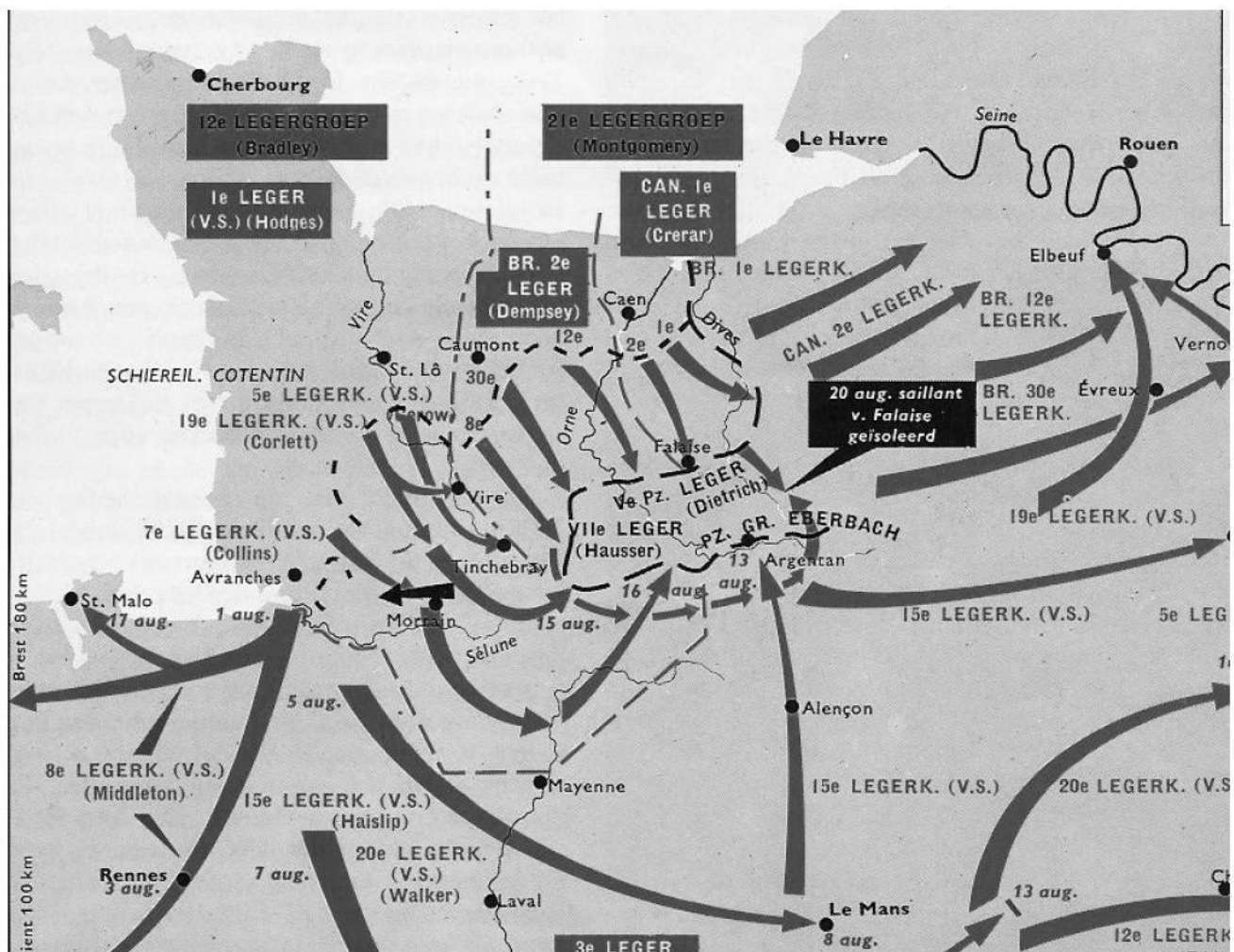
De volgende dagen ging de opmars continu door, de enige tegenstand die men ondervond was die van vijandelijke verdragingsacties.

Notre Dame de Courson, Les Aumais, Cernay, Lacressonnie, Tordouet, La Chappelle Yvon (waar men een dag doorbracht op de achterzijde van een heuvel), Courbonne-la-Ville, Cordebugle, Thiberville, Duranville, Lemesnil, Brionne, Bosrobert-Auxpoulets passeerden in snel tempo de revue tijdens de opmars naar de rivier de Seine.

De meest heugelijke gebeurtenissen die dagen waren de onstuimige en oprechte verwelkomingen van het Franse volk.

Ieder dorpje dat de Canadese bevrijders doorkruisten was in feeststemming.

Op 25 augustus bevonden zich restanten van het

Overzichtsk kaart met de (zak van) Falaise Pocket en de doorbraak naar de Seine

5de Duitse Panzerarmee en het 7de Duitse Leger in een groot bruggenhoofd, dat Rouen, Duclair en Caudebec bevatte.

Tegenover Elbeuf bezette de 17de Luftwaffe Felddivision het hoge terrein, waardoor ze het oversteken van de rivier en de opmars naar Rouen kon blokkeren.

Bovendien bevonden er zich verschillende gevechtseenheden met tanks die de opdracht hadden de Geallieerde bruggenhoofden over de Seine te blokkeren.

Bij Rouen maakten de Duitsers nog steeds gebruik van een kleine onvernielde brug en verscheidene veerboten.

Hier vonden afschuwelijke taferelen plaats waarbij in enkele gevallen Duitse eenheden met elkaar vochten om als eerste de Seine te kunnen oversteken.

Uiteindelijk zagen hoge Duitse officieren van het 5de Duitse Panzerarmee kans om het terugtrekken over de Seine ordelijk te laten verlopen.

Het was tegen dit wespennest dat Lieutenant-General Guy G. Simonds op 27 augustus een aanval zou uitvoeren.

Het 2^e Canadese Korps met de 4de Canadese Tank Divisie op de rechterflank kreeg opdracht om een bruggenhoofd over de Seine te vormen en daarna een verrassingsaanval in noordelijke richting uit te voeren.

De 3de Canadese Infanterie Divisie in het midden moest de Seine bij Elbeuf oversteken.

Door middel van een verrassingsaanval moest de 2de Canadese Infanterie Divisie de Duitse troepen zuidelijk van Caen vernietigen.

Dat de plannen van Simonds gemakkelijker te beschrijven waren dan uit te voeren zou later blijken.

Op 26 augustus trok het bataljon onder een hagel van vijandelijk vuur door Bourgtheroulde waar men de Black Watch aantrof die in de problemen zat door vijandelijke tegenaanvallen.

Laat in de nacht werd de opmars hervat en werd het bataljon onder vuur genomen vanaf een hoogte bij Point-de-Gravier.

Dat de vijand zich in een begerenswaardige positie bevond zou blijken bij het aanbreken van de dag toen de inspanningen, van het Royal Regiment of Canada en de C-en D-Compagnie van de

Point de Gravier, het strijdtoneel tijdens bittere gevechten om de Seine over te kunnen steken.

In de woningen op de voorgrond was het tactisch hoofdkwartier gevestigd tijdens de gevechten om de hoger gelegen gronden bij Elbeuf

Essex Scottish, om door te stoten op niets uit liepen.

De 3de Canadese Infanterie Divisie ondervond tijdens het oversteken van de rivier bij Elbeuf echter amper weerstand.

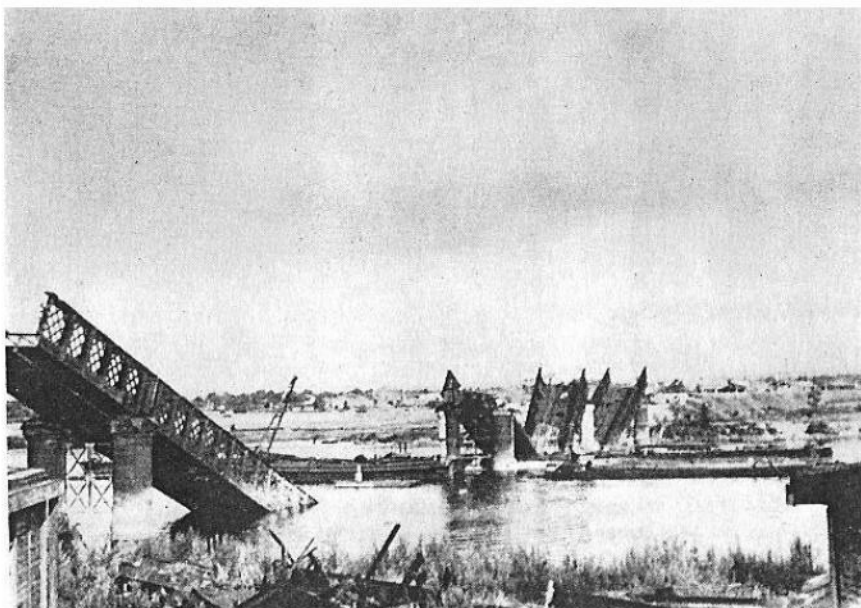
De genisten hadden hier kans gezien om twee tankvloten te bouwen ondanks het voortdurende vijandelijke artillerievuur.

Bij zonsopgang de volgende morgen hadden ze een bailey pontonbrug voor de tanks gereed en konden zij een bruggenhoofd aan de overzijde van de rivier vestigen.

Op 28 augustus ondernamen de 3de Canadese Infanterie Divisie, die de Seine was overgestoken bij Elbeuf, het Royal Regiment en dezelfde compagnieën van de Essex Scottish een weloverwogen aanval op de eerder genoemde vijandelijke positie.

Ondanks hun vastberadenheid en dappere inzet moesten de compagnieën zich bij het vallen van de duisternis terugtrekken.

Uiteindelijk zou de eenheid zich verplaatsen naar een nieuwe positie tweeënhalve kilometer ten zuidoosten van Elbeuf nadat zij was afgelost door het 8ste Reconnaissance Regiment (Verkenning Regiment).

Een opgeblazen brug over de rivier de Seine bij Elbeuf

Het regiment had haar taak in de strijd om de Seine over te steken volbracht.

Op de laatste dag van augustus kreeg het Essex Scottish Regiment de opdracht om met de rest van de brigade op te rukken naar Dieppe, waar slechts sprake zou zijn van geringe weerstand.

Na de Seine te zijn overgestoken met behulp van een, door de Royal Engineers, gebouwde brug bij Elbeuf, en de doortocht door Rouen die een hele dag in beslag nam, werd de nacht doorgebracht te Cote-Cote op zeventien kilometer afstand van Dieppe.

Patrouilles vonden geen sporen van vijandelijke aanwezigheid en de eenheid was vastberaden om de tocht voort te zetten.

Op de 1ste september bereikte het Essex Scottish Regiment Leplessis wat aan de rand van Dieppe lag, in de buurt van het Canadese kerkhof.

Een gemotoriseerde gevechtsgroep zocht het omliggende gebied af naar vijandelijke troepen maar kon er geen vinden.

Tegen de volgende namiddag had men onderkomen gevonden in de Jules Ferry-school in de stad. Zondag 3 september 1944 was een belangrijke dag voor de Canadezen en voor de Essex Scottish in het bijzonder.

Na vijf jaar van oorlog was de vijand overal op de vlucht en had het Canadese Leger door terug te

keren naar Dieppe de rekening vereffend voor de verliezen van 1942.

In de vroege ochtend werden er bloemen geplaatst op de graven van de in Dieppe gevallen Essex Scottish.

In de middag was er een parade in het bijzijn van de legerbevelhebber, een herdenkingsdienst en een bezoek aan het Dieppe-slagveld als eerbetoon aan de gebrachte offers van het bataljon tijdens haar eerste actie in 1942.

Tijdens deze eerste periode van inactieve dienst werd de tijd besteed aan het onderhoud van uitrusting, training en het kneden van een nieuwe hechte regimentsgeest.

Tijdens de eerste twee maanden van haar inzet in Frankrijk had het bataljon een groot gedeelte van haar getraind en ervaren personeel, officieren, onderofficieren en manschappen verloren.

Een veteraan van de Dieppe Raid staart in gedachten over het voor hem bekende terrein bij de terugkeer van het regiment naar Dieppe.

Het bataljon had een belangrijke rol gespeeld in de eerste operaties in Noordwest-Europa de verdediging van het Normandische bruggenhoofd, de uitbraak en verovering van Falaise, de race naar de Seine en de gevechten tijdens de oversteek van de Seine.

Als gevolg van de zware verliezen, geleden tijdens de gevechten in Elbeuf, achtte men het nodig

om het aantal geweercompagnieën terug te brengen tot drie, "A", "B" en "Z".

Uiteindelijk kwam de langgewenste gelegenheid voor de herbezinning, het herstellen en aanpassen van de individuele geest aan die van de huidige (en op dat moment zeer optimistische) situatie.

Met het grootste deel van de vijandelijke troepen ten westen van de Seine totaal vernietigd, tezamen met het feit dat de vijand ten oosten en ten westen van de Seine zich blijkbaar volledig terugtrok, leek een spoedige overwinning in het vooruitzicht. Het vraagt echter geen diepgaande studie in de geschiedenis van de Noord Afrikaanse veldtocht om

duidelijk te maken dat de vijand een meester was in de moderne strategie van het terugtrekken.

Door het hergroeperen van zijn nog steeds sterke strijdkrachten, het uitbuiten van de lange en overbelaste Geallieerde aanvoerlijnen en steeds zijn voordeel uitbuitend ten opzichte van de achtervolgende Geallieerde troepen, was hij nog steeds in een gunstige positie, zoals thans uit de geschiedenis blijkt, om de oorlog met vele maanden te verlengen.

Majoor Si Steel krijgt het Military Cross uitgereikt door Field-Marshal Bernard Montgomery

Major Telford E. Steele

Major T.E. Steele, Si genoemd, werkte voor de oorlog bij Union Gas en speelde als hockey-speler in de National Hockey League van Canada.

Hij nam dienst in het Kent Regiment toen de oorlog uitbrak in 1939 waar hij de machinegeweerbemanningen trainde voor dienst overzee.

Hij steeg in rang en werd tot sergeant benoemd net voordat hij overzee vertrok.

Kort daarop werd hij tot 2de Lieutenant bevorderd.

Toen hij in 1942 in Engeland aankwam, net na de raid op Dieppe, vroeg hij overplaatsing aan naar het Essex Scottish Regiment welke de meeste van haar mannen tijdens deze operatie verloren had.

Net voor de invasie van Normandië op 6 juni 1944 raakte de compagniebevelvoerder gekwetst tijdens een balspel en Steele werd bevorderd van Captain tot bevelvoerend Major.

Hij en zijn troepen gingen eind juni aan land in Normandië.

Major Steele kreeg het Military Cross toegekend voor zijn dappere inzet in Normandië.

Een van zijn collega's beschreef Major Steele als een gewone man die buitengewone dingen deed tijdens de oorlog.

Het gevecht waarvoor hij het Military Cross kreeg was dan ook buitengewoon voor een man die nooit iets gewelddadiger had gedaan voor de oorlog dan een body-check tijdens een ijshockeywedstrijd!

Begin juli 1944 kregen hij en zijn mannen de opdracht een boerderij en een boomgaard in te nemen vanwaar de Duitsers een Canadese gepantserde opmars naar de stad Caen vertraagden.

Major Steele leidde zijn mannen door een hagel van vuur om de Duitse verdediging uit te schakelen.

De operatie werd met succes uitgevoerd.

Het succes van deze operatie was te danken aan de kwaliteit, agressie, karakter, en de moed van deze officier zou de aanbeveling voor het Military Cross vermelden.

Hij kreeg het Military Cross uitgereikt tijdens een veldceremonie door Field-Marshal Bernard Montgomery.

Het was het eerste Military Cross dat aan een Canadese militair werd toegekend tijdens de invasie van Normandië.

Het Military Cross is een onderscheiding voor dapperheid tijdens de strijd.

Voor twee andere acties kreeg hij een eervolle vermelding.

Eens, terwijl hij vocht in de buurt van Oostende, zette hij een Bofors-luchtdoelgeschut in om een Duits bunkercomplex te beschieten.

Hij maakte ongeveer 350 Duitse krijgsgevangenen zonder zelf verliezen te hebben geleden.

Hierna moest hij zijn gevangenen beschermen tegen de toorn van de Belgische burgers na vier jaar bezetting.

Tijdens een bizar voorval in de slag om de Schelde, oktober 1944, nam Major Steele een keurig geklede Duitse officier gevangen die op weg was om zijn vriendin te bezoeken.

De officier had een aktetas bij zich met daarin kaarten van alle troepenopstellingen in het gebied.

Dankzij deze kaarten kon Major Steele een aantal van de vijandelijke posities uitschakelen en veroveren.

In december 1944 was Major Steele in Duitsland waar de Duitse Wehrmacht op haar eigen grondgebied vocht en trachtte de Canadese opmars te stoppen door diverse tegenaanvallen te lanceren.

Major Steele en zijn chauffeur Private Pete Markowski geraakten afgesneden van hun regiment.

Terwijl zij zich een weg terug vochten, raakte Major Steele aan het been gewond door een salvo uit een machinegeweer.

De Duitsers namen hem gevangen maar Private Makowski slaagde erin zich achter een heg te verstoppen.

Hij wachtte totdat een Duitse militaire verpleger de wonden van Major Steele behandeld had en liep toen ongewapend op de Duitser af.

Hij overtuigde deze ervan dat het beter was dat hij de Major terug naar de eigen linies zou brengen.

De Duitser dacht even na en stemde in met het voorstel en zo konden zij beiden de Canadese linies bereiken.

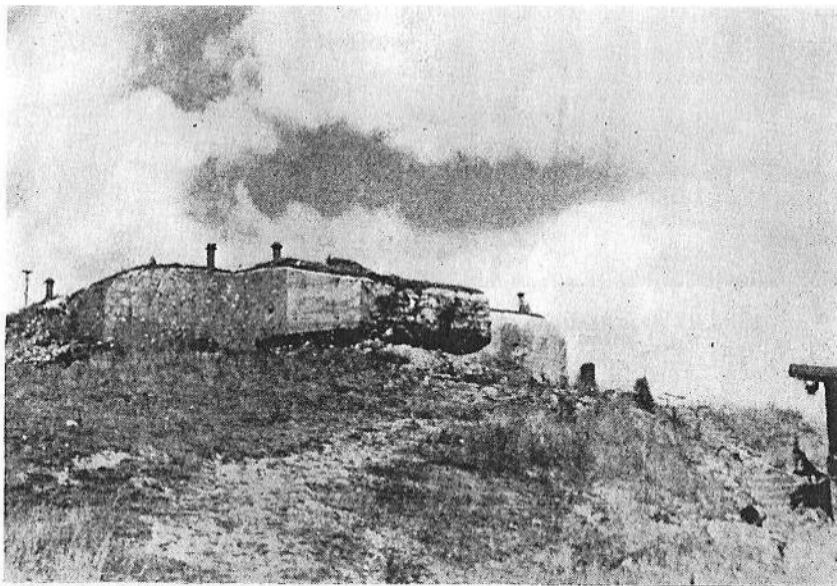
Als de Major in Duitse gevangenschap behandeld had moeten worden aan de verwondingen aan zijn been was het niet ondenkbaar geweest dat hij eraan gestorven was.

Na de oorlog verbleef Major Steele nog een lange tijd in het hospitaal in Engeland om te herstellen van zijn verwondingen voordat hij terug naar Canada kon keren.

België en de Schelde

Op 6 september verliet de eenheid Dieppe en trok richting Dunkerque (Duinkerken).

Onder miserabele weersomstandigheden werd halt gehouden in Lepine en Quercamp en het regende nog steeds toen de eenheid de brigade richting Oostende leidde op 8 september.

*De commandopost van de Heeresküstenbatterie van Westende.
De schietsleuf van de bunker is zwaar beschadigd door de Canadese beschietingen.*

Met goed gevolg trok men via St. Omer België binnen en de volgende dag nam het bataljon zonder weerstand Oostende in en kreeg een overwelddigende ontvangst van haar bevolking.

Daar een terugkeer van de vijand niet denkbeeldig was, werden door het regiment defensieve posities ingenomen aan de rand van de stad.

Op 10 september zond het bataljon een gevechtsgroep uit, bestaande uit twee compagnieën met ondersteuning, om een vijandelijke kustbatterij uit te schakelen die in de duinen bij Westende-Bad lag.

Het Essex Scottish Regiment startte met het beleg van Heeresküstenbatterie Westende.

Wat eerst gewone duinen leken, bleek in werkelijkheid een echt bolwerk te zijn.

De door de Essex Scottish belegerde batterij be-

stond uit betonnen kazematten en geschutopstellingen onder het zand, waarvan er een aantal was voorzien van kanonnen met een zwaar kaliber.

De positie beschikte over vier kanonnen van 155 mm, bediend door de 7de batterij Heeresküstenartillerieregiment 1240.

Deze Franse stukken waren door de Duitsers als 155 mm Kanone 418 (f) gebruikt in de Atlantikwall langs de Belgische kust.

Omstreeks half zeven in de avond kreeg het garnizoen de voorwaarden voor overgave aangeboden, maar het wees deze prompt af.

De volgende dag lag de batterij onophoudelijk onder vuur van de Canadese artillerie en van Typhoon-jachtbommenwerpers.

Hierbij vielen aan Duitse zijde twee doden en drie gewonden en raakte een van de kanonnen tijdelijk buiten gebruik.

Twee dagen van actief patrouilleren en doeltreffend geleide beschietingen met mortieren, antitank, Bofors en veldgeschut bleken voldoende uitwerking te hebben op de verdedigers.

Toen op 12 september de verbinding met Duinkerken uitviel werd om kwart over twaalf de witte

International Harvester Co. 15-cwt M14 half-track trucks van de Essex Scottish rijden op 13 september de Heeresküstenbatterie van Westende binnen.

vlag uitgestoken en een complete overgave van de batterijbezetting volgde.

Samen met de bevelhebber van het 2de Heeresküstenerartillerieregiment 1240 Major Heinrich von Gündell en 8 andere officieren marcheerden 316 Duitsers in krijgsgevangenschap.

De twee dagen van harde gevechten onder bevel van Lieutenant-Colonel Bennet kostte het Essex Scottish Regiment twee doden, Private D.S. Lyttle en Sergeant E.E. Rivait, en drie gewonden.

Tevens viel een grote voorraad wapens en uitrusting in handen van de Essex Scottish.

Ook een van de 155-mm-kanonnen viel onbeschadigd in handen van het Essex Scottish Regiment.

De 2de Canadese Infanterie Divisie liet het daarop overbrengen naar Adinkerke om er de vesting Duinkerken mee te beschieten.

De dankbaarheid van de plaatselijke bevolking rees tot een hoogtepunt en de burgemeester beloofde om de straat die naar het fort liep de naam "Essex Scottish Laan" te geven.

De volgende dag trok het bataljon terug Frankrijk in via Rexpoede naar West Cappell.

Midden september 1944 werd de 2de Canadese Infanterie Divisie bij Duinkerken afgelost door de 4de Special Service Brigade (Speciale Diensten Brigade).

De oorspronkelijke opdracht om naar Duinkerken te gaan werd daardoor plots gewijzigd.

Op 16 september bracht een lange tocht de Essex Scottish via Poperingen, Ieper, St. Julien, Roeselare en Gent naar Antwerpen waar het de posities overnam van de Highland Light Infantry van de Britse 53ste Welsh Divisie.

Deze Britse divisie zou deelnemen aan operatie Market Garden.

*Door de Essex Scottish te Westende buitgemaakt 155mm Kanone 418 (f).
De kanonniërs R. Luck, C.W. Billing en D.G. Griffin stellen de richtapparatuur in.*

De "Canada blok" waar het tactisch hoofdkwartier en de A-Compagnie ingekwartierd waren tijdens de verdediging van Antwerpen.

De posities van het bataljon bestreken de voorsteden Merksem en Ekeren die met tussenpozen door de vijand werden beschoten.

Patrouilleren en het bemannen van de observatieposten waren de operationele hoofdtaken, en korte verloven om de stad Antwerpen te bezoeken maakte het mogelijk om 7½ % van de bataljonssterkte gelijktijdig uitgangsverlof te geven.

Merksem

De 6de Brigade nam het front over van de 5de Brigade die even op adem kon komen.

Tegelijk met de 6de moest de 4de Brigade vanuit Antwerpen aanvallen.

De Duitse 346ste Divisie zou fijngeknepen worden tussen twee brigades, wanneer alles tenminste volgens plan verliep.

Bij de 4de Brigade ging het allemaal wat moeizamer die eerste twee dagen.

Merksem werd het toneel van harde man-tegen-man gevechten.

Vooraf een compagnie van ongeveer 40 Belgische SS-ers die zich in het noordelijke deel van het plaatsje hadden verschanst, sloeg elke aanval af.

Ook het 1018de Regiment van de maaglijders week maar zeer langzaam terug.

Tijdens de nacht van 20 september lanceerde het 858ste Grenadier Regiment met ongeveer 150 grenadiers en genisten een zware tegenaanval in de sector van de D-Compagnie.

De sterke Duitse gevechtspatrouille, gedekt door hevig granaat- en mortiervuur, stak de spoordijk over en viel de positie van de D-Compagnie bij de Groenedaallaan aan.

Hierdoor kwam de commandopost van

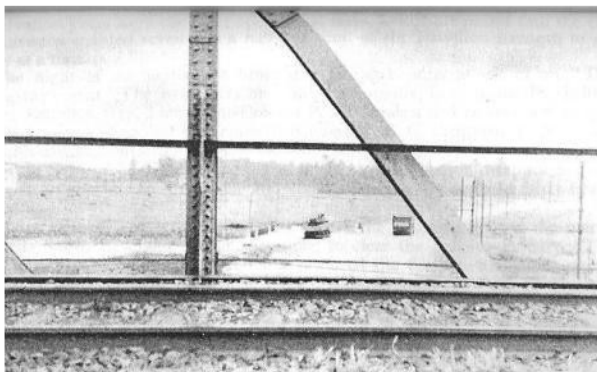
Ossie Bell poseert met zijn motor, een James Model ML 125 cc, in een wijk van Merksen.

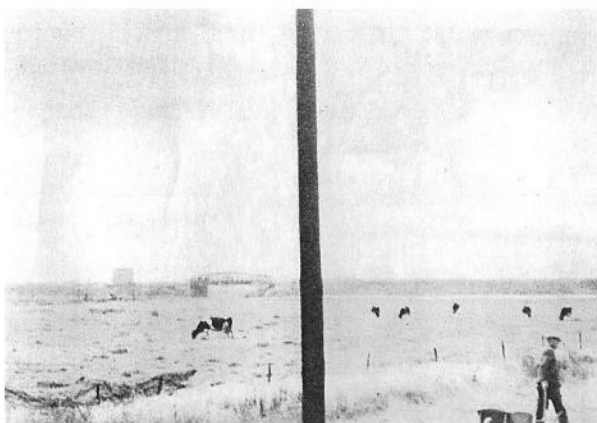
de compagnie geruime tijd onder zwaar mitrailleurvuur te liggen en moesten de voorste posities van de Essex Scottish ontruimd worden toen deze onder artillerievuur van de Duitse 346ste Infanterie Divisie kwam te liggen.

Het doel: de vernietiging van de spoorwegbrug ten westen van de gemeente, kon echter niet worden gerealiseerd.

Na een fel gevecht van twee uur deden het Royal Regiment of Canada en het Essex Scottish Regiment de Duitse terreinwinst teniet, maar tijdens een beschieting van de bataljonssector was Lieu-

De brug in Merksem die het geliefde doelwit was van kanonniërs aan beide zijden.

Zicht op de spoorwegbrug vanaf de posities van de D-Compagnie, de plaats waar de vijand op 20 september een tegenaanval lanceerde.

tenant-Colonel P.W. Bennet aan zijn been gewond geraakt door een granaatscherf toen hij met een peloton van de A-Compagnie de D-Compagnie te hulp kwam.

Hoewel hij ernstig gewond was, bleef hij zijn manschappen aanvoeren totdat de gevechten voorbij waren.

Hierna droeg hij het bevel over aan zijn plaatsvervanger en liet zich afvoeren.

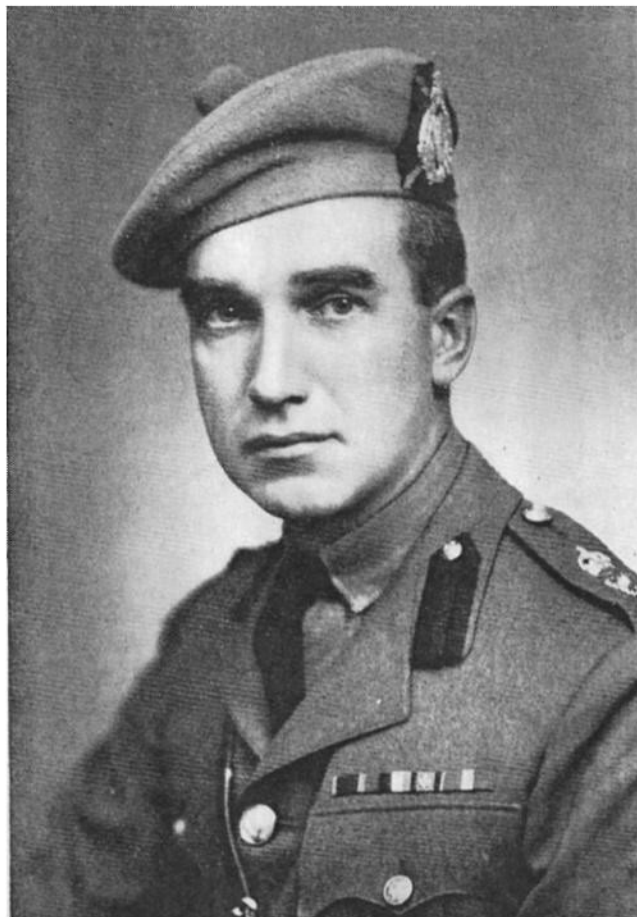
Het gevecht had nog geen uur geduurd maar de gevolgen waren groot voor de verraste Essex

Scottish: acht van hen sneuvelden en vele tientallen geraakten gewond.

De plaatsvervangend bevelvoerder trof hierna de nodige defensieve maatregelen om herhaling van een Duitse verrassingsaanval te voorkomen.

Op 26 september verwoogde zich Lieutenant-Colonel J.E.C. Pangman bij de eenheid als bevelvoerende officier.

Op 29 september verdween een patrouille van dienst in het spoorwegstation en de twee patrouilles die uitgezonden werden om de zaak te onder-

Lieutenant-Colonel J.E.C. Pangman, D.S.O., E.D. bevelvoerende officier van 26 sept. 1944 tot 16 mei 1945.

zoeken en aan te vallen, indien nodig, leden ernstige verliezen.

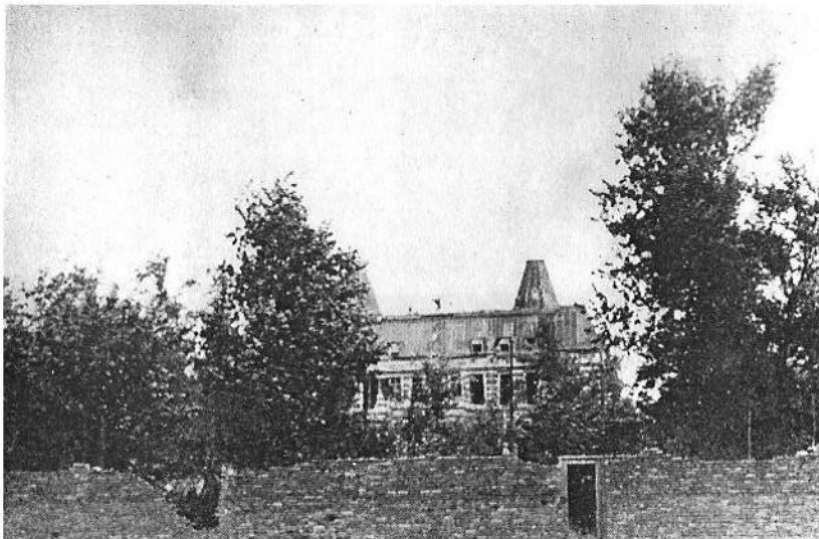
De 1ste oktober 1944 was een dag van adempauze, voordat het bataljon aanving met de mars naar Zuid-Beveland, Nederland, om daar deel te nemen aan de gevechten om de Scheldemonding.

Op 2 oktober bereikte de strijd rond Merksem een hoogtepunt.

Twee compagnies van het Royal Regiment of Canada staken het kanaal over en kregen vaste voet in het oostelijk deel van de gemeente.

Infanteristen van het Essex Scottish Regiment tijdens de strijd om Merksem

Het kasteel van Merksem, het doel van de C-Compagnie tijdens de uitbraak uit de Antwerpse verdedigingslinie

krijgsgevangenenkamp boven het koude staal tussen hun ribben. Bij de aanval, waarbij 126 krijgsgevangenen werden gemaakt, waren onder meer Sergeant J.E. Browell en de Privates J.W. Hussy en R.J. MacArter van de C-Compagnie betrokken.

De C-ompagnie veroverde het kasteel en andere vijandelijke versterkingen en drong, ondersteund door de A- en D-Compagnie door tot in het centrum van Merksem.

De mannen van Major Burgess namen daarbij 53 Duitsers van het Grenadier-Regiment 1018 gevangen. De krachtige hulp van het Belgisch-Vlaamse verzet, de Witte Brigade, was daarbij onontbeerlijk geweest.

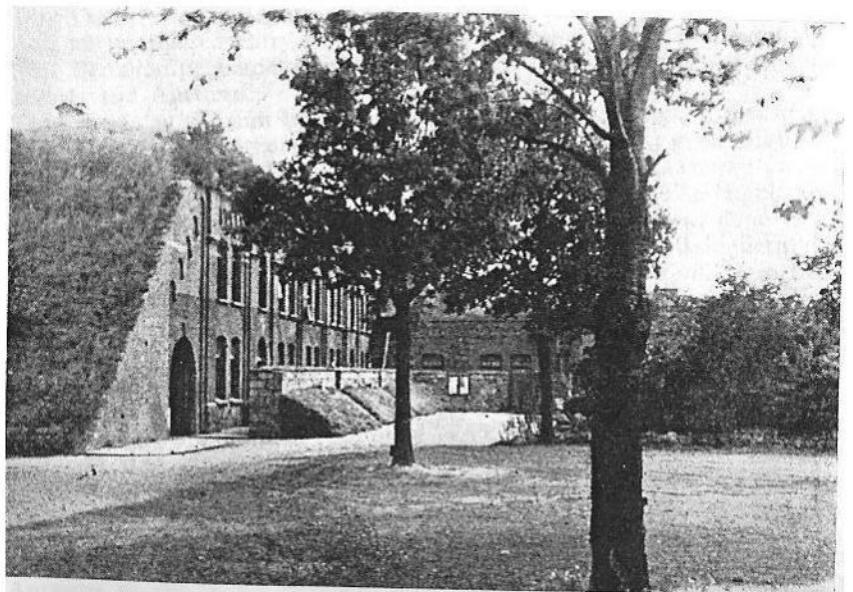
Daarop trok de C-Compagnie van het Essex Scottish Regiment op haar beurt ten aanval.

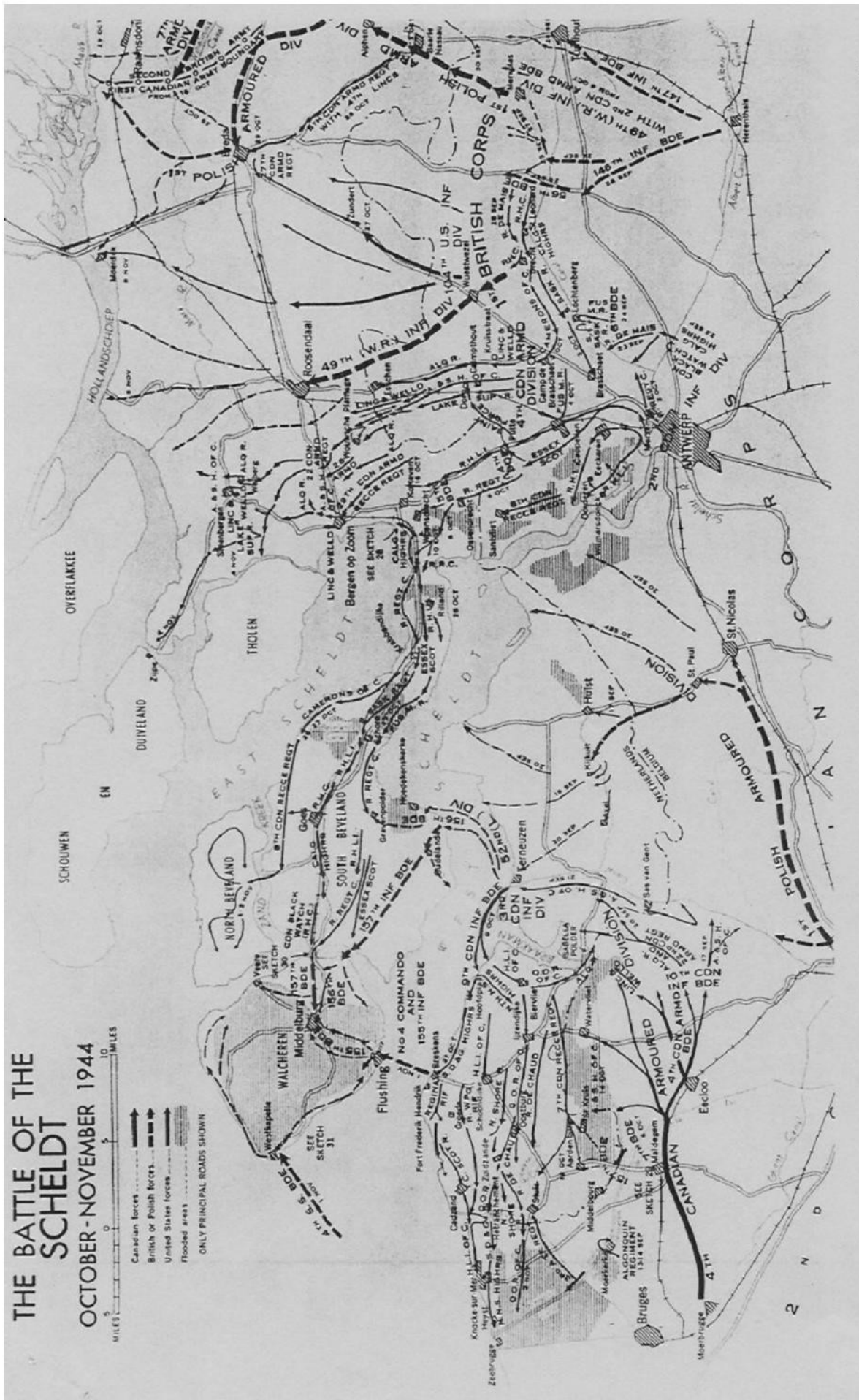
Bij deze aanval stormde Sergeant E.H. Levitt voor zijn peloton uit, greep een Duits machinegeweer en beschoot er de vijand mee, zodat zijn medeaanvallers door konden stoten.

Terwijl Levitt bezig was met het machinegeweer, leidde Lieutenant L. Kadey een bajonetaanval op de Duitse stellingen.

De meeste Duitsers verkozen het

Het binnenplein van het Fort van Merksem, het doel van de A-Compagnie tijdens de uitbraak

Kaart met de opmarsroutes van de Geallieerde strijdkrachten tijdens de slag om de Schelde, waaronder die van de 2de Canadese Infanterie Divisie en haar regimenten.

Op 3 oktober nam de A-Compagnie het fort van Merksem in zonder enige tegenstand. De Duitse generaal Von Zangen wist dat hij de Canadese doorbraak ten noorden van Antwerpen niet meer ongedaan kon maken.

Bovendien bood het terrein hier weinig verdedigingsmogelijkheden.

Zoals in alle plaatsen werden de Essex Scottish op 4 oktober met open armen verwelkomd door de bevolking van Stabroek.

Geen waterhindernissen van betekenis en geen hoogtes om een nieuwe linie op te bouwen.

Hij had zijn troepen daarom toestemming gegeven om stapsgewijs in noordelijke richting terug te trekken.

Het gebied ten noorden van Antwerpen was laaggelegen polderland.

Pas ter hoogte van de Belgisch-Nederlandse grens bij Putte begon het terrein, vooral naar het oosten

De manschappen van het Essex Scottish Carrier peloton rusten even uit in Stabroek.

De chauffeur van de carrier (kijkend naar de camera) draagt een speciaal gepantserd harnas; deze dient als persoonlijke bescherming tegen kogels van een licht kaliber. Daar de carrier aan de bovenzijde open was bood deze de bemanning weinig bescherming tegen sluipschutters.

toe, iets hoger te worden.

Ook begonnen hier de eerste uitgestrekte bossen.

Op woensdag 4 oktober sprong de Duitse veer en werden Kapellen en Lillo bevrijd terwijl de Duitsers zich terugtrokken.

De opmars van het Essex Scottish Regiment verliep zeer voorspoedig en zij bevrijdde die dag het dorp Ekeren, om vervolgens via Het Laer en Hoevenen in de richting van Stabroek te trekken.

Stabroek

Nog diezelfde dag werd de weg vrijgemaakt naar Stabroek en leek het alsof de vijand over heel de linie op de terugtocht was.

Tussen 4 september, de bevrijding van Antwerpen, en 4 oktober, had Stabroek geleefd in een vreemdsoortig niemandsland, als een dorp geprangd tussen de dodende oorlog en een aanlokkelijke vrede.

Ten noorden van het dorp waren de doorgangen over het antitank-kanaal geblokkeerd en met landmijnen omringd, in het westen was de polder door de Duitsers tot aan de Papenkelder onder water gezet en in het zuiden zaten de Canadezen. Tijdens de maand voor de bevrijding werd het dorp meerdere malen getroffen door de represailles van de terugtrekkende Duitsers, het zou het leven kosten aan een jongentje van 9 en een bejaarde man van 73.

Op 4 oktober zouden de inwoners van Stabroek de laatste Duitsers zien, een officier vergezeld van een onderofficier kwamen met hun auto naar de rand van het dorp.

Met hun verrekijkers spiedden zij de polders af in de richting van Antwerpen waarna zij snel weer vertrokken.

Toen de Essex Scottish later op de dag via de Etenhoven het dorp binnentrok werd zij met open armen verwelkomd.

Zij hielden even halt om met de Stabroekse bevolking te praten en om informatie in te winnen over de posities van de vijand.

Inmiddels wapperde de Belgische driekleur trots op de torenspits van de kerk en begon de bevolking met feestvieren.

Nog diezelfde middag nam het Essex Scottish Regiment ten noorden van Stabroek haar nieuwe posities in.

Via de Toreneweg trokken zij in de richting van het fort van Stabroek.

In het Oudbroek waren er 's middags gevechten rond de schuur van de hoeve van L. Sijmons, die net achter het antitank-kanaal lag.

Later zou blijken dat de schuur verdedigd werd door de eerder vermelde Duitse officier en onder-officier van het 4de Infanterie Ersatz Bataillon; beide sneuvelen tijdens de gevechten.

Hoewel het fort van Stabroek niet door de vijand verdedigd werd nam men voor alle zekerheid de toegangspoort met een kanon onder vuur.

Doordat de terugtrekkende Duitsers de omgeving van het voormalige fort Stabroek onder water hadden gezet, werd de Essex Scottish gedwongen om in de richting van het dorp Putte op de Belgisch-Nederlandse grens te trekken.

Door pelotons van de D-Compagnie kon een bruggenhoofd over het antitank-kanaal zeker gesteld worden.

Omdat de terugtrekkende Duitsers de nodige bruggetjes over het antitank-kanaal hadden opgeblazen, moest het 2^{de}

Field Regiment Royal Canadian Engineers (2de Veld Regiment Koninklijke Canadese Genie) eerst een baileybrug voor het gemotoriseerd verkeer bouwen.

Tijdens het bouwen van deze brug lagen zij voortdurend onder vuur van de vijand zodat het bouwen van de brug de gehele nacht in beslag zou nemen.

Diezelfde dag bliezen de terugtrekkende Duitse troepen omstreeks half zes 's avonds de brug over het antitank-kanaal bij de Driehoek (Kapelstraat) te Putte-Stabroek op en richtten hierachter een verdediging met mitrailleurs en een antitank-kanon op. 's Avonds kregen de Essex Scottish bevel van Brigadier R.H. Keebler om niet verder op te rukken en haar posities in Stabroek verder te consolideren.

Putte

Dit bevel van Keebler had als gevolg dat de Duitse troepen de gelegenheid kregen om de verdediging van de Nederlands-Belgische grensplaats Putte op te bouwen.

Hiertoe had men enkele compagnieën van het 1018de Grenadier Regiment en een groep van de Kriegsmarine ter beschikking die versterkt waren met het 484de Landeschützes Bataillon.

Achter het antitank-kanaal en beschut door de Moretusbossen wachtte de vijand de Canadese troepen op.

Een 30 tal Duitse soldaten waren daar achtergebleven als achterhoede.

Enkele maanden eerder hadden zij aan de rand en in het Moretusbos al een verdedigingslinie met loopgraven aangelegd.

Ook in het centrum van Putte hadden de Duitsers verdedigingspunten aangelegd.

Aan de "Kaai" in de Dorpsstraat (Antwerpsestraat) hadden ze op 4 oktober bomen omgezaagd om de rijbaan te versperren en overal in het dorp waren schuttersputten gegraven.

Op de hoek van de Dorpsstraat en het Rusland (Grensstraat) hadden zij een antitank-kanon opgesteld dat zowel in de richting van Kapellen als van Stabroek kon worden ingezet.

De brug over het antitank-kanaal te Stabroek, het aanvalsdoel van de D-Compagnie. In de schuur op de achtergrond van de hoeve Sijmons sneuvelden twee Duitse officieren.

De Duitse artillerie schoot met tussenpozen over het dorp heen in de richting van het antitank-kanaal en de Driehoek.

Aan het dichterbij komen van de inslagen

kon men afleiden dat het front zich naar het noorden verplaatste.

Hierdoor kon de Essex Scottish vanaf deze zijde die dag niet meer verder oprukken; de nacht werd doorgebracht op het Hof van Briard.

Tot driemaal toe trachtte men onder hevige Duits artillerie- en mortiervuur een bruggenhoofd te vormen, hetgeen echter pas de volgende dag zou lukken.

Tijdens de gevechten konden 19 Duitse krijgsgevangenen gemaakt worden.

Gedurende de nacht werd het gat in de brug gevuld door de Canadese Genie.

De nacht van woensdag op donderdag 5 oktober was relatief rustig.

Daar de Essex Scottish op de hoogte was van de Duitse verdedigingswerken in Putte rukte de B-Compagnie, onder leiding van Major Laird, pas in de ochtend van 5 oktober op in de richting van het dorp.

Toen de Canadezen de grens van Putte naderden moesten zij afscheid nemen van de Belgische verzetsstrijders, de "Witte Brigade", die schouder aan schouder met hen gevochten hadden tegen de vijand, een strijd die hun bijna 100 doden en 114 gewonden had gekost.

De voorposten van het Essex Scottish Regiment rukten langzaam op via het Oudbroek en door de bossen van Moretus; in het dorp hoorde men het geweer- en mitrailleurvuur naderen.

De Duitse achterhoede was bezig met het vertragen van de Canadese opmars door keer op keer de strijd weer aan te binden.

In het centrum van het dorp was het toen nog vrij rustig

Tegen elf uur werden de bewoners van het dorp door de Duitsers in hun huizen gestuurd, de gevechten zouden nu snel aanvangen.

In de bossen van Moretus waren op dat moment de eerste soldaten van het Essex Scottish Regiment al gesneuveld voor de bevrijding van Putte.

Een meisje uit de Lepelstraat te Putte-Stabroek, dat op weg was naar Berendrecht, raakte tijdens de gevechten in de Moretusbossen zo ernstig ge-

wond, dat zij later aan haar verwondingen in een hospitaal in Antwerpen zou bezwijken.

In Stabroek reden de Canadese jeeps en Rode-Kruiswagens af en aan naar het Gildenhuis waar men in de grote zaal een veldhospitaal had ingericht.

Aangevoerde Canadese versterkingen werden ingekwartierd in de Stabroekse St. Catharina-meisjesschool van de nonnen.

De eerste Essex Scottish trokken omstreeks het middaguur Putte binnen nadat zij waren opgesplitst in meerdere patrouilles: een groep ging via de Leempad (Canadalaan) naar de Dorpsstraat, een andere groep ging via de akkers en weides

achter de huizen ("achter de hoven") richting Dorpsstraat.

Twee verkenners van de Essex Scottish kwamen vanaf de grens in de richting van het douanekantoor geslopen. Toen zij op het open pleintje naast het douanekantoor Duitse soldaten met een machinegeweer waarnamen trokken zij zich ijlings terug.

De Duitsers met het machinegeweer verdwenen in tegengestelde richting.

Een andere patrouille van het regiment zou het slechter vergaan!

Zij slopen achter elkaar door de Dorpsstraat, behoedzaam rondkijkend, met het geweer in de aanslag.

Met hun schouders en ellebogen duwden zij tegen de deuren, steeds op hun hoede zijnde voor de vijand.

De eerste was net tegenover de schoolmeesterswoning van de familie Bastiaanse toen er een hevige explosie volgde. De voorste soldaat sloeg tegen de grond, de andere sprong in de portiek bij de familie Leijs. Voor de woning van de familie Lambrechts was een panzerfaust ingeslagen die de

eerste bevrijder in het centrum van het dorp doodde.

Onmiddellijk hierna braken hevige straatgevechten uit.

De Duitsers waren nog steeds in de meerderheid en de voorposten van de Essex Scottish trokken zich terug.

Voor de woning van mejuffrouw Fraters werd bij een van de Essex Scottish het been afgerukt door een ontploffende Duitse handgranaat.

De Duitse machinegeweebemannings die zich achter de versperring met omgezaagde bomen in de Dorpsstraat ter hoogte van de Beukendreef ver-

Een zicht op de Putse Dorpsstraat die het toneel zou zijn van verbeten straatgevechten op 5 en 6 oktober.

Ter hoogte van de vrachtwagen op de achtergrond werd de carrier van de Essex Scottish uitgeschakeld.

schanst had bestreek met hun vuur de gehele Dorpsstraat.

Bij een soldaat van het regiment werden beide benen afgeschoten en hij stierf ter plaatse aan zijn verwondingen.

De gewonde Canadese soldaten werden in een woning in de Dorpsstraat binnengedragen, ook hier zou een soldaat aan zijn verwondingen bezwijken.

Dichter bij de grens waren er schietpartijen tussen Duitsers die zich aan de ene kant in de huizen hadden verschanst en de Essex Scottish die aan de andere kant zaten, terwijl de bewoners zich in de kelders bevonden.

Langzaam kon de Essex Scottish toch wat terrein op de vijand winnen.

De Essex Scottish was inmiddels tot aan de school doorgedrongen en schoot nu vanaf de woningen aan de westzijde van de straat op de vijand.

Omstreeks 14.00 uur reed een carrier vanaf de grens heel langzaam de Dorpsstraat in en voor het douanekantoor hield hij even halt.

Wat later reed hij langzaam door, totdat hij ter hoogte van café Het Anker en de woningen van de families Buijs en Kerstens werd getroffen door een antitankgranaat, die afgevuurd werd door het Duitse antitank-kanon dat nu ter hoogte van de woning van de familie Celen in de Dorpsstraat stond opgesteld.

Vanuit de schuilkelders zagen enkele Puttenaren hoe de Duitse geschutsbemanning juichte na het uitschakelen van de pantserwagen.

De voltreffer deed de carrier, die een grote hoeveelheid munitie vervoerde, ontploffen en vervolgens in brand vliegen.

Een deel van de bemanning van de carrier kwam om tijdens de inslag van de antitankgranaat en de

Het voormalige gemeentehuis van Putte met daarnaast de heg waar het Duitse antitank-kanon stond opgesteld dat de vernietigende en dodelijke treffer op de carrier plaatste.

Ook het voorste stuk van het Rusland was nu in hun handen.

In deze straat werd aan de Belgische zijde een patrouille van de Belgische weerstand beschoten door Duitse scherpschutters.

Toen men een man overhaalde het raam van zijn woning te openen, zodat men de een scherpschutter, kon uitschakelen werd hij daarbij dodelijk getroffen.

daarop volgende ontploffingen van de munitie.

Een van de bemanningsleden had geluk en kon gewond ontkomen.

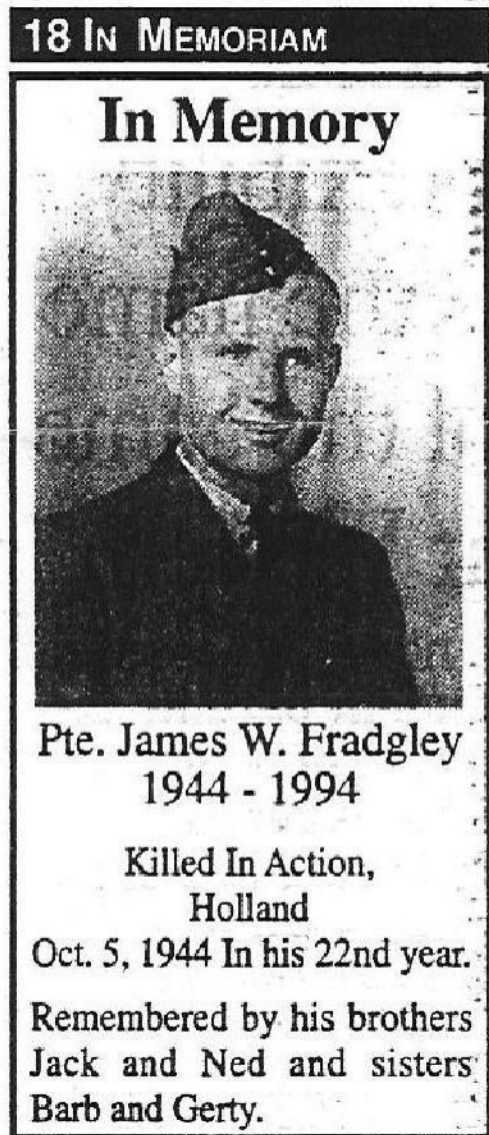
De kracht van de explosie was zo hevig dat de stukken van de carrier en zijn verminkte bemanning overal verspreid lagen.

Onder de gesneuvelden is Private James W. Fradgley, 22 jaar oud.

De hele middag en een gedeelte van de avond brandde de lading van de carrier.

Later zou Captain Goudenough, de commandant van het carrierpeloton, verklaren dat hij niet op de hoogte was van het feit dat de carrier al in het dorp was. De carrier was ter verkenning meegetrokken en zou de infanterie van munitie voorzien. Ook bevestigde hij dat niet alle bemanningsleden van de carrier omkwamen.

De andere carriers van zijn peloton bevonden zich op dat moment nog in de Moretusbossen buiten Putte.

In memoriam 1994 voor Private James Fradgley, geplaatst door zijn broers en zusters. Hij kwam om tijdens de gevechten in Putte toen zijn carrier door een Duits antitankkanon werd beschoten.

Om twintig over twee kwam op het hoofdkwartier van de Essex Scottish het radiobericht binnen dat het kruispunt van het Rusland-Dorpsstraat en het Rusland was veroverd, met inbegrip van de nodige verliezen.

Duitsers, die zich hadden teruggetrokken tot achter de noodkerk, de Breestraat en de Achterstraat, zetten echter een tegenaanval in. Het Duitse 484ste Landeschützes Bataillon deed een verwoede poging om beide Putse grensplaatsen weer te veroveren.

Op een bepaald moment kwamen er weer Duitsers in de woningen in het centrum binnen, die de bewoners vertelden dat de Canadezen teruggeslagen werden. Vol trots vertelden zij dat ze daarbij een *panzer abgeschossen* hadden!

Ook drongen zij enkele huizen binnen die al in handen van de Essex Scottish waren en het kwam tot felle man-tegen-man gevechten, waarbij aan beide zijden doden vielen. De B-Compagnie van de Essex Scottish, inmiddels versterkt met de D-Compagnie, kon de Duitse tegenaanval echter afslaan en de vijand trok zich opnieuw terug.

Tegen kwart voor één begonnen de gevechten opnieuw waarbij de Duitsers, die rond het gemeentehuis zaten, de woningen onder vuur namen die in handen van de Essex Scottish waren. In het zuidwesten hielden ondertussen de gevechten in de bossen ononderbroken aan. Heel de dag waren er al Geallieerde jagers in de lucht die echter niet aan de gevechten op de grond deelnamen.

Omstreeks één uur verzamelde zich een nieuwe groep tot de tanden bewapende Duitse soldaten in het gebied van de Breestraat en de Achterstraat. Vervolgens trokken zij behoedzaam via het Smidstraatje (Klavetterstraat) in de richting van het Rusland dat al in handen van de Essex Scottish was.

Een Duitse auto die vanuit de bossen het Rusland op kwam rijden was daar kennelijk niet van op de hoogte. Op het spatbord van de auto zat een soldaat met het wapen in de aanslag.

Een soldaat van de Essex Scottish die achter een muur zat, zag hen door een gat dat uitzicht op de weg gaf aankomen en nam vervolgens de Duitser op de auto onder vuur.

De in de borst getroffen Duitser viel van de wagen maar werd door de rijder snel in het voertuig getrokken en ze verdwenen via een zijstraat weer van het strijdtoneel.

De Duitsers die niet in de richting van het Rusland getrokken waren hadden zich op verschillende plaatsen verschanst, daarbij onttrokken aan het oog door het rookgordijn dat zij hadden aangelegd.

Brief van R. L. Goodenough, kapitein van het carrierpeloton waarin hij het tragische voorval op 5 oktober in Putte met de carrier van zijn peloton beschrijft.

Mr. and Mrs. R.L. Goodenough

19 Silverbirch Lane.
Box 1, Site 5, S.S. 1.
Midland, Ontario L4R 4L9
(705) 526-5913

Nov. 20th, 1994.

Mr. C. van Beeck
Deputy Burgomaster
Putte, Holland.

Dear Mr. van Beeck:

My wife and I would like to thank you and the citizens of Putte for the wonderful friendship and hospitality which you offered to us during your 50th year celebration of the liberation.

When we look at the beautiful album of pictures that you gave us, we are reminded of the many happy, sometimes sobering, events of these days.

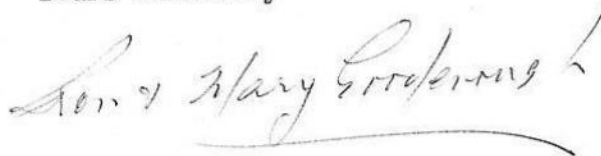
The beautiful monument unveiled holds a special significance for me as 15 of the names thereon are of my regiment, the Essex Scottish, and three are from my own Carrier Platoon. It was one of my carriers which was blown up in the centre of town and is that portrayed on the plaque. Just north of Putte, I myself was slightly wounded and put out of action for three weeks. Those memories made the delivering of my speech somewhat difficult as you will recall.

We remember vividly the reception of the children. Their happy faces help to make our sacrifices more worth while.

I hope that some day you will visit Canada so we may say Dank U again.

Best wishes for a merry Christmas

Yours sincerely

(Captain, Essex Scottish Regiment)

Ondertussen gingen de gevechten in de Dorpsstraat nog steeds door, maar de Essex Scottish slaagde er niet in om verder door te stoten. Zij versterkten hun posities en verzorgden hun gewonden in de woningen die zij in handen hadden.

De Duitse bevelvoerend officier die zich in de woning van de familie Wijnings aan de Beukendreef bevond werd op enig moment zelfs door een ordonnans gemeld dat de Dorpsstraat weer in hun bezit was.

Tijdens gevechten later op de dag zou voor de deur van deze woning Lance Corporal John E. Leclair sneuvelen.

Omstreeks vier uur in de middag waren de gevechten vrijwel gestaakt en bleef het rustig totdat een uur later Canadese tanks zich vanuit de bossen in de strijd mengden en de Duitse stellingen beschoten.

Duitse soldaten met een antitank-kanon trachtten nog weerstand te bieden maar moesten onder druk van de Canadese beschieting zich terug trekken.

De overmacht van de Essex Scottish was te groot en de Duitsers trokken nu definitief achteruit.

Bij de ingang van de Beukendreef schakelde men het machinegeweer uit dat de Duitsers hier opgesteld hadden; de mitrailleursschutter en zijn helper sneuvelden hierbij.

Rond half zes luwde de strijd weer en waren er geen Duitsers meer te zien.

Aan de zijde van het Essex Scottish Regiment sneuvelden die dag Private A.H. Balson, R.A. Cline, J.W. Fradgley, J.E. Leclair, W.M. Majury, B. Mitchell, L. Thompson en A.A. Webb en de Lance Corporals, J.W. Cook en C.H. Reid.

Aan Duitse zijde zijn alleen de namen bekend van Unterofficier R. Zirkel van het 67ste Legerkorps en Gefreiter A. Langwagen van het 1018de Grenadier Regiment.

Het was inmiddels donker geworden toen de Duitsers om zeven uur een beschieting met mortieren op de bebouwde kom nabij de school inzetten; elders in het dorp klonken schoten en mitrailleurvuur.

Kort daarop begon de Canadese artillerie de andere zijde van het dorp onder vuur te nemen.

De beschietingen over en weer zouden de gehele nacht aanhouden, waarbij verschillende huizen een voltreffer opliepen.

Een groot gedeelte van de Putse bevolking bracht de nacht door in de schuilkelders.

Vrijdag 6 oktober, om half zeven 's morgens, kwam er een einde aan de beschietingen van de Duitse zware artillerie die vanaf Ossendrecht schoot.

Rond zeven uur werd de eerste Essex Scottish hartelijk begroet door Putse inwoners.

Van alle zijden kwam de Essex Scottish nu behoedzaam uit haar stellingen. Met het geweer in de aanslag speuren zij de Dorpsstraat af naar achtergebleven Duitsers.

Kort daarop volgden de eerste lange rijen infanterie die aan weerszijden van de Dorpsstraat naar voren trokken, voorafgegaan door soldaten met mijndetectors.

Op 6 oktober trekken manschappen van het Essex Scottish Regiment in alle vroegte door de Dorpsstraat in Putte onder dekking van de ochtendschemering.

Een Canadese 25 pounder met Ford CMP trekker en munitiewagen rijdt door de Putse Dorpsstraat richting Putse Duin (6 oktober 1944).

Een Canadese Chevrolet 15 cwt, GS staat voor het Putse gemeentehuis geparkeerd dat als commandopost in gebruik is (6 oktober 1944).

Private Berkley Mitchell

The Essex Scottish Regiment R.C.I.C.

Gesneuveld 5 oktober 1944 Putte.

Leeftijd 32.

Zoon van George en Florence Ivey Mitchell.

Echtgenoot van Helen Isabel Mitchell.

Afkomstig uit Simcoe Ontario.

Toen de samensteller van dit boek in 1995 in contact kwam met Helen Mitchell vroeg hij haar om iets over haar man te schrijven.

Ik wilde graag weten welke persoon er schuilging achter de namen van onze gesneuvelde bevrijders op het monument in Putte.

een veldpromotie en werd het niet door het hoofdkwartier bekrachtigd.

Bert was de tweede jongste van een gezin met zes kinderen.

Er waren 3 meisjes en 3 jongens, allen geboren en opgegroeid op hun boerderij bij Jarvis te Ontario.

Bert was de enige die op de boerderij bleef en deze mettertijd zou over nemen. Hier zouden wij ons verdere leven hebben doorgebracht.

Hij bleef zo lang als er werk was, maar het was niet erg plezierig, daar zijn vader geen gemakkelijk persoon was om mee om te gaan; hij bleef dan ook ter wille van zijn moeder.

Daar hij niet getrouwd was zou hij opgeroepen worden voor militaire dienst, daarom ging hij bij

Het graf van Private Bert Mitchell in het Moretusbos temidden van andere graven.

Zij schreef mij het volgende:

Je vroeg me om informatie over mijn echtgenoot.

Zijn naam was Berkley, geen tweede doopnaam, hij werd altijd Bert genoemd.

Hij was net 32 toen hij sneuvelde, te oud naar militaire richtlijnen om dienst te doen in de frontlinie bij de A-Compagnie, maar ik veronderstel dat zij degenen die geschikt waren nodig hadden om de tekorten aan te vullen.

Aalmoezenier Cardy die mij schreef had alle lof over hem.

Hij had mij geschreven dat Bert tot korporaal 2de klas bevorderd was, maar waarschijnlijk was het

de militie en terwijl hij aan de oostkust gelegerd was stierf zijn moeder.

Zijn vader had een verzoek in kunnen dienen om hem ontheffing van actieve militaire dienst te verlenen, zoals alle zonen van de naburige landbouwers, doch zijn vader was daar te koppig voor.

Terwijl aan de oostkust (New Brunswick) een groep van de Home Guard (burgerbescherming) min of meer gedwongen werd om zich aan te melden voor actieve militaire dienst, was Bert van plan om dienst te nemen bij het tankkorps.

Hij werd uiteindelijk ingedeeld bij de infanterie, het Essex Scottish Regiment, daar hij zich niet bij een plaatselijk regiment aangemeld had.

De Essex Scottish had haar hoofdkwartier in Essex County, gelegen in de westelijke hoek van Ontario, bij Windsor nabij Detroit (USA).

Toen we trouwden op 4 november 1943 was hij gestationeerd in het westen, in de buurt van Calgary, Alberta.

We hadden één week huwelijksverlof, die we hoofdzakelijk doorbrachten met het bezoeken van zijn familie en mijn zuster.

In het voorjaar kreeg hij nog een week inscheppingverlof voordat hij naar Engeland gezonden werd in juni 1944.

Hierna weet ik niet wat er gebeurde en wanneer zij overstaken naar Frankrijk daar men hierover natuurlijk niets in de brieven mocht vermelden.

Een paar weken voordat het uiteindelijke telegram kwam, had ik er een ontvangen dat vermeldde dat hij vermist was.

Ik wist echter dat dit niet waar kon zijn daar ik een brief van hem gekregen had die hij geschreven had na zijn "vermissings" datum.

Enkele dagen later ontving ik bericht dat hij teruggevonden was.

Ik woonde in Simcoe, Ontario, bij mijn moeder, werkte in een dokterspraktijk en volgde een muziekopleiding, voorbereidend om les te geven.

Ik kende Bert een jaar of drie en had hem leren kennen tijdens een blind date.

Ik denk dat hij mij niet op de boerderij wilde hebben zolang zijn vader daar nog de scepter zwaaide.

Zijn moeder was een lieve vrouw die haar handen vol had om de vrede te bewaren op de boerderij.

Zij mocht van vader Mitchell nergens naar toe, ze hadden geen telefoon of radio en ook geen auto.

Bert was afhankelijk van de auto van zijn zwager als hij mij wilde opzoeken in Simcoe en hij niet met een vriend kon meerijden.

Hij was heel populair in zijn gemeenschap, had een goede dosis humor en had een grote groep met vrienden met wie we vele fijne uren doorbrachten.

Bert sneuvelde op 5 oktober tijdens de gevechten in Putte.

Als Bert sneuvelt zijn hij en Helen nog geen jaar getrouwd. Pas in 1965 heeft zij voldoende financiële middelen om het graf van Bert in Bergen op Zoom te bezoeken.

Zij had in die tussentijd wel foto's gekregen van de War Graves Committee (oorlogsgravenstichting) van het oorlogskerkhof en zijn graf met de permanente zerk.

Helen is nooit meer hertrouwd.

In haar brief is nog steeds haar verdriet voelbaar maar ook de trots voor hetgeen Bert gedaan heeft en voor de man die hij was.

Men zocht de huizen af naar Duitsers en in de woning van de familie Wijnings schoot men eerst door de gang vooraleer men naar de zolder ging waar men hoopte de Duitse bevelvoerder aan te treffen, maar deze had zich al uit de voeten gemaakt

Overal waren de sporen te zien van de gevechten van de dag tevoren en de nachtelijke mortier- en artilleriebeschietingen.

De Dorpsstraat zat vol met granaattrechters en de weg was bezaaid met scherven en puin van de getroffen woningen.

Op de plaats waar de uitgebrande carrier stond waren de muren zwartgeblakerd.

Enkele inwoners van Putte bedekten de lichamen van de gesneuvelde Essex Scottish, een aantal van hen was zwaar verminkt.

Ook de lichamen van de gesneuvelde Duitsers werden op handkarren geladen en afgevoerd.

Ondanks het oorlogsleed was de Putse bevolking vol vreugde en weldra wapperde overal de Nederlandse driekleur.

Het dorp zelf was van de vijand ontdaan. In de bossen was hij nog steeds aanwezig.

Na de middag trokken Canadese tanks door de Dorpsstraat richting Putse Duin, gevolgd door colonnes infanterie en andere voertuigen.

De bemanning van de tanks wuifde vanuit de koepels naar de mensen op straat.

Een aantal van hen stelde zich op in de Breesstraat en het Rusland.

Even later kwam een soldaat van de Essex Scottish met twee Duitse krijgsgevangenen terug met een witte lap in hun omhoog gestoken handen.

In het gemeentehuis hadden officieren van het Essex Scottish Regiment inmiddels een hoofdkwartier ingericht en in de naastgelegen woning van de familie Buijs werd een Rode-Kruispost ingericht.

Later op de dag had de Captain van de Essex Scottish een onderhoud met de Putse burgemeester Van der Ven.

Op het Rusland had de Essex Scottish zich ingegraven. In de bossen richting Kalmthout zaten nog veel terugtrekkende Duitsers en overal werd geschoten.

Via de bossen van Meurisse trokken de gehele dag Duitse soldaten terug naar hun hergroeperingspunt te Essen. In de bossen rond Putte zaten dan ook nog steeds veel Duitsers.

Manschappen van de Essex Scottish houden de wacht terwijl hun kapitein bij de Putse burgemeester Van de Ven op bezoek is (6 oktober 1944).

De hele dag trekken Canadese voertuigen door Putte richting Ossendrecht/Hoogerheide (6 oktober 1944).

Verderop was de Essex Scottish ter hoogte van de Putse Duin opnieuw in een felle strijd met de achterhoede van de vijand verwickeld.

Een groot aantal Duitse en Canadese soldaten sneuvelde in de bossen rond Putte.

Ten noorden van Putte sneuvelde die dag de Privates R.R. Soble en H.D. Chamberlain en Lance Corporal R. J. Crooke.

De hoofdmacht van de Duitsers, zo'n 400 man, had zich dan inmiddels teruggetrokken tot bij het Puts Meuleke bij Ossendrecht.

Vanaf vier uur werd het dorp herhaaldelijk beschoten door de Duitse artillerie.

Bij de villa De Putse Moer, nog net op Nederlandse bodem, was een Duitse artillerie-eenheid opgesteld. Doel de Canadese aanvoer in de Dorpsstraat te treffen. Hierbij werd opnieuw een aantal huizen beschadigd.

De Canadese artillerie wilde de vijandelijke batterij bij Meurisse uitschakelen.

Van gericht vuur was geen sprake, achter het paviljoen werden enige bospercelen aan flarden geschoten.

De Duitse kanonnen deden nog steeds hun werk.

's Avonds tegen zeven uur voerde de Duitse artillerie opnieuw een beschieting uit op de dorpskern waarbij het in het gemeentehuis opgerichte hoofdkwartier twee voltreffers kreeg.

Hierbij kwam soldaat van de Essex Scottish om het leven.

Voor de Canadezen was de maat nu vol en het Essex Scottish Regiment drukte door, de Duitsers trokken zich verder terug.

Lange tijd hielden zij nog stand in de gemeentebossen op de Kalmthoutse Heide.

Op 7 oktober zou een afleidingsaanval onder de codenaam "Saint Force" (heilige macht) in de richting van Kalmthout uitgevoerd worden om de lange rechterflank van de 2de Canadese Infanterie Divisie veilig te stellen.

Wanneer de Duitsers een aanval zouden inzetten tussen Kapellen en Putte, zou dat een gevaarlijke situatie kunnen opleveren voor de belangrijke Canadese aanvoerlijn Antwerpen-Hoogerheide die hier liep.

Zij beschoten van hieruit het dorp Putte met als Brigadier Keebler gaf daarom bevel tot een aanval vanuit de linkerflank bij Putte in de richting van Kalmthout en Achterbroek.

Het doel was om de Duitse troepen die in het gebied tussen Putte en Maria ter Heide bevonden, in te sluiten.

Doordat de operatie veel te haastig was voorbereid was de aanvang hiervan weinig succesvol.

De bevelvoerder van de Essex Scottish kreeg omstreeks half twee in de middag te horen dat zijn

eenheid zou worden ingezet voor het veiligstellen van de startlijn van "Saint Force", die enige kilometers ten oosten van Putte lag. De Essex Scottish had echter de grootste moeite om de beoogde posities te bereiken daar het Duitse 1018de Grenadier Regiment hevig weerstand bood.

De daarop volgende actie van de 14de Canadian Hussars verliep eveneens zo moeizaam, dat deze om vijf uur werd afgeblazen.

Bij het zuiveren van de bossen rond Putte sneuvelde op 7 oktober Private J.G. Kearny en F.H. Sheff, op 8 oktober Private E.H. Hinz en Lance Corporal G.E. Patterson.

Op 9 oktober sneuvelde Private L.R. Quife in het Belgisch-Nederlands grensgebied.

Uiteindelijk zou het vijandelijk verzet met de inzet van tanks worden gebroken.

Het front verplaatste zich daarna richting Kalmthout, Ossendrecht en Hoogerheide.

Major Laird werd volledig uitgeput achter de linies gebracht en het bevel over zijn zwaar uitgedunde compagnie werd overgenomen door Captain Hogan.

De oorspronkelijk 122 man tellende compagnie had nog slechts veertig gevechtswaardige mannen over. De prijs die het Essex Scottish Regiment betaalde voor de bevrijding van Putte was hoog. Ter versterking werden twee compagnieën van de Royal Hamilton Light Infantry aan het Essex Scottish Regiment toegevoegd.

De Royal Hamilton Light Infantry zou van Putte verder trekken tot halverwege Hoogerheide.

Het Essex Scottish Regiment kreeg een dag om te bekomen van de hevige gevechten in en om Putte en zou alleen ingezet worden als de opmars van de andere regimenten niet goed verliep.

Daags na de bevrijding van Putte werden de tien gesneuvelde soldaten van het Essex Scottish Regiment langs de Leempad gezamenlijk in de bossen van Moretus begraven ter hoogte van de hoge Ster, een punt met een rode beuk, waar twaalf paden op uit kwamen.

Het tegenovergelegen kasteel Ravenhof was op dat moment al in gebruik genomen als hoofdkwartier en veldhospitaal.

De gewonden, die in de dagen en weken daarna naar het Ravenhof werden afgevoerd en daar aan hun verwondingen bezweken, werden op dezelfde plaats begraven.

Het Essex Scottish Regiment nam die dagen vijftig Duitse soldaten krijgsgevangen. Over het totaal van de door de Duitsers geleden verliezen is verder niets bekend, maar men kan er van uitgaan dat ook aan hun zijde deze aanzienlijk moeten zijn geweest.

Op 7 oktober rijden Canadese Ram tanks door de Breestraat te Putte naar de bossen om deze van Duitse troepen te zuiveren.

Waarom Woensdrecht!

Het Duitse 15de Leger was er in Normandië genadig van afgekomen doordat het verantwoordelijk was voor de verdediging van het Nauw van Calais.

Toen de verwachte volgende landingen niet kwamen had het een aantal divisies moeten afstaan voor de strijd in Normandië.

General Gustav von Zangen die pas het bevel over het 15de Leger had gekregen zag de Geallieerde pantserstrijdkrachten om zijn zuidelijke flank heentrekken waar het Duitse 7de Leger had moeten zijn.

Het 15de Leger dat met de resten van zeven andere divisies bijna 100.000 man telde begon zich daarop in oostelijke richting terug te trekken.

Op 6 september had General Von Zangen bevel gekregen dat Brussel en Antwerpen in Geallieerde handen waren en dat hij garnizoenen moest leggen in de Franse havens Le Havre, Boulogne, Duinkerken en Calais en dat hij met de rest van zijn troepen over de Schelde naar Walcheren moest trekken.

Door Zuid-Beveland kon hij dan naar Noord-Brabant terugtrekken.

Het grootste deel van de troepen werd 's nachts over de Schelde gezet, maar toen het oversteken op 23 september afgelopen was, waren 86.000 manschappen met 616 kanonnen en 6.200 voertuigen ontsnapt.

De Duitse 719de Divisie was te laat gearriveerd om Antwerpen te kunnen verdedigen en kreeg daarom het bevel de verbinding tussen Zuid-Beveland en de vaste wal te verdedigen.

Het 1ste Parachutistenleger van General K. Student moest de linkerflank van Von Zangens troepen dekken.

Om de Scheldemonding te verdedigen liet Von Zangen de 64ste Infanterie Divisie onder bevel van General-Major Knut Eberding ten westen van de rivier en de 70ste Infanterie Divisie onder bevel van Leutnant-General Daser op Walcheren en Zuid-Beveland.

Delen van het 67ste Legerkorps onder bevel van General-Major Otto Sponheimer die bij Terneuzen waren overgezet kregen het bevel posities ten noorden van Antwerpen in te nemen.

Later werd onder het bevel van Leutnant-General Chill uit de resten van drie infanteriedivisies, het

1ste Bataljon van het 2de Fallschirmjäger Regiment, het 6de Fallschirmjäger Regiment onder bevel van Leutnant-Kolonel August von der Heydte en twee versterkte bataljons van het Ersatz und Ausbildungs Regiment "Hermann Göring", de Kampfgruppe Chill gevormd.

Kampfgruppe Chill fungeerde als een soort brandweer die van het ene bedreigde front naar het andere trok; zij zou van de 2de Canadese Infanterie Divisie in en om Hoogerheide, Woensdrecht en Huijbergen een hoge tol eisen.

Woensdrecht en het daarnaast gelegen Hoogerheide namen een unieke plaats in, daar zij gelegen zijn op een hoge zandrug die naar het oosten toe overgaat in heideterrein.

Op het hoogste punt steekt de zandrug zo'n 22

meter boven het omliggende polderland uit.

Een ideale plaats dus om een verdediging in te richten, bovendien liepen de beste wegen hier over heen.

Vanaf de hoogte konden de Duitsers de toegangsweg tot Zuid-Beveland in de gaten houden, bovendien hadden ze een groot deel van het lager gelegen land onder water gezet.

De Canadezen konden alleen een paar droog gebleven landweggetjes gebruiken.

Woensdrecht en Hoogerheide vormden de toegangspoort tot Zuid-Beveland en daarmee tot de noordelijke Scheldeoever.

General-Major Sponheimer wist dat er een grimmige strijd zou ontbranden wanneer de Canadese aanval op de landengte ingezet zou worden.

Ossendrecht, Hoogerheide en Woensdrecht

Het Royal Regiment of Canada was op 6 oktober vanaf Berendrecht naar Ossendrecht doorgestoten en had deze ten koste van lichte verliezen op 7 oktober ingenomen.

In en om het dorp was de nodige schade veroorzaakt door artilleriebeschietingen en diverse inwoners waren hierbij gewond geraakt.

Aan Duitse zijde telde men 35 gesneuvelden, waaronder Major Friedrich Oesterheld die tijdens de gevechten zwaar gewond raakte en later in een veldhospitaal overleed.

Op 8 oktober slaagden de deelnemende regimenten tijdens de voortzetting van operatie "Saint Force", waaronder het regiment Les Fusiliers Mont-Royal, erin de vijand in Kalmthout te overrompelen.

Een dichte mist had de Canadese troepen tot het laatste moment aan het zicht van de Duitsers onttrokken en voordat zij in actie konden komen was het dorp al ingenomen.

Woensdrecht leek nu binnen handbereik en Brigadier R.H. Keebler gaf de uitgeruste 5de Canadese Infanterie Brigade de opdracht om de aanval in te zetten.

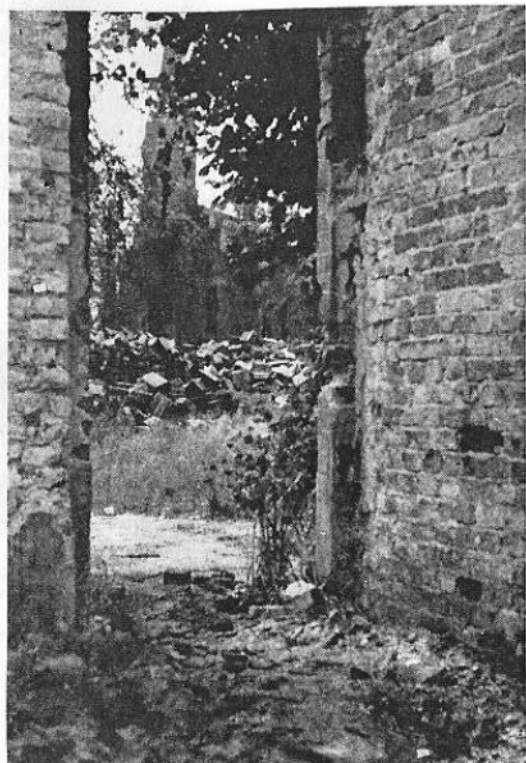
De 4de Canadese Infanterie Brigade kreeg daarvoor de gelegenheid om zich te herstellen van de strijd van de afgelopen dagen.

Na enkele dagen onafgebroken in gevecht geweest te zijn met de vijand werd het bataljon op 9 oktober afgelost door de Queens Own Cameron Highlanders en verbleef zij voor een korte rustperiode in de nabijheid van het bevrijde dorp Ossendrecht.

De volgende dag trok de Essex Scottish door in de richting van Hoogerheide waar zij in reserve werd gehouden.

De gehele dag lagen de mannen van de Essex Scottish onder hevig mortiervuur.

Kort na de middag van 11 oktober losten zij de Black Watch of Canada af en namen de frontposi-

Een zicht op de door het oorlogsgeweld beschadigde kerk van Hoogerheide

tie in, ten noorden van de dorpsrand van Hoogerheide, tegen de weg naar Bergen op Zoom.

Diezelfde dag sneuvelde Private L.G. Lotz.

Een grote hoeveelheid vijandelijke activiteiten zorgde ervoor dat er geen vorderingen werden geboekt, ondanks de aanvallen van andere Canadese eenheden.

De posities van het Essex Scottish Regiment zouden op 13 oktober als uitvalsbasis dienen voor het Regiment de Maisonneuve en de Calgary Highlanders tijdens operatie "Angus", die voor de Black Watch de tragische "Black Friday" zou worden.

Bij de Essex Scottish sneuvelde die dag Private C.D. McIsaac.

In Putte reden die dag de Rode-Kruiswagens en de jeeps met brancards af en aan naar het Ravenhof.

Op 14 oktober assisteerde de C-Compagnie van de Essex Scottish de C-Compagnie van het South Saskatchewan Regiment om de A-Compagnie van het South Saskatchewan Regiment te ontzetten.

Deze was door een goed voorbereide aanval van het Ersatz und Ausbildungs Regiment "Hermann Göring" van de Kampfgruppe Chill bij de Staartse Duinen in Huijbergen omsingeld.

Na een inleidende artilleriebarrage en met de ondersteuning van de tanks van de Fort Garry Horse kon men de omsingeling zonder veel tegenstand doorbreken.

Onder de vuursteun van de tanks van de Fort Garry Horse voerden de compagnieën een bajonet-aanval uit op de overdonderde Duitsers en binnen twee uur maakte men maar liefst twee officieren en 104 Fallschirmjäger krijgsgevangen.

De Essex Scottish groef zich voorlopig in op de posities van de South Saskatchewan totdat deze laatste eenheid afgelost zou worden door een gedeelte van het Royal Regiment of Canada.

Om vier uur 's middags kreeg de Essex Scottish echter het bevel om naar Hoogerheide te vertrekken, waar men op dat moment dringend nodig was in verband met een mogelijke Duitse aanval.

Een half uur later zou het South Saskatchewan Regiment hevige verliezen lijden door een nieuwe tegenaanval van de Kampfgruppe Chill doordat de versterkingen van het Royal Regiment of Canada nog niet waren gearriveerd.

Bij het Essex Scottish Regiment sneuvelen die dag bij de gevechten in de Staartse Duinen bij Huijbergen de Privates H.E. Cullimore, G.H. Meroniuk en H.E. Meroniuk.

Bij de hergroeperingen van de 2de Canadese Infanterie Divisie diezelfde dag nam het Essex Scottish Regiment een deel van de stellingen van de Royal Hamilton Light Infantry bij Hoogerheide over.

Private Harvey E. Cullimore

*The Essex Scottish Regiment R.C.I.C.
Gesneuveld 14 oktober 1944 Huijbergen.
Leeftijd 39.*

Zoon van William Arthur Edmund en Mary Elizabeth Cullimore.

Afkomstig uit Detroit, Michigan, USA.

Dat niet alle Amerikanen op 1 februari 1943 gehoor hadden gegeven aan de geldende dienstvoorschriften dat van oorsprong Amerikaanse staatsburgers overgeplaatst moesten worden naar het Amerikaanse Leger bleek uit het feit dat Private Harvey Cullimore, die op 14 oktober bij het Essex Scottish Regiment diende, de Amerikaanse nationaliteit had.

Private Cullimore raakte vermoedelijk ernstig gewond bij de gevechten in de Staartse Duinen te Huijbergen en vervolgens werd hij afgevoerd naar het veldhospitaal in het Ravenhof te Putte.

Of hij tijdens het vervoer naar het Ravenhof of daar ter plaatse is gestorven, is niet te achterhalen. Een feit is dat hij werd begraven lag langs de Leempad in Putte.

Hierdoor kon deze laatste eenheid zich voorbereiden op de aanval op het dorp Woensdrecht.

De voorbereidingen werden onderbroken door een algemeen alarm, nadat er sterke aanwijzingen waren dat de Duitsers vanuit Woensdrecht een aanval zouden ondernemen op de Canadese posities. De Essex Scottish bereidde zich dan ook voor op een krachtige Duitse tegenaanval die echter niet zou komen.

In Hoogerheide sneuvelde die dag Corporal S. Smead.

Op 16 oktober opende de Royal Hamilton Light Infantry de aanval op Woensdrecht met ondersteuning van een artilleriebarrage.

De Duitsers wisten echter niet van wijken en aan het einde van de ochtend lanceerde Von der Heydte's Fallschirmjäger zelfs een tegenaanval.

Daarbij werd de voorste compagnie van de Royal Hamilton Light Infantry onder de voet gelopen door de met een sturmgeschütz ondersteunde actie van de vijand.

De Fallschirmjäger stroomden vervolgens het dorp weer binnen waardoor de Duitse en Canadese troepen op een paar meter van elkaar af zaten.

De toestand werd zeer kritiek maar in de namiddag zond Brigadier Cabeldu een compagnie van de Essex Scottish, ondersteund met tanks, naar de Nieuweweg ter versterking van de zwaar verzwakte Royal Hamilton Light Infantry, die daarna een einde maakte aan de Duitse infiltratie.

De gevechten die dag kostten het leven aan Lance Sergeant A.R. Charette en de Privates J. Cooke, W.L. Cousineau en H. Howell. Op 17 oktober sneuvelde Private C.F. Burling en op 19 oktober de Privates I.P.M. Currie en F.A. Jarvo in Woensdrecht.

In Hoogerheide sneuvelde op 21 oktober Captain J.S. Watt.

Private D.R. Whited zou op 23 oktober de laatste soldaat van het Essex Scottish Regiment zijn die tijdens de slag om Woensdrecht sneuvelde.

De Rode-Kruiswagens bleven die dagen onafgebroken gewonden aanvoeren naar het Ravenhof en de ziekenhuizen in Antwerpen en omgeving.

Ook passeerden er dagelijks colonnes met krijgsgevangenen genomen Duitsers door Putte die naar Antwerpen werden afgevoerd.

De 6^e Canadese Infanterie Brigade zou hierna de 4^e Canadese Infanterie Brigade bij Hoogerheide en Woensdrecht aflossen, zodat deze laatste enkele dagen de tijd kreeg om weer op krachten te komen en om zich voor te bereiden op de opmars door Zuid-Beveland.

Deze Duitse krijgsgevangenen worden langs de Putseweg afgevoerd door Canadese bewakers.

De meeste van deze Duitse krijgsgevangenen lachen, zij hebben het er levend van afgebracht.

Het offer van Lance Sergeant Arthur R. Charette

*The Essex Scottish Regiment R.C.I.C.
Gesneuveld 16 oktober 1944 Woensdrecht, Putte.
Leeftijd 28.*

*Zoon van Henry en Mary Charette.
Echtgenoot van Brenda Charette Hayes.
Afkomstig uit Windsor Ontario.*

In 1993 toen de samensteller van dit boek betrokken was bij het oprichten van het bevrijdingsmonument in Putte werd ik via de familie Withagen uit Bergen op Zoom benaderd door Bill Withworth uit Canada.

Op dat moment was hij in Bergen op Zoom en hij had vernomen dat het bevrijdingsmonument ook een eerbetoon zou zijn aan het Essex Scottish Regiment dat Putte op 6 oktober had bevrijd.

Tijdens onze ontmoeting vroeg hij of zijn vriend Arthur Charette ook op de lijst met namen voorkwam die op het monument kwamen.

Dat bleek niet het geval en Bill vertelde kort het levensverhaal van Arthur Charette.

De bouw van het monument was op dat moment in volle gang en de hardstenen plaat met de namen van de gesneuvelde Canadese bevrijders moest kort daarop gemaakt worden.

Er was dus geen tijd om te onderzoeken waarom Arthur Charette niet op de lijst voorkwam van de gesneuvelden die in de Moretusbossen begraven hadden gelegen en het zekere werd voor het onzekere genomen en de naam van Charette werd toegevoegd.

Arthur Charette groeide op in Windsor Ontario en werkte in een kledingbedrijf totdat hij bij het uitbreken van de oorlog in 1940 net als zovelen dienst nam in het Canadese leger.

Een jaar later vertrok hij naar Engeland om zich daar bij zijn regiment te voegen.

Tijdens dat jaar zou zijn vrouw Brenda tijdens de bevalling van hun zoontje Bobby overlijden.

In 1942 maakt een krantenartikel melding van het trieste voorval als Bobby 1 jaar wordt.

Het artikel geeft aan dat Bobby door zijn grootouders wordt opgevoed totdat zijn vader, Private Charette, terug naar huis komt uit de oorlog.

Arthur zou in 1944 tijdens een verlof in Canada zijn zoontje nog eenmaal bezoeken.

Kort na zijn terugkeer naar Engeland gaat Arthur met het regiment over naar Frankrijk voor de bevrijding van Europa.

Tijdens het verblijf van de Essex Scottish in Merkssem worden er nog enkele foto's gemaakt van Bill, Arthur en andere strijdmakers.

En een week voordat hij sneuvelt stuurt hij zijn schoonzuster Sheila Seal Hayes nog een door Lieutenant-Colonel Pangman afgetekende ansichtkaart van Antwerpen, zonder volgend adres.

In oktober nemen zij samen deel aan de gevechten in Putte en later in Hoogerheide en Woensdrecht; Arthur was op dat moment al opgeklommen tot de rang van Lance Sergeant.

Het waar en wanneer van de daarna volgende feiten is moeilijk te bepalen. Zijn kameraad Private Bill Whitworth herinnert zich dat Arthur op zeker moment verzocht om mortiervuur op een Duitse stelling in de bossen van "Putte", daarna werd alle contact met hem verbroken.

Kort daarna werd hij gevonden en door Bill tezamen met Padre Joe Cardy naar het dichtstbijzijnde veldhospitaal gebracht.

Bill herinnert zich een groot gebouw met een grote zaal die vol met gewonden en stervenden lag.

Als Arthur even later sterft begraven Bill en Padre Joe Cardy hem tezamen bij andere in de strijd gevallen makkers voor de Rode-Kruispost.

Bill vertelde hoe Arthur altijd twijfelde of hij zijn zoontje ooit nog zou weerzien en helaas heeft het ook niet mogen zijn.

Het mag duidelijk zijn dat Arthur Charette toen zijn vrouw overleed vrijstelling had kunnen krijgen van actieve inzet aan het front, maar het zijn plicht vond om Europa van de gesel van de Nazi's te bevrijden.

De diepe vriendschap die tussen de jonge Bill en de wat oudere Arthur was gegroeid in de strijd bestond 50 jaar later nog steeds en verplichtte Bill ertoe contact te zoeken met mij.

Bij de officiële onthulling van het monument in 1994 was Bill dan ook aanwezig met een afvaardiging van het Essex Scottish Regiment, maar tot zijn spijt had hij Bobby Charette niet kunnen overtuigen om mee te komen.

Tijdens zijn latere bezoeken aan Putte gaat Bill dan ook altijd trouw naar het Ravenhof waar hij destijds afscheid nam van zijn vriend.

In 1995 bracht bij toeval de schoonzuster van Arthur Charette, Sheila Seal Hayes, met een afvaardiging van het Essex Scottish Legion een bezoek aan Putte. Zij was zeer verrast de naam van Arthur op het monument te zien en zij stuurde mij later de vermelde krantenknipsels.

En of Arthur Charette nu in Putte of Woensdrecht aan zijn verwondingen overleed en begraven werd, hij wordt op het bevrijdingsmonument in Putte geëerd en daar zijn wij trots op!

Bill Withworth, Sergeant Arthur Charette en Bill Moriarity bedienen een 3-inch-mortier. De foto is vermoedelijk in Merksem genomen kort voordat Arthur Charette sneuvelde.

War Baby Is Year Old

Robert Charette

Dad Overseas Hasn't Seen Him

Mummy Died at Birth, But He Celebrates at His Grandparents'

HE'S JUST a year old today, but Robert Charette is the only bright item in one of Windsor's tragic personal war stories. His daddy, Private Arthur Charette, is overseas with the First Battalion of the Essex Scottish Regiment, and has never seen his baby son. Bobby was born a year ago today, but his mother, the former Miss Brenda Hayes, died at his birth.

And so today young Bobby, all unaware of the tragedy of his parents' romance, celebrates his first birthday at the home of his grandparents, Mr. and Mrs. Herbert Hayes, of Dominion boulevard, who will have to be parents to him until the war is over and Daddy comes marching home again to him—but not to his Mummy whom Bobby has never known.

Two Killed In Action

Sergeant, Private Are Casualties

Two Windsor soldiers have been reported killed in action during the heavy fighting in the European theatre, according to information received from the Director of Records, Ottawa. The casualties:

KILLED IN ACTION

Pte. Leonard Gilbert Soulliere, 22, husband of Mrs. Verna-Marie Soulliere, 765 Partington avenue.

Sgt. Arthur Robert Charette, 28, son of Mr. Henry Charette, Tilbury, and brother of Mrs. James Thompson, of 345 Caron avenue.

PTE. SOULLIERE

Pte. Soulliere was reported killed in action on October 24 while serving with an infantry brigade headquarters unit in Belgium.

He was born and educated in Windsor and enlisted in November, 1942, going overseas in June, 1943.

Besides his wife, the former Verna-Marie Brown, Pte. Soulliere is survived by his parents, Mr. and Mrs. Albert J. Soulliere of 1023 Elm avenue, and three brothers and one sister. One brother, Walter, is serving with the Merchant Marine. Paul, Dick and Ann are residing at home.

Prior to enlisting Pte. Soulliere was employed by the Gordon E. Morton Company. His wife is employed in the office of the Chrysler Corporation plant.

SGT. CHARETTE

Sgt. Charette has been reported killed in action in Belgium, while serving with the Essex Scottish Regiment.

Born in Windsor, he was educated at St. Francis School. Prior to his enlistment in 1940, he was employed by a Windsor clothing firm. He went overseas three years ago, and recently was home on leave. He returned to action in June. His wife, the former Brenda Hayes of Windsor, died nearly four years ago. Besides his father and

Casualties

PTE. L. G. SOULLIERE
Killed in action

SGT. A. R. CHARETTE
Killed in action

De Kreekrakdam en het kanaal door Zuid-Beveland

Na een lange belegering met patrouilleren aan beide zijden werd het bataljon afgelost door Les Fusiliers Mount Royal zodat men alle inzet in Hoogerheide kon concentreren als voorbereiding op de doorstoot naar het Zuid-Bevelandse schiereiland.

Er werd een start gemaakt met het bestuderen en de training voor operatie "Vitality I" (levenskracht) die was uitgewerkt om een bruggenhoofd te vestigen over het kanaal bij Zuid-Beveland.

Zonder te wachten op een Duitse terugtocht viel de 4de Canadese Infanterie Brigade langs de landengte aan naar het westen op de ochtend van de 24ste, in de hoop de bruggen over het kanaal door Zuid-Beveland op zo'n 16 km van hen vandaan in handen te krijgen.

De Duitse troepen hadden echter voorheen ruimschoots de gelegenheid gehad om zich op deze Canadese aanval voor te bereiden.

Zij hadden op 25 september reeds een begin gemaakt met het onder water zetten van de polders ter weerszijden van de Kreekrakdam.

Het ging in Zuid-Beveland om gedeelten van de Bathpolders, de Kreekrakpolder, de Völckerpolder en de Reigersbergschepolder; een totale oppervlakte van 685 hectare stond onder water.

De dam was niet meer dan een smalle strook land van ongeveer twee kilometer breed.

Op de dam en de wegen in de omgeving hadden de Duitsers tankhindernissen en stellingen aangelegd van waaruit men de aanvallers onder vuur kon nemen.

Bij de nadering van de Canadese troepen had men de landengte willen opblazen maar dat was mislukt omdat het ontstekingsmechanisme op het kritieke moment faalde.

Men wist echter dat de Canadese troepen de dam niet konden vermijden door de onderwaterzettingen, de enige beschikbare route door het ondergelopen land was via de spoordijk langs de weg.

De verdediging van de dam was in handen van de Duitse 70ste Infanterie Divisie onder bevel van Leutnant-General Wilhelm Daser.

In Zuid-Beveland werd een van de drie regimenten waaruit deze divisie bestond, het 1020ste Infanterie Regiment, ingezet.

Een bataljon hiervan zou langs de Schelde-oever tussen Borsselle en Ellewoutsdijk worden gelegerd, een bataljon met twee versterkte compagnieën langs het kanaal door Zuid-Beveland en bij de Kreekrakdam werd een versterkte compagnie gelegerd.

In de buurt van Rilland werd de Duitse lichte artillerie neergezet en omstreeks 20 oktober hadden alle Duitse troepen hun stellingen ingenomen.

Toen de dreiging van een Canadese doorbraak steeds groter werd, stuurden de Duitsers meer en meer troepen naar de dam.

Het Essex Scottish Regiment kreeg de taak om langs de hoofdweg en de spoorlijn door te stoten en hiertoe zette men twee met pantsers ondersteunde gevechtsgroepen in.

In de vroege ochtend van 24 oktober baande een lange colonne zich in het aardedonker een weg door de regen naar het aanvangspunt van de operatie.

De infanteristen van de Essex Scottish zaten in gepantserde 4x4-15 cwt-trucks die geëscorteerd werden door tanks van het 10de Tank Regiment, Fort Garry Horse, van de 2de Canadese Tank Brigade en door pantserwagens van het 8ste Verkenning Regiment, 14th Canadian Hussars, van de 2de Canadese Infanterie Divisie.

De Essex Scottish waren blij met deze gepantserde taxirit vanwege het vijandelijke mitrailleurvuur.

De gepantserde zwaargewichten bleven herhaaldelijk van de dijkwegen schuiven maar tegen half zes was men er redelijkerwijze in geslaagd om een colonne te vormen.

Infanteristen van de Royal Hamilton Light Infantry maken gebruik van gepantserde 15 cwt-trucks.

Nadat de Duitse stellingen eerst een half uur aan een artilleriebeschieting waren blootgesteld, opende de 4de Canadese Infanterie Brigade de aanval op de Kreekrakdam.

Het Royal Regiment of Canada zuiverde de startlijn van het aanvalsgebied aan de westzijde van de dam hetgeen betrekkelijk goed slaagde totdat men werd tegengehouden door modder en landmijnen. Hierna werd om twintig over tien de doorstoot naar het kanaal ingezet.

Canadese tanks trekken langs een dijkweg door het onder water gezette gebied in Zuid-Beveland.

Ongeveer vijfhonderd meter voorbij de spoorlijn werden echter de eerste drie gepantserde voertuigen uitgeschakeld door een doeltreffend opgesteld vijandelijk anti-tankkanon, en de gepantserde aanvalsgroep kwam abrupt tot stilstand.

Brigadier F.N. Cabeldu trok hierop de tanks en de pantserwagens onmiddellijk terug.

De mannen van het Essex Scottish Regiment zochten voor de zoveelste maal dekking tegen de modderige grond om vervolgens op de minder gemakkelijke manier verder te gaan.

Om tien voor elf werd de startlijn van de aanval overschreden door te voet gaande infanterie in een poging verder door te stoten.

Weer zou de infanterie te voet moeten voorttrekken tussen overstromingen en mijnevelden, mitrailleurvuur en sluipschutters.

De aanvallen die de A- en D-Compagnie gedurende de rest van de dag lanceerden hadden weinig succes.

Een vóórverdediging van de Duit-

sers bevond zich bij Rilland Bath en deze werd het eerste struikelblok voor de Canadese troepen.

De Duitsers bleken hun verdediging effectief te hebben ingericht en de Canadese opmars werd die dag aanzienlijk vertraagd.

Op vele plaatsen waren de wegen gebarricadeerd en er lagen her en der uitgestrekte mijnevelden.

De spoorlijn van Woensdrecht naar Goes had men ter hoogte van Bath van een tankversperring voorzien.

Echter, de zorgvuldig geplande aanvallen van de A- en D-Compagnie tijdens de koude, heldere, maanloze nacht die daarop volgde, was zeer succesvol.

Dat Canadese troepen hun aanval 's nachts voortzetten was een tamelijk zeldzaam verschijnsel en verraste de vijand.

De hierop volgende aanval van de B-Compagnie bij zonsopgang op 25 oktober bleek te veel te zijn voor de koppige vijandelijke verdedigers van de Kreekrakdam, en toen in de ochtenduren ook nog Typhoons van de Royal Air Force boven het strijdtoneel verschenen, was het pleit weldra beslecht en de doorbraak naar het kanaal vorderde.

Rilland en Bath werden kort hierop veroverd en de krijgsgevangenen stroomden binnen.

Bij het Essex Scottish Regiment kostten de gevechten die dag het leven aan de Privates G.T. Brewer, C.H. Campbell, D.E. Comeau, G.R. Stevenson en de Lieutenants S.W. Jones en H.E. Lindal. Het dorp Rilland en de kern Bath hadden ernstig te lijden gehad onder de Canadese beschietingen en bombardementen van de Royal Air Force:

*Het slagveld van de nacht van 24 op 25 oktober 1944.
Het wrak van een voertuig ligt als stille getuige op de voorgrond.*

10% van alle panden was volledig verwoest en 30% was ernstig beschadigd.

Slechts zestien woningen werden niet door kogels, granaten of bommen geraakt.

Op 26 oktober stootte de Essex Scottish door naar Gawege en namen daar ongeveer honderdvijftig Duitsers krijgsgevangen.

De C-Compagnie baande zich moeizaam een weg door het kreekachtige gebied, de aflossing door het South Saskatchewan Regiment daarna en de terugkeer naar Rilland voor een korte rustperiode, waren dan ook meer dan welkom!

De door de vijand opgeblazen brug over het scheepvaartkanaal van Zuid-Beveland.

Toen de 4de Canadese Infanterie Brigade op 26 oktober Krabbendijke bereikte, halverwege de opmars naar het kanaal, waren de troepen doodop na 48 uur van ononderbroken strijd waarbij niet minder dan negenhonderd Duitse soldaten krijgsgevangen werden gemaakt.

Bij het Essex Scottish sneuvelden die dag de Privates F. Carriere, J. Goulet en D. Shantz.

Vanaf dit punt werd de opmars door de 6de Canadese Infanterie Brigade overgenomen.

De Duitse troepen hadden de bruggen over het kanaal ter vernietiging voorbereid en toen de Canadese troepen naderden bliezen zij de verkeersbrug op waardoor er geen kanaalovergang meer beschikbaar was.

Het aflossende bataljon slaagde er de volgende dag in om een bruggenhoofd over het kanaal te

vestigen, waarbij het South Saskatchewan Regiment zich over de in het water liggende brugrestanten naar de overkant begaf.

Ondertussen was het Essex Scottish Regiment op 28 oktober in gepantserde 4x4-15 cwt-trucks naar een rustplaats bij Kruiningen vertrokken.

Nadat men de inmiddels aangelegde baileybrug over het kanaal overgestoken was, trok men zonder veel tegenstand het dorp Kapelle binnen.

Vanuit dit dorp vertrok het eerste personeel van het bataljon voor tweedaags verlof naar Brussel of Antwerpen.

De volgende dag trok de eenheid langs Goes en arriveerde te voet in 's-Gravenpolder.

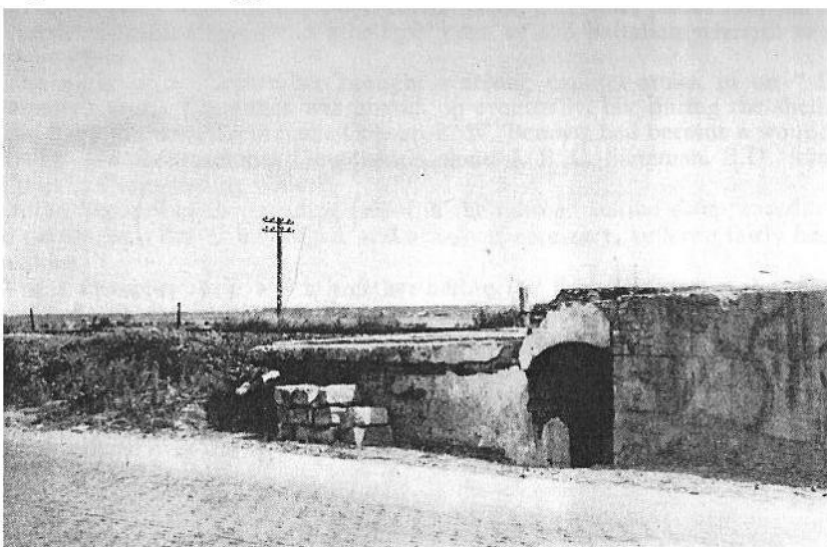
Vanaf 29 oktober ondervond men bij de opmars

vrijwel geen tegenstand meer en al waren de dag ervoor nog verse vijandelijke troepen vanaf Walcheren aangevoerd, de Duitsers moesten zich steeds verder terugtrekken en op versterkingen van buiten Zeeland hoefden ze niet meer te rekenen.

Op de 30ste trok de Essex Scottish te voet 18 km door van Kapelle via Nisse naar Nieuwdorp aan de westkust bezuiden de Sloedam.

Het bataljon trok Nieuwdorp binnen temidden van de uitzinnige inwoners.

Een pelotonspatrouille-actie in de richting van de Sloedam bij Walcheren zou de laatste inzet zijn van de eenheid tijdens deze fase van de veldtocht.

Het tactisch hoofdkwartier tijdens de gevechten om het Zeeuwse schiereiland Zuid-Beveland.

Toen de patrouilles de bunkers naderden die het einde van de dam dekten werden zij zwaar onder vuur genomen; zij rapporteerden dat de vijand een sterke positie innam met een frontbreedte van ongeveer 400 meter.

Nog diezelfde dag werd het Royal Regiment of Canada met alle beschikbare transportmiddelen overgezet.

Het Royal Regiment of Canada viel in de nacht van 31 oktober om twee uur de vijandelijke stellingen aan.

Toen de dag aanbrak hadden alle compagnieën hun doelen bereikt, waren de bunkers ontruimd en waren er nog eens 135 gevangenen in Canadese handen gevallen.

Het Essex Scottish Regiment werd op die dag afgelost door de Highland Light Infantry van de Britse 53ste Welsh Divisie en verplaatste zich naar een verzamelgebied in een klein dorp ten westen van Goes, 's-Heer Hendrikskinderen.

Met het oprollen van de Duitse stellingen aan de Zuid-Bevelandse zijde door de 4de Canadese Infanterie Brigade waren de laatste Duitsers van het schiereiland verdreven.

Er waren sinds 23 oktober ongeveer 2450 Duitse militairen krijgsgevangen gemaakt door de Canadese troepen.

Met het bereiken van de Sloedam zat voor de 4de en de 6de Canadese Infanterie Brigade van de 2de Canadese Infanterie Divisie de strijd voor de vrijmaking van de Scheldemonding er op.

Het uitgekozen gebied waar het bataljon kon uitrusten was het dorp Bonheiden bezijden Mechelen in België.

Een ochtendurende rit bracht het regiment op 1 november op de plaats van haar bestemming en een periode van rust, training en ontspanning begon.

Duitse krijgsgevangenen moesten de Canadese Genie helpen bij het aanleggen van een noodbrug over het kanaal door Zuid-Beveland.

Captain Ronald Goodenough

Tijdens operatie "Vitality" maakte Captain Ronald Goodenough van het carrierpeloton een bijna ongelofelijk voorval mee.

Terwijl hij zich tijdens een doorstoot met de carriers van zijn ondersteuningspeloton vooruit spoedde kwamen zij in een stuk niet verkend gebied terecht.

De zaken leken te vredig om normaal te zijn toen zij een dijk naderden, daarom liet hij zijn konvooi met carriers halt houden en ging hij te voet op verkenning.

Hij zag, naar wat hij dacht, zich ingravende Canadezen waren en riep naar hen.

Er werd een vreemd klinkend antwoord teruggehoord en plots realiseerde hij zich dat de mannen die hij zag Duitse soldaten waren.

Hij wuifde snel ten groet als camouflage en deed zo normaal mogelijk terwijl hij terug achter de beschutting van de dijk liep.

Waarom zij niet hadden geschoten, kon hij later niet begrijpen, de Duitsers maakten waarschijnlijk dezelfde vergissing?

Goodenough bracht snel zijn mannen in stelling en zette de aanval in op de Duitsers.

Na een kort vuurgevecht zagen de Duitsers dat zij kansloos waren en gaven zij zich over.

Captain Goodenough en zijn mannen, waaronder Corporal N.P. Rawlings en D.G. Glendon, Lance Corporal W.J. Handrahan en de Privates D. St Louis, W.J. Kay en R.G. MacQuigge, maakten tijdens dit incident 70 krijgsgevangenen.

Alle rangen kregen de gelegenheid om zich te verschonen, een bezoek te brengen aan Brussel, Antwerpen en Mechelen, alswel te genieten van de gastvrijheid van hun gastgezinnen.

Op deze wijze kwam het bataljon tot rust nadat zij opnieuw voor een lange periode aan de strijd had deelgenomen.

Volgend op een barst in Hitlers Atlantik wall, door de verovering landinwaarts van de fortificaties bij Westende, markeerde de doorstoot naar Antwerpen via Duinkerken de beginfase van de bijdrage van het bataljon aan de heftige en verbitterde gevechten tijdens de slag om de Schelde.

De positie en de inzet van de eenheid tijdens de verdediging van Antwerpen, zo dicht bij deze grote Europese stad, kan men beschou-

wen als zeer uitzonderlijk en bij tijden als fantas-
tisch.

De uitbraak van Antwerpen naar het gebied van
Zuid-Beveland werd volbracht door een serie van
goed opgezette compagnie- en bataljonsoperaties,
die model konden staan voor achtervolgingsge-
vechten.

De gepantserde stoot naar het schiereiland had
zowel opzienbarend als een mislukking kunnen
zijn, maar met het veroveren van de Kreekrakdam
speelde het bataljon samen met andere eenheden
van de 2^e divisie een leidende rol in het vrijmaken
van de Scheldemonding en de haven van Antwer-
pen.

Twee maanden en vier dagen nadat Antwerpen in
Geallieerde handen was gevallen, waren de oevers
van de Schelde van alle vijanden gezuiverd.

Het duurde toch nog tot 28 november eer de wa-
terweg vrij was van zeemijnen en deze door de
Geallieerde scheepvaart in gebruik kon worden
genomen.

De langdurige bloedige strijd om de Scheldemon-
ding kostte het Canadese 1ste Leger 12.873 man
aan doden, gewonden en vermisten van wie 6.367
Canadezen.

Het aantal Duitse gesneuvelden is onbekend, maar
het aantal krijgsgevangenen bedroeg in totaal
41.043 man.

De gestelde streefdatum voor het vrijmaken van
de Antwerpse haven tegen 1 november, zodat hier
de voorraden voor de wintercampagne konden
worden gelost, werd ruimschoots gehaald.

Tijdens het toespreken van de divisie op 6 no-
vember door Lieutenant-Colonel Simonds werd
de nieuwe taak van de divisie in de saillant (voor-
uitspringend deel van de linie) bij Nijmegen be-
kend gemaakt.

De korpsbevelvoerder gaf ook het vitale object in
de saillant aan, de enige onbeschadigde brug over
de Rijn op dat moment, en deze moest hoe dan
ook behouden worden.

Hij liet ook de mogelijkheid de revue passeren dat
de oorlog tegen het einde van het jaar voorbij zou
zijn, iets wat sterk afhankelijk zou zijn van de
weersomstandigheden en welke sterkte de vijand
zou ontplooiën ten westen van de Rijn voor de be-
slissende slag.

Reeds de volgende dag vertrokken verkennings-
eenheden naar het gebied rond Nijmegen.

De saillant bij Nijmegen

Tijdens de nacht van 8 op 9 november arriveerde

het konvooi van het Essex Scottish Regiment in
de omgeving van Nijmegen.

De compagnieën gingen te
voet het dorp Groesbeek bin-
nen waar zij het Britse Hamp-
shire Regiment aflostten en
contact maakten met de Ame-
rikaanse 82ste Airborne Divi-
sion "All Americans" (Lucht-
landings Divisie).

Het was het begin van een pe-
riode met patrouilleren en af-
wachten.

Op 11 november werd Armas-
tice Day (dag van de wapen-
stilstand 1918) gevierd met
om 11 uur een luidruchtige
demonstratie van alle wapens
aan het Amerikaanse front,
om aan te tonen dat men de

laatste oorlog nog niet verge-
ten had.

In de periode hierna kwamen

*De verdediging van de Nijmegen saillant.
De posities van de D Compagnie met op de voorgrond het wrak van een
Amerikaans Waco CG-4A zweefvliegtuig.*

enkele vijandelijke 21-cm- Wurfrahmen-raketten in het gebied van het bataljon terecht, geen nieuw wapen maar wel zeldzaam en enkel ingezet in vitale frontlinies.

Twee afgeworpen vliegtuigbommen waren de enige tekenen van vijandelijke luchtmachtactiviteit op 21 november.

Op 23 november werd men afgelost door het Regiment de Maisonneuve.

De aflossing werd overschaduwed door een triest voorval waarbij in totaal zeventien doden en gewonden te betreuren vielen in een peloton van de D-Compagnie.

Bij het verlaten van het dorp werd het peloton verrast door één of twee vijandelijke mortiergranaten met desastreuze gevolgen.

Het voorval kostte het leven aan de Privates W.R. Cunningham, E.I. Lynch en L. Rivait.

De Essex Scottish nam hierna een positie in binnen het gebied van de reservebrigade in het dorp Mook aan de Maas.

Training, reorganisatie en ontspanning vulde het dagschema en alhoewel het gebied niet geheel vrij van vijandelijke beschietingen was, verbleven de troepen niet langer in de schuilkelders en kon men gaan en staan waar men wilde.

Intensieve training was een welkome afwisseling na twee weken van rust, en welbeschouwd was november de makkelijkste maand voor het Essex Scottish Regiment sinds juni 1944.

Op vrijdag 1 december verplaatste het bataljon zich een kilometer of drie om de posities van het South Saskatchewan Regiment over te nemen.

Dit waren reservebataljonposities in het operatiegebied van de Brigade.

De rol van de eenheid was relatief gemakkelijk met geen andere taak dan het leveren van wachtpatrouilles in de frontlinie van de Royal Hamilton Light Infantry.

Bijna alle manschappen zaten in schuttersputten en door de modder en de kou was dit zeer onaangenaam.

De volgende dag nam de Royal Hamilton Light Infantry de eerste drie krijgsgevangenen in het frontgebied van de divisie.

Het bleek dat de vijanden, die een sluw spel speelden, behoorden tot het 1224ste Grenadier Regiment van de Duitse 190ste Infanterie Divisie.

Op 14 december kwamen er ongeveer veertig vijandelijke raketten

neer in het gebied van de Essex Scottish, die in de buurt van het Reichswald waren afgeschoten.

De commotie die de raketten veroorzaakten kwam snel tot bedaren en ze hadden daardoor weinig effect.

Rond half vier in de namiddag van de 15^e december was de aflossing door het Regiment de Maisonneuve een feit en trok het bataljon zich terug op de posities die zij eerder bezet had in Mook.

Deze periode achter de frontlinie was, buiten de gebruikelijke training, gewijd aan de komende kerstviering van het regiment.

De activiteiten werden enigszins beïnvloed door de nieuwsberichten op 17 december, dat de Duitsers door de frontlinie van het Amerikaanse 1^e Leger waren gebroken.

Duitsland had zijn laatste grote offensief in het Westen, "Het Ardennen Offensief", ingezet.

De volgende nacht was er een dansavond voor driehonderd overige rangen van het regiment in de Wintertuin van Nijmegen.

Op 19 december startten de concerten van Padre Joe Cardy, met in de hoofdrol, zoals gewoonlijk, de leden van de Pipe Band.

De optredens zouden de drie opeenvolgende avonden in de parochiezaal van Mook gehouden worden.

De algehele bezorgdheid over de Duitse vorderingen in de Ardennen, en aanwijzingen van toeneemende vijandelijke activiteiten aan het Nijmeegse front, zorgden voor het aflassen van het laatste optreden en de acte de présence van het bataljon.

De voortdurende angst voor een dropping van vijandelijke parachutisten in het gebied resulteerde in een divisionaal plan van aanpak, mochten de vermoedens bewaarheid worden.

Op 23 december nam de Essex Scottish weer een

Verhoogde paraatheid in de Groesbeekse stellingen

frontpositie in, nadat ze meer dan drie weken een reservepositie had gehad.

De aflossing van de Queens's Own Cameron Highlanders werd uitgevoerd op het moment dat het donker genoeg was om zich te verplaatsen naar de voorposten in de frontlinie.

Het gebied van het bataljon grensde direct aan de positie bij Groesbeek, welke in november veroverd was.

De taken bleken hoofdzakelijk wachtlopen en af en toe moest men verkenningspatrouilles uitvoe-

ren.

De kerstavond in de frontlinie was een heldere door de maan verlichte nacht, en de door de vijand in het Engels uitgezonden kerstliederen, in de hoop het moreel te breken, werden in opperste stemming aangehoord.

Kerstdag werd op de gebruikelijke manier gevierd, met slechts een speciaal kerstdiner voor de reservecompagnie en de A- en B-Echelons.

De aflossing van de eenheid vanwege een "speciale opdracht", door de Royal Winnipeg Rifles, zou

*"Ach, ga toch slapen! Deze kan niet dichtbij geweest zijn. De ruiten rammelden er niet eens van!"
Cartoon uit een van de regimentskrantjes.*

volgens planning om half zes in de avond aanvangen.

Maar als gevolg van het kerstfeest was de aflossing veel te laat en de mars naar de onderkomens in het verzamelgebied in Nijmegen werd pas rond middernacht afgerond.

Dat de oorlog ook op kerstdag de realiteit bleef werd onderstreept door de dood van Corporal A.C. Gall van de Essex Scottish.

De eerste uitgave van een nieuwe regimentskrant, The SX Sniper (de esSeX sluipschutter), maakte zijn opwachting en dit blad was een langer leven beschoren dan zijn voorgangers.

Op 26 december werd een verkenning uitgevoerd in het gebied rond 's-Hertogenbosch als voorbereiding op een verplaatsing naar dit gebied, om zo het hoofd te bieden aan een samentrekking van vijandelijke troepen tussen de rivieren de Waal en de Maas.

Twee dagen later werden de voorbereidingen getroffen om terug te gaan naar de omgeving van

Mook maar deze werden stopgezet na een plotse en moeizame verkenningstocht in de posities van de Black Watch.

Op 29 december verplaatste de eenheid zich uiteindelijk met de gehele 4de Canadese Infanterie Divisie naar Boxtel ten zuiden van 's-Hertogenbosch.

De route leidde via Grave, Uden, Veghel, St. Oedenrode en Best en tijdens de verplaatsing werd het duidelijk dat men als reserve onder bevel van het 1ste Canadese Leger stond in het geval dat de vijand een aanval (Fall Braun) zou lanceren in het noorden, in een poging zich aan te sluiten bij de Duitse doorstoot in de Ardennen.

De snelle huisvesting in te kleine onderkomens gebeurde in overleg tussen de commandanten, waarbij zij rekening hielden met de mogelijke toekomstige taken van de eenheid in de gebieden Tilburg, 's-Hertogenbosch, Boxtel en het vliegveld Schijndel.

Het doel van "Fall Braun"

Op 16 december 1944 begon Duitsland zijn laatste grote offensief in het Westen met als doel de Geallieerden een zware nederlaag toe te brengen, zodat deze tot onderhandelen bereid zouden zijn.

Het Duitse hoofdoffensief in de Ardennen kende tevens een aantal steunoperaties, die in fases tegen het Geallieerde front ingezet zouden worden.

Men hoopte hierdoor op snelle wijze een groot gedeelte van de Geallieerde divisies in de tang te kunnen nemen en te vernietigen.

Een van de steunoperaties met de codenaam "Fall Braun", zou vanuit Noord-Nederland en de nog in Duitse handen zijnde Zeeuwse eilanden worden ingezet.

De Duitse troepen die hier lagen zouden samen met de troepen, die vanuit de Ardennen zouden doorstoten, de haven van Antwerpen heroveren zodat de Geallieerden weer afhankelijk zouden zijn van hun grote aanvoerhaven in Normandië.

Het Duitse bruggenhoofd "Kapelse Veer" in Noord-Brabant zou daarbij een zeer belangrijke rol spelen en dit bruggenhoofd werd dan ook de inzet van een keiharde strijd tussen de Duitsers en de Geallieerden.

De laatste dag van het jaar werd gevierd met een kerkdienst die werd opgedragen door aalmoezenier Joe Cardy in het Riche Theater in Boxtel.

Er was die nacht weinig aanleiding om het heengaan van een veelbewogen jaar te vieren.

Nieuwjaarsdag 1945 werd door de meesten doorgebracht met het verkennen van de omgeving en te volgen routes.

Degenen die in Boxtel gestationeerd waren, waren getuige van, naar wat later zou blijken, de laatste grote operatie van de Duitse Luftwaffe in de oorlog.

De vijandelijke gevechtsvliegtuigen verschenen rond half tien maar hun aanval op het spoorwegstation richtte maar weinig schade aan.

Aanhoudende geruchten onder de burgerbevolking, dat er parachutisten bij Eindhoven geland zouden zijn, zorgden ervoor dat de Royal Hamilton Light Infantry het gehele gebied afzocht, maar er werden geen bewijzen gevonden die de geruchten bevestigden.

Operatie Bodenplatte

Toen Hitler zijn laatste grote offensief in het Westen ontwierp had hij de Luftwaffe daarbij een belangrijke rol toegedicht.

De Luftwaffe moest op de eerste dag van het Ardennenoffensief de Geallieerde tactische luchtmacht op het vasteland vernietigen.

Hiertoe zouden zij de volgende vliegvelden aanvallen:

Belgie: Ursel, Deurne, Evère, Grimbergen, Melsbroek, St. Denis-Westrem, Le Culot en St. Trond
Nederland: Volkel, Gilze-Rijen, Asch, Eindhoven en Woensdrecht

Frankrijk: Frescaty

De ontwerper van deze plannen met de codenaam "Bodenplatte" was Generaal Majoor Peltz.

Bij het aanbreken van de dag zouden zij aanvallen met alle nog beschikbare jachtvliegtuigen en jager-bommenwerpers.

Toen op 16 december het Ardennenoffensief begon kon men operatie Bodenplatte niet lanceren; zowel de Geallieerde luchtmacht als de Luftwaffe moesten vanwege het slechte weer aan de grond blijven.

Daar de Luftwaffe in december meer dan 700 vliegers verloren had en in de laatste week van december hevige luchtgevechten plaats hadden gevonden, dacht iedereen dat Bodenplatte niet meer zou worden uitgevoerd.

Toen op 31 december toch nog het codewoord voor de aanval kwam, was dit voor de Luftwaffe-commandanten een onaangename verrassing.

Door de verliezen van december had men maar 900 vliegtuigen beschikbaar in plaats van de geplande 1000.

Alleen de aanvallen op Eindhoven en Brussel leverden het succes op waar General Peltz op hoopte. Het Jagd Geschwader 3 'Udet' onder leiding van veteraan Oberstleutnant Bär had Eindhoven als doelwit gekregen.

De formatie bestaande uit 3 Gruppen, in to-

taal 70 vliegtuigen van het type Messerschmitt 109 en Focke Wulf 190 stegen om half negen in de morgen op, richting Nederland.

Een deel van de formatie viel vliegveld Gilze-Rijen aan, de hoofdmacht zette de aanval in op vliegveld Eindhoven.

Dit vliegveld was bezet met acht squadrons Typhoons en drie squadrons Spitfires.

Toen de Duitsers aanvielen zaten er twee squadrons Typhoons in de lucht en de derde vertrok juist.

Beide partijen verloren diverse vliegtuigen in de lucht en op de landingsbaan maar op de basis was brand ontstaan en vele vliegtuigen gingen in vlammen op.

Uit rapporten bleek later dat het No 438 Typhoon Squadron na de aanval twee onbeschadigde vliegtuigen overhield en No 440 Squadron hield twee beschadigde vliegtuigen over, de overige waren vernietigd.

Bij het No 400 Squadron had men negen beschadigde Spitfires; men verloor die dag in Eindhoven in totaal 50 vliegtuigen.

De Royal Air Force zou die dag 25 vliegers verliezen.

Het Jagd Geschwader 3 'Udet' verloor 16 vliegers, twee vliegers keerden gewond terug.

De successen van operatie "Bodenplatte" waren zeer wisselend; op het vliegveld Woensdrecht werd nauwelijks schade aangericht daar de Spitfires uitgevlogen waren.

Bodenplatte werd de zwanenzang van de Duitse Luftwaffe.

Een Typhoon MK IB met de klassieke tankbestrijdingsuitrusting met acht raketten aan lange langeerrails onder de buitenvleugels.

Deze konden ook zeer nauwkeurig tegen andere gronddoelen ingezet worden.

De belangrijkste gebeurtenis op 3 januari was een loting waarbij er 8 officieren en 260 overige rangen met verlof naar Engeland zouden mogen.

Alhoewel de kans op het toekennen van verlof zeer gering was, bleek er grote belangstelling voor de volgorde onder diegenen die onmiddellijk voor verlof beschikbaar waren.

Op 5 januari maakte het bataljon een één-uur durende verplaatsing naar het noorden van Vught waar men de onderkomens, in een groot klooster en de stad, van het 29ste Tank Regiment, het South Alberta Regiment overnam.

Het verblijf daar was slechts van korte duur en op 7 januari keerde de Essex Scottish terug naar het onderkomen dat men enige tijd daarvoor in Nijmegen had verlaten.

Het regiment had op dat moment weinig zicht op haar toekomst maar vond dat wel een aangenaam gevoel.

De eerste bevoorrechte groep om met verlof te gaan in Engeland, en een groep personeel die een dienstperiode in Engeland zou vervullen als instructeurs, vertrok goed geluimd, enigszins benijd door diegene die achterbleven in Nijmegen.

Het weer bleef guur en koud en een dikke laag sneeuw bedekte de stad.

Na een paar dagen beziggehouden te zijn met lichte training loste het regiment de Winnipeg Rifles af.

Dit gebied was door de Winnipeg Rifles veroverd nadat de Essex Scottish zich naar Boxtel verplaatst had.

Op 12 januari om half tien 's avonds was de totale aflossing afgerond.

Tijdens de verovering van het gebied, had de

Wintercamouflagekleding was zeer noodzakelijk aan het Nijmeegse front.

Het onderkomen van de Essex Scottish in het winters landschap rond Groesbeek.

Winnipeg Rifles haar linie vier tot vijfhonderd meter teruggenomen zodat de voorste troepen in de nieuwe stellingen buiten gehooraafstand van de vijand waren.

Intensief patrouilleren en het inwinnen van informatie door de observatieposten van de eenheid begon een duidelijk beeld te geven van de vijandelijke sterkte in het frontgebied van het bataljon.

Deze gedetailleerde informatie zou in de daaropvolgende maand van grote waarde blijken voor de Britse 51ste Highland Division.

De engineers (genie) begonnen met het herstellen van de vernielde en slechte wegen.

De vijand gedroeg zich enigszins nonchalant en iedere keer als een doelwit zich liet zien kwam het mortierpeloton ogenblikkelijk in actie.

Ten behoeve van het patrouilleren in het met sneeuw bedekte landschap werd aan de manschappen sneeuwkleddij verstrekt.

Het voortdurende gevoel van onbehagen aan vijandelijke zijde, veroorzaakt door de voortdurende

druk van de patrouilleactiviteiten van de Essex Scottish, bleek uit het sporadische geweervuur en het afschieten van lichtkogels in de nacht.

In de nacht van 20 januari liep een Duitse patrouille in een hinderlaag bij een voorpost van het carrierpeloton, maar de nacht daarop waren de rollen omgekeerd en werd een bevoorradingsgroep van dezelfde voorpost onder vuur genomen door een vijandelijke patrouille; de verliezen bedroegen één dode, Lance Sergeant N.P. Rawlings en drie gewonden.

Een volgende tegenslag was de gevangenneming van een gehele section (sectie) die een andere voorpost van het bataljon bemande.

Toen de aflossing zich 's avonds bij de voorpost meldde vond zij geen enkel spoor van de acht mannen.

Een groep die de omgeving afzocht om de sectie te ontzetten kon geen enkel spoor vinden van de acht mannen.

Het was een duurbetaalde ervaring die men opdeed en het ontvondte het bataljon van een vals veiligheidsgevoel.

De successen die de Russen boekten aan het Russische front waren van groot belang voor het moreel van de Canadese troepen en het leek alsof de oorlog niet ver van zijn climax af was.

Op 26 januari geraakte een tweemanspatrouille in de problemen toen zij zich gereedmaakte voor een verkenningstocht van drie dagen in het Reichswald.

Sergeant Barry raakte gewond en werd krijgsgevangen genomen, maar Private Malkoske slaagde erin terug te keren met kostbare informatie en kon verslag doen van hetgeen gebeurd was.

Tegen het eind van de maand leek het Canadese front uit zijn voegen te barsten.

Overal was een toenemende bedrijvigheid van de genie en de artillerie waarneembaar.

De Russische successen bleven zich opstapelen, in de Ardennen waren de Duitsers weer bijna op hun oude uitvalspostities teruggeslagen en de vooruitzichten op een mogelijk eind van de oorlog waren buitengewoon goed.

De lang tegemoet geziene dag, de Nederlands-Duitse grens bij de bossen van het Reichswald.

De slag om de Rijn

De eerste dag van februari 1945 was het begin van vele verkenningstochten voor de Engelse 51ste Highland Division.

De volgende dag wisselden de B- en C-Compagnie van de Essex Scottish van posities zonder verliezen.

De artillerie van het 1ste Canadese Leger Corps begon een zware beschieting en in enkele gevallen kwam het inschietende vuur, van de wapens van de tanks, op de posities van het bataljon terecht.

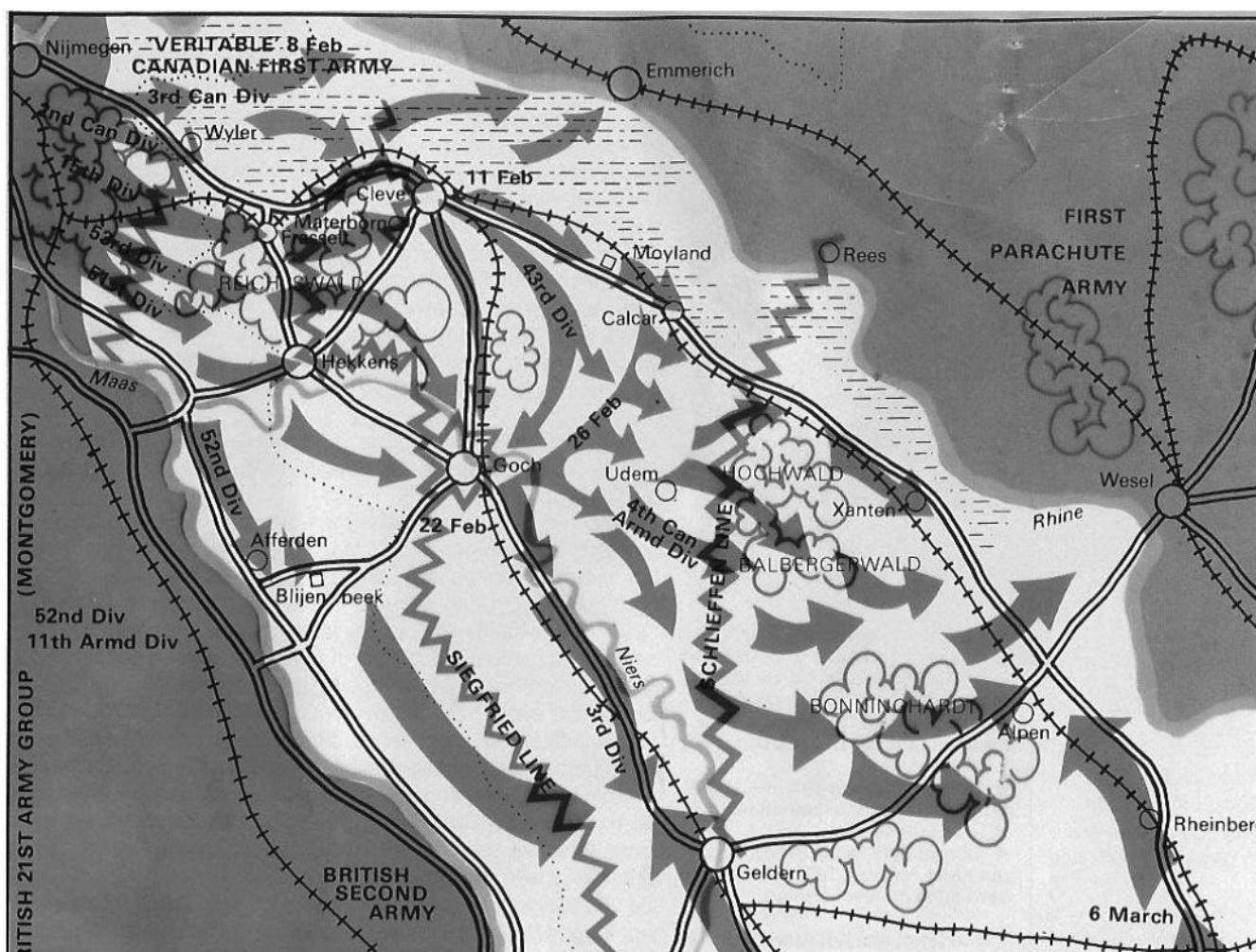
Op 3 februari begon men met het opruimen van landmijnen in de frontlinie van het bataljon en

overall maakten de berichten melding van grote bedrijvigheid in de achterhoede.

Op 7 februari zorgde druk verkeer op de aanvoerroutes ervoor dat de voertuigen van de eenheid minimaal gebruik konden maken van deze wegen. Er werden controleposten met slagbomen opgericht om verdwaalde voertuigen ervoor te behoeden dat zij in de voorste linies terecht zouden komen.

In de namiddag kregen de diverse groepen aanvoerders van het regiment de details van operatie "Veritable" (echt, waar) medegedeeld.

Operatie Veritable

Overzichtskaart met de aanvalsdoelen tijdens operatie "Veritable".

Veritable was de laatste grote operatie van de Britse Gemeenebest strijdkrachten en was het geesteskind van Field Marshall Bernard L. Montgomery.

Sinds de uitbraak uit het Normandische bruggenhoofd in augustus 1944 was hij voorstander geweest van een beslissende aanval op het Duitse industriegebied van de Roer, waartoe 40 divisies ingezet werden.

Toen dit niet vlot verliep had hij een doorbraak proberen te forceren met de luchtlanding bij Arnhem, een aanval die een totale mislukking werd.

Ondanks dat Montgomery hierna de handen vol had om de monding van de Schelde vrij te maken, had hij in oktober plannen gemaakt voor een opmars door de uitlopers van het Reichswald om op die manier de rivier de Rijn te bereiken.

Zijn staf had echter weinig vertrouwen in zijn haastig ontworpen plannen en verwachtte hoge verliezen bij de uitvoering daarvan.

Het Ardennenoffensief in december deed het tijdschema van de gemaakte plannen echter ingrijpend wijzigen en Montgomery was genoodzaakt zijn oorspronkelijke plan te verbeteren.

Hij hoopte met zijn plan de oevers van de Benedenrijn van Nijmegen tot Wesel tegenover Düsseldorf in handen te krijgen.

Duitsland had met het naderen van de Geallieerde troepen in dit gebied uitgebreide veldversterkingen aangebracht.

Ten zuidoosten van Nijmegen had men op de Duitse rechterflank een diepe verdedigingszone aangelegd met daarachter twee weerstandsgebieden die op een meer zuidelijker front waren gericht.

De hele verdediging werd beveiligd door bossen en de Maas.

De voorste verdedigingslinie bevond zich achter diepe mijnenvelden en werd gedekt door een anti-tankgracht.

Hierachter was een netwerk van loopgraven en onderkomens met daarin opgenomen een aantal versterkte dorpen.

Tussen de Maas en de Rijn liep diagonaalsgewijs een versterkt gebied dat verankerd was op de oude stad Kleve.

De stad lag aan de noordkant van het Reichswald, een glooiend met dennenbossen begroeid gebied.

Kleve was naar alle kanten ter verdediging ingericht, vanaf de buitenwijken liep de Siegfriedlinie naar het zuiden tot aan de weg en spoorwegknooppunten bij Goch, een plaats die bijna geheel omgeven werd door twee anti-tankgrachten en die zwaar versterkt was.

Van Goch liep de Siegfriedlinie naar het zuiden, nagenoeg evenwijdig aan de Maas.

Als men ten zuiden van Goch een doorbraak wilde forceren dan moest men het riviertje de Niers oversteken om vervolgens de tweede verdedigingslinie op te lopen die van Rees tot Geldern liep.

Achter de stellingen van Rees-Geldern lagen het Hochwald, het Balbergerwald en de beboste heuvels van Bonninghardt.

De Duitsers hadden de natuurlijke sterkte van dit gebied nog verhoogd door uitgebreide gebieden onder water te zetten.

Het gebied werd verdedigd door de Duitse 84ste Infanterie Divisie met een sterkte van 10.000 man.

Van l.n.r. Lieutenant-General Guy Simonds, Field Marshall Bernard Montgomery en General Harry Crerar met elkaar in gesprek in het Reichswald tijdens operatie "Veritable"

Operatie "Veritable" zou geleid worden door General Harry D.G. Crerar, bevelhebber van het 1ste Canadese leger.

Omdat het 1ste Canadese leger maar uit twee divisies bestond werd dit versterkt met het gehele Britse 30ste Leger Korps.

Eerst had Crerar een aantal problemen moeten oplossen, waaronder de logistieke moeilijkheden.

In januari werd er door 400 treinen 250.000 ton munitie aangevoerd en had men een aantal voor de aanval noodzakelijke bruggen gebouwd.

Vijf divisies, drie tankbrigades en elf regimenten had men in de saillant van Nijmegen samengebracht zonder dat de Duitsers het ontdekten.

Alle voorbereidingen waren zeer voorspoedig verlopen totdat negen dagen voor de aanval de dooi inviel en het begon te regenen.

De spijkerharde wegen veranderden in modderpoelen en de hard bevroren velden in moerassen.

Het kostte de genie dan ook enorm veel moeite om de laatste eenheden op hun plaats te krijgen.

De vijand leek zich nergens iets van aan te trekken en hield zich rustig.

De eerste fase van de operatie was in handen van het Britse 30ste Leger Korps en de enige taak van het 4de Canadese Infanterie Bataljon was het beveiligen van de aanvalslijn, om zodoende af te rekenen met eventuele vijandelijke aanvallen die de eigen aanval in de war zouden kunnen sturen.

Verder moesten zij de mannen in de voorposten binnen de vuurlijn van de eigen artillerie halen.

Persoonlijke boodschappen van Field Marshall Montgomery en General Crerar zorgden ervoor dat het moreel hoog was.

's Nachts zorgde de vernietiging van Kleve en Goch door een bombardement van de Royal Air Force voor een ontzagwekkend spektakel toen ongeveer zevenhonderd bommenwerpers lichtfakkelers dropten, die samen met de brandbommen en de hoog explosieve bommen voor de beste vuurwerkshow in maanden zorgden.

Om vijf uur 's ochtends startten duizend kanonnen van alle kalibers een artilleriebarrage van vijf uur op de vijandelijke verdedigingslijnes in het Reichswald.

De ochtend van de aanval was koud en grijs maar de in de lucht hangende zelfverzekerdheid van de Schotse troepen was bezielend.

Ondanks enkele vergeldende beschietingen door de vijand en de slechte wegen, was het Essex Scottish Regiment een geboeid en enthousiast publiek voor de show die zich volgens plan in de loop van de dag ontspan.

Spoedig stond het bataljon op, strekte zijn benen na een lange periode in de nauwe loopgraven, maar kon het gebied niet verlaten voordat er voldoende wegen waren veiliggesteld.

Enkele compagnieën werden ondergebracht in gebouwen in Groesbeek maar de werkelijke samenvoeging van het regiment vond plaats in een Nederlandse kazerne en in onderkomens in de omgeving van Nijmegen na een verplaatsing op 12 fe-

bruari. De volgende dagen bereidde de eenheid zich voor om wederom de rol van aanvaller op zich te nemen.

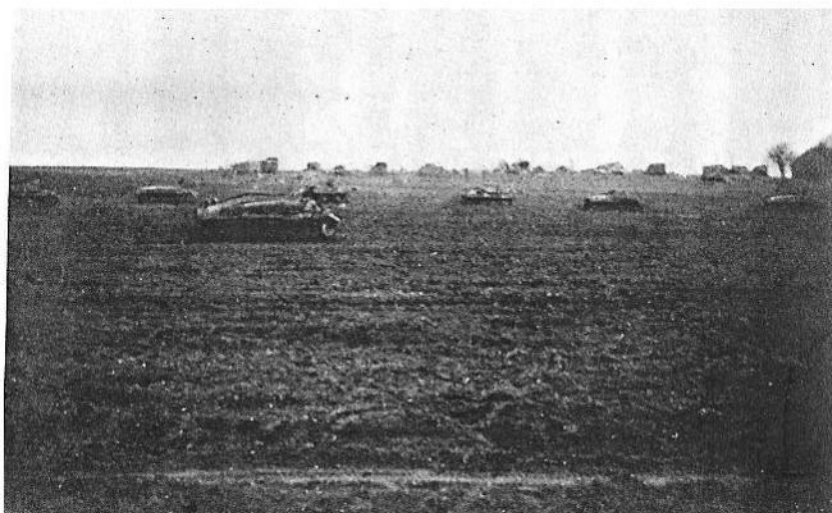
Op 16 februari vervoerde het bataljon zijn marcherend personeel met vrachtwagens van het 4de Canadian Field Regiment (Canadese Veld Regiment) naar Kleve.

Hier werd onderkomen gevonden in de kelders van de weinige gebouwen die nog onbeschadigd waren.

Eindelijk had het regiment voet op Duitse grond gezet.

Laat in de avond werden de grove lijnen van het plan, een brigadeaanval op het hoger gelegen gebied bij Kalkar, toegelicht aan de compagnieaanvoerders en de ondersteunende wapens.

De volgende ochtend om half zeven werden de nadere details van het plan medege-deeld, waarna de eenheid vertrok naar het verzamelgebied tussen Kleve en Kalkar.

De in Kangaroes gezeten A- en B-Compagnie in de buurt van Cleve, Duitsland. Zij zijn op weg om de hoofdweg Goch-Kalkar in te nemen.

Het uur U was bepaald om drie uur in de middag, maar werd vertraagd door de instructies die de 7de Canadese Infanterie Brigade had gekregen: het zwaarder beveiligen van de aanvalslijn van de 4^{de}

Brigade.

Op 18 februari kwam er een nieuw plan met einddoelen die verder naar het zuiden lagen dan die van het oorspronkelijke plan.

Dit plan leek eenvoudiger uitvoerbaar te zijn.

De dageraad op de ochtend van 19 februari was bewolkt en zacht.

Om half elf vertrok het bataljon via de weg Goch-Kalkar naar Louisendorf.

Achter een zich steeds verleggende artilleriebarrage volgden de A- en B-Compagnie in Kangaroes, de C- en D-Compagnie volgden te voet om het gebied dat de tanks reeds gepasseerd waren verder te zuiveren.

Het slagveld na de gevechten om de hoofdweg Goch-Kalkar. De drie uitgeschakelde Canadese Ram tanks getuigen van de hevigheid van de strijd.

De Canadese Kangaroo

De Canadezen maakten tijdens operatie "Totalize" voor het eerst gebruik van de Kangaroo.

Lieutenant-General G. Simonds had ervaren dat de infanterie zeer kwetsbaar was wanneer zij vijandelijke bunkers moest aanvallen.

Teneinde de verliezen aan manschappen te reduceren bij de gevechten in de sector Caen en Falaise had hij een idee uitgewerkt waarbij gemechaniseerde houwitseren werden omgebouwd tot gepant-

serde troepencarriers die manschappen konden vervoeren.

Hiertoe liet hij Amerikaanse gemechaniseerde houwitseren van het type M7 Priest, die aan de 21ste Army Group (legergroep) waren geleverd, ont-doen van hun 105-mm-houwitser en de opening voor de houwitser dichtlassen met pantserplaten.

De ruimte daartussen werd opgevuld met zandzakken.

Private Bill Withworth, op zijn battledress zijn duidelijk de blauwe rechthoek en het Essex Scottish Regimentsembleem te zien.

Private William (Bill) Whitworth

Tijdens de gevechten bij Goch-Kalkar raakte Private Bill Withworth dermate gewond dat het voor hem de laatste oorlogshandelingen zouden zijn die hij mee maakte.

Hij werd naar een veldhospitaal gevoerd voor de eerste verzorgingen en later doorgetransporteerd naar een hospitaal in Engeland.

Bill was 15 jaar oud toen hij vrijwillig dienst nam, hij had over zijn leeftijd gelogen bij het recruteringsbureau zodat hij net als zijn broers zijn steentje kon bijdragen in de oorlog.

Na zijn basisopleiding vertrok hij van Canada naar Engeland en na hun aankomst in Normandië trok hij met het Essex Scottish Regiment door Frankrijk, België, Nederland tot in Duitsland.

Tot dan toe had hij altijd het geluk aan zijn zijde gehad en was het bij lichte verwondingen gebleven.

Al had hij in die periode heel wat gezien en deelgenomen aan een aantal hevige gevechten, Antwerpen had een onuitwisbare indruk op hem achtergelaten.

Meerdere malen had hij Duitse krijgsgevangenen naar Antwerpen gebracht die daar vervolgens in de leeuwenkooien van de dierentuin (de Zoo) werden opgesloten.

Hierna werd dan een bezoek gebracht aan het café waar ene Mitzi werkte of de bazin was.

Aan de verhalen te horen en de twinkeling in de ogen van Bill en de andere veteranen, vijftig jaar later, moet zij echt de moeite waard geweest zijn!

Kangaroos, gebaseerd op het chassis van een Ram tank, rijden volgeladen met infanteristen door een dorp.

De Kangaroo, zoals de creatie werd genoemd, bood plaats aan 10 manschappen en was meestal voorzien van een mitrailleur.

In slechts drie dagen tijd bouwden de monteurs van de Royal Canadian Electric and Mechanical Engineers (Canadese Elektrische en Mechanische Genie) onder leiding van Major G.A. Wiggan, ongeveer 75 Priests om tot deze troepencarriers.

Op 8 augustus werden de met infanterie volgelanden Kangeroos ten zuiden van Caen ingezet tegen de vijand.

Dit nieuwe voertuig was een onaangename verrassing voor de vijand en de aanval werd dan ook een succes.

Tegen het eind van september werden de originele Kangeroos vervangen door aangepaste Canadese Ram tanks. Het Canadese leger zette deze voertuigen dan ook nog vele malen in tijdens latere operaties.

Twaalf uur was het nieuw gestelde uur U en het tijdstip van de aanval zorgde ervoor dat de leidende compagnieën hun doelen snel bereikten.

Zij verlieten de Kangeroos en vochten te voet verder onder een hagel van granaatscherven en geweevuur.

De eerste Kangeroos, hier tijdens operatie "Totalise", augustus 1944, waren gebaseerd op een aangepast chassis van een M7 gemechaniseerde houwitser.

Hierbij werd de geschutsopening van het 105-mm-kanon dichtgemaakt met pantserplaten.

Krijgsgevangen Duitse soldaten worden gevangen gezet in de leeuwenkooien van de Antwerpse Zoo, oktober 1944.

Een vijandelijke artilleriebarrage eiste een hoge tol van de compagnieën. De achterste compagnieën hadden vele verliezen en het groot aantal uitgeschakelde officieren bij de B- en C-Compagnie maakte het moeilijk om hen te handhaven als gevechtseenheden. Om ongeveer drie uur in de namiddag zette de vijand de eerste van een aantal

Een uitgeschakelde Duitse pzkw VI, Tiger I in de buurt van Louisendorf.

tegenaanvallen in. De grote hoeveelheid tanks en infanterie die de vijand herhaaldelijk inzette tegen het bataljonsfront eiste veel kracht en moed om de posities te handhaven.

De rechterflank kreeg het het hardst te verduren en het falen van een Britse divisie om het gebied rechts van het regiment te beveiligen doordat zij haar plannen had afgelast, legde een te grote druk op het bataljon dat hier niet op berekend was.

De communicatieverbindingen waren slecht of ontbraken geheel.

Voertuigen kwamen vast te zitten in de modder, gewonden waren moeilijk te evacueren.

Tanks en antitankwapens konden de posities van de compagnieën niet bereiken en waar munitie nodig was kon men deze niet aanvoeren.

De duisternis viel en de aanvallen van de vijand gingen onverminderd voort.

Het hoofdkwartier settelde zich in een groep gebouwen die later omringeld en vernietigd werd door vijandelijke Mark VI Tiger tanks die van zeer dichtbij het vuur openden.

Tegen deze tanks waren de wapens die het bataljon op dat moment ter beschikking had niet opgewassen. Directe voltreffers met Piats en herhaaldelijke voltreffers van zesponders (kanonnen) slaagden er niet in deze tanks uit te schakelen of te verdrijven.

Maar gemechaniseerd geschut, dat samen met de Royal Hamilton Light Infantry aan de gevechten deelnam, slaagde erin om in hun frontgebied zeven vijandelijke tanks uit te schakelen.

Na middernacht werden alle verbindingen verbroken tussen het tactisch hoofdkwartier en de radiopost in de achterhoede en gedurende vele uren was er geen nieuws over het lot van de commandopost.

De A-Compagnie hield op een geweldige manier stand (naar wat later bekend werd).

De D-Compagnie deed hetzelfde dankzij de bezieling van enkele moedige mannen.

De vroege uren van de 20ste februari verliepen grimmig. Tenslotte, om zes uur in de ochtend, trok de achterste groep van het hoofdkwartier zich op brigadebevel terug naar het verzamelgebied.

Toen de restanten van de compagnieën bij het aanbreken van de dag terugkeerden werd direct actie genomen om hen, die reeds zo hard hadden gevochten, te hergroeperen en opnieuw uit te rusten. In de namiddag keerde de bevelvoerende officier en zijn staf terug naar het verzamelgebied nadat ze waren ontzet door een eskadron tanks.

Het uitzicht van een Bren schutter in de buitenwijken van Louisendorf.

Na een bezoek aan het brigadehoofdkwartier en na een inventarisatie van de aan manschappen en uitrusting geleden verliezen te hebben gemaakt, beval hij tot een onmiddellijk herstel van de linie.

Op 21 februari, in alle vroegte, voegde de A-Compagnie, welke als verloren werd beschouwd, zich weer bij het bataljon.

Zij hadden gedurende zesendertig uur met vijftig man stand gehouden in hun posities.

De totale verliezen bedroegen 13 officieren en 235 overige rangen, waarvan er 4 officieren en 45 overige rangen gesneuveld waren.

Het toekennen van twee Distinguished Service Orders, twee Military Crosses en vier Military Medals aan het Essex Scottish Regiment voor dit ene gevecht, is een bewijs voor het niveau van de individuele inzet en het belang dat aan dit gevecht toegekend werd.

Distinguished Service Order:

De Distinguished Service Order werd toegekend aan Major K.W. MacIntyre die het bevel voerde over de A-Compagnie die nacht.

Door zijn kalmte en moed, en het totaal negeren van zijn eigen veiligheid, was Major MacIntyre een voorbeeld voor zijn mannen.

Lieutenant-Colonel J.E.C. Pangman kreeg de Distinguished Service Order toegekend voor de manier waarop hij de Essex Scottish die nacht aanvoerde, terwijl vijandelijke tanks zijn hoofdkwartier hadden omsingeld en met hun kanonvuur probeerde men het gebouw in te laten storten.

Deze dappere actie maakte het voor de brigade mogelijk om het van belang zijnde veroverde gebied te behouden.

Door zijn kalmte en moed was Lieutenant-Colonel Pangman een voorbeeld voor zijn regiment dat men nooit meer zal vergeten.

Military Cross:

Lieutenant Horace R. Tucker kreeg het Military Cross toegekend voor zijn werkzaamheden als inlichtingenofficier bij de Essex Scottish die nacht.

Toen een vijandelijke tank het hoofdkwartier naderde hield hij vanuit de deuropening de oprukkende vijandelijke infanterie tegen met zijn Bren-gun.

Tijdens het afslaan van de aanval raakt hij zelf gewond.

De dappere actie en de plichtsgetrouwheid van Lieutenant Tucker hielpen voorkomen dat het hoofdkwartier door de Duitsers werd veroverd.

Military Medal:

Compagnie Sergeant Major William J. Foster die de Military Medal werd toegekend, diende in de C-Compagnie.

Ondanks het feit dat hij al vroeg tijdens de gevechten gewond raakte weigerde hij om afgevoerd te worden naar de medische hulppost.

Hij vocht gewoon door en schakelde twee machineweerneesten uit; tijdens deze actie geraakte hij opnieuw gewond.

Nog steeds wilde hij zich niet bij de medische hulppost melden, hij liet zich pas verzorgen nadat hij daartoe het bevel had gekregen.

Zijn inzet maakte de actie van de gehele compagnie tot een succes.

Zijn dapperheid en plichtsgetrouwheid waren een voorbeeld voor zijn compagnie en waardig aan de hoogste militaire traditie.

Private Lloyd P. Head, die de Military Medal kreeg toegekend, diende bij de A-Compagnie als hospik/brancardier die nacht.

Hij geraakte in het begin van de operatie al gewond maar bleef de gewonden verzorgen terwijl hij onder hevig vijandelijk vuur lag.

Toen de compagnie terugviel op beter te verdedigen posities meldde hij zich als vrijwilliger om achter te blijven.

Hij zou de zes gewonden die op draagbaren lagen en die daardoor niet uit het niemandsland konden worden geëvacueerd verder verzorgen.

Hij kon pas na twee dagen ontzet worden uit zijn positie maar hij verliet zijn post niet ondanks de continue beschietingen door de vijand.

Het was totaal te danken aan de moed en inzet van Private Head dat de gewonde manschappen levend geëvacueerd konden worden.

Private Heads onbaatzuchtigheid en plichtsgetrouwheid zullen daarom voor altijd herinnerd worden door het gehele regiment.

Het is later bewezen dat de 4de Canadese Infanterie Brigade onbewust op de pal drukte die een goed voorbereide gepantserde tegenaanval van de Duitsers in werking zette.

Deze Duitse aanval op Duits divisieniveau had tot doel de verdedigingslinie te vernietigen van waaruit de aanval van de 4de Brigade was gestart.

De reorganisatie van het regiment werd verder doorgevoerd nadat zij was verplaatst naar een reservegebied voor het bataljon bij Louisendorf.

Vijandelijke beschietingen met kanonnen en mortieren zorgden voor de nodige verliezen maar tijdens deze periode was er niets schadelijker dan de vijandelijke patrouilleactiviteiten.

Toch werd de positie van de Duitsers steeds slechter.

Ook General der Flieger Alfred Schlemm, een veteraan van de Italiaanse en Russische fronten, wist dit en hij voelde er niets voor om ten westen van de Rijn afgesneden te worden.

Hoewel Hitler hem eerst bevolen had om met zijn 1ste Fallschirmjäger Armee tot de laatste man stand te houden had hij de Führer er van overtuigd dat hij er alles aan zou doen om een achterwaartse beweging van het front te voorkomen.

Hij kreeg toestemming om bij Wezel een brughoofd te houden waardoor men zich achter de Rijn zou kunnen terugtrekken.

De Fallschirmjäger van Schlemm bestonden hoofdzakelijk uit voormalig Luftwaffe-grondpersoneel en hoewel zij niet als echte Fallschirmjäger opgeleid waren bezaten zij een hoge gevechtswaarde.

Zij groeven zich in de bossen van het Hochwald en het Balbergerwald in en bezetten de heuvels van Bonninghardt.

Op eigen gezag had Schlemm ook nog 50 stuks van de gevreesde 88-mm-antitank-kanonnen elders aan de Siegfriedlinie onttrokken om die in zijn te verdedigen gebied in te zetten.

Toen General Crerar met de voorbereide operatie "Blockbuster I" (Blokkebreker) de aanval tegen deze stellingen inzette, wachtten de troepen van Schlemm hem op.

Op 26 februari zette de 4de Canadese Pantser Divisie zijn opmars voort tijdens operatie "Blockbuster", en nam de Essex Scottish 's nachts de posities over van de Argyll and Sutherland Highlanders in de buurt van Keppelen.

De volgende dag kreeg het bataljon bevel zich in de richting van het Hochwald te verplaatsen.

In de nacht van 28 februari verkenden de A- en B-Compagnie operatiedoelen in de buurt van het Hochwald.

De patrouilles van beide compagnieën rapporteerden dat voor hen een gebied lag met uitgebreide

prikkeldraadversperringen en met een sterk bemand loopgravenstelsel, wat bestreken werd door mitrailleur- en mortiervuur.

In alle vroegte werd op 1 maart een plan voorbereid voor een aanval op de vijandelijke verdedigingslinie in het Hochwald.

De D-(op de rechterflank) en C-Compagnie, met ondersteuning van een afdeling tanks van de Sherbrooke Fusiliers, zouden onder dekking van artillerie door de posities van de A- en B-Compagnie de bossen in trekken.

De tanks arriveerden iets te laat waardoor de aanval uiteindelijk om kwart voor acht van start ging.

Beide compagnieën buiten de artilleriesteun volledig uit maar toen zij hun aanvalsdoelen naderden, werd er vanuit de vijandelijke opstellingen in de bossen hevig weerstand geboden.

De tanks konden niet langer ondersteuning bieden daar deze vastreden in de zachte grond.

De C-Compagnie lag onder hevig vuur en kreeg herhaaldelijk een tegenaanval te verduren.

Hoe de veroverde posities werden behouden is een verhaal op zich, en het toekennen van het Victoria Cross aan Majoor F.A. Tilston voor zijn heldhaftig optreden die dag maakte deze aanval beroemd in de geschiedenis van het Canadese Leger.

Later op de dag passeerden de twee reservecompagnieën de posities van de C- en D-Compagnie; zij zouden hun doel in vergelijking met deze twee compagnieën betrekkelijk eenvoudig bereiken.

De verliezen bij de Essex Scottish bedroegen 8 officieren en 130 overige rangen.

In de periode van 24 februari tot en met 2 maart sneuvelden 4 officieren en 40 overige rangen.

Onafgebroken beschietingen met kanonnen en mortieren zorgden voor nog meer verliezen, maar rond 5 maart was de slag ten einde en volgden er twee dagen van rust.

Op 6 maart maakte de bevelvoerende officier een verkenningsvlucht over het volgende bataljonsoperatiedoel, de oude Romeinse stad Xanten.

De volgende dag werd een verplaatsing afgerond naar een verzamelgebied aan het andere eind van het Hochwald.

Tot middernacht werden orders en voorbereidende verkenningen uitgevoerd.

De doelen van het bataljon waren de voorsteden ten noordwesten van Xanten.

De Royal Hamilton Light Infantry zou gelijktijdig op de linkerflank aanvallen, en op de rechterflank zou de Britse 43ste Wessex Divisie langs de hoofdweg de stad binnentrekken.

Majoor F.A. Tilston

De 2de Canadese Divisie had de taak gekregen om door de sterke verdedigingslinie te breken in de bossen van het Hochwald. Deze strekten zich uit over Xanten, het laatste Duitse bastion ten westen van de Rijn en beschermden de vitale ontsnapingsroute via de brug over de Wezel.

Major F.A. Tilston, V.C.

Bij de aanval op het Hochwald had het Essex Scottish Regiment het bevel gekregen door de Duitse defensielijn heen te breken ten noordoosten van Udem.

Tevens zou zij een opening veilig stellen en de noordelijke helft van het woud zuiveren, waarna de rest van de brigade hier doorheen zou trekken om verder door te stoten.

Om kwart over zeven, 1 maart 1945, werd de aanval ingezet maar doordat de grond te zacht was kon de aanval niet door tanks ondersteund worden zoals gepland was.

Over een lengte van ongeveer vijfhonderd meter in open veld onder hevig vijandelijk vuur, leidde Major Tilston persoonlijk de aanval van zijn compagnie.

Zij moesten tijdens de gevechten door het tripel loopgravensysteem van de vijand heen zien te breken om vervolgens in de bossen door te stoten.

Men bleef, ondanks het grote risico, dicht achter de eigen exploderende granaten om de maximale dekking te hebben van de artilleriebarrage.

De aanval werd ondersteund door een beschieting van 72 stukken artillerie.

Door een kogel geraakt in het oor en met het bloed over zijn wang stromend, weigerde hij medische hulp en ging hij door met het geven van bevelen en aanmoedigen: "Keep going, boys".

Ondanks de verwonding aan zijn hoofd leidde hij zijn manschappen naar de vijandelijke loopgraven door een prikkeldraadversperring van 3m diep.

Men had het geluk hier en daar kleine openingen in het prikkeldraad te vinden zodat men niet al te lang opgehouden werd door de versperringen, wat zeker tot extra verliezen zou hebben geleid.

Aangemoedigd door zijn moed veegde de compagnie de eerste loopgraven schoon.

Bevelen roepend, aanmoedigend en ondertussen uiterst doeltreffend gebruik makend van zijn sten-gun was hij een voorbeeld voor allen.

Toen het peloton rechts zwaar onder vuur van een machinegeweernest kwam te liggen stormde hij voorwaarts en schakelde deze met een handgranaat uit. Hij was de eerste om de vijandelijke posities te bereiken en hij nam ook de eerste krijsgesvangenen.

Vastbesloten om het verassingseffect van de aanval uit te buiten, gaf hij het reservepeloton bevel om deze posities verder op te ruimen.

Ondertussen stootte Major Tilston heldhaftig met zijn hoofdmacht verder door naar de tweede verdedigingslijn van de vijandelijke versterkingen, welke aan de rand van de bossen lagen.

Foto van Major F.A. Tilston, die enkele weken voor zijn laatste gevecht werd genomen.

De tweede ring met prikkeldraad versperringen die men moest oversteken tijdens de aanval op de bossen van het Hochwald.

Een Canadese helm is achtergebleven, het gat in de zijkant geeft het lot van zijn eigenaar aan.

Terwijl hij de derde verdedigingslijn aan de rand van de bossen naderde, raakte hij ernstig gewond aan zijn heup door een granaatscherf en viel hij tegen de grond. Hij riep zijn manschappen toe door te gaan zonder hem, en spoorde hen aan het bos in te gaan. Hij slaagde erin weer op te staan en voegde zich terug bij zijn manschappen toen deze de vijandelijke loopgraven bereikten.

“Ik heb nooit een man gezien met zo’n lef”, vertelde Lance Corporal Cunningham later. “Het bloed stroomde over zijn gezicht en hij had zo’n pijn dat we hem in een loopgraaf moesten helpen” Deze bestonden uit een uitgebreid stelsel van ondergrondse versterkingen en loopgraven met een goede bezetting, wat felle man-tegen-man gevechten tot gevolg had.

Een Duitse commandopost werd door Luitenant C. Gatton uitgeschakeld met een goed gemikt Pi-atschot.

Ondanks zijn verwondingen was Major Tilstons onverzettelijke wil om de vijand te treffen een bron van inspiratie voor zijn manschappen terwijl hij hen aanvoerde, systematisch de loopgraven zuiverend van een zich fel verdedigende vijand.

Tijdens de gevechten werden twee vijandelijke compagnie-hoofdkwartieren onder de voet gelopen en de fanatieke verdedigers leden grote verliezen. De gevechten waren zo grimmig geweest en de vijandelijke verdediging zo fel dat de compa-

nie afgenomen was tot zesentwintig man, slechts een kwart van de normale sterkte.

Voordat men de veroverde posities kon consolideren, zette de vijand de ene naar de andere tegenaanval in, gesteund door een hagel van mortieren en machinegeweervuur vanaf de open flank.

Major Tilston verplaatste zich in open veld van peloton naar peloton, snel hun verdediging organiserend en het vuur op de vijand leidend.

De vijandelijke aanvallen drongen zo diep door in hun posities, dat men granaten gooide in de door eigen troepen bemande loopgraven.

De manschappen waren echter zo geïnspireerd door het persoonlijke contact met hun officier dat zij stand hielden ondanks de grote overmacht.

Het vuur van sluipschutters en machinegeweren was intens en de meesten van hen hielden het hoofd laag onder de rand van de loopgraaf.

Maar Major Tilston klom tegen de rand van de loopgraaf omhoog zonder enige beschutting in het volle zicht van de vijand, zijn manschappen toeroepend: “Houdt je hoofd boven de rand zodat je de vijand kunt zien komen.

Ze lopen ons onder de voet als je je hoofd laag houdt, dus houdt het hoog!”

Toen het ook nog begon te regenen zorgde dit voor bijkomende problemen.

Als gevolg van de zanderige grond werden door de regendruppels zandkorrels opgespat die de Brenschutters tot wanhoop dreven.

De toch al gevoelige Brens blokkeerden hierdoor voortdurend. De gewonden kregen de taak de Brens schoon te maken waardoor men de nieuw veroverde posities kon behouden.

Door met hun shirts en ondergoed de wapens

Een helm op een geweer markeren het eenzame graf van een Duitse soldaat, die begraven werd op de plaats waar hij sneuvelde.

Tijdens de Canadese aanval in de vroege morgen van 1 maart werd deze loopgraaf in de hoofdlinie ingenomen.

Het laatste aanvalsdoel van de C-Compagnie was deze loopgraaf die zich door het woud slingerde, de binnenste ring van het loopgravenstelsel van de Duitse Hochwald verdedigingslinie.

Het was hier waar Major F.A. Tilston zijn compagnie zo dapper aanvoerde, iets waarvoor hij met het Victoria Cross werd onderscheiden.

schoon te houden zorgden de gewonden ervoor dat de anderen steeds over schietklare wapens beschikten.

Toen de munitievoorraad een serieus probleem werd, stak Tilston herhaaldelijk onder een regen van kogels het terrein over naar de compagnie op zijn rechterflank om persoonlijk granaten, geweer- en Brenmunitie te halen voor zijn mannen die bijna zonder zaten.

Tevens haalde hij een nieuwe veldtelefoon zodat de verbindingen met het bataljon-hoofdkwartier hersteld konden worden.

“Alleen door zijn moed hielden wij het vol”, vertelde Corporal Ken Boyd.

Hij maakte op zijn minst zes van deze gewaagde tochten waarbij hij iedere keer een weg over moest steken die constant onder vuur lag van diverse goed gelegen machinegeweeropstellingen.

Op zijn laatste overtocht raakte hij voor de derde maal gewond, dit maal aan zijn benen.

Eén been was afgerukt, het andere zwaar verminkt.

Terwijl hij daar lag had hij toch nog voldoende kracht om zichzelf een shot morfine toe te dienen.

Hij werd door ziekendragers teruggevonden in een granaatkraater naast de weg.

Ondanks dat hij zwaar gewond was en nauwelijks bij bewustzijn, wilde hij geen medische verzorging totdat hij volledige instructies betreffende het verdedigingsplan had gegeven, nadrukkelijk op het belang tot behoud van de veroverde positie had gewezen, en zijn enig overgebleven officier het bevel tot overname had gegeven.

Door zijn kalmte, moedig optreden en zijn eigen veiligheid negerend spoorde hij zijn mannen aan tot onverbiddelijke vastberadenheid.

Private Fred Duval zou later vertellen: “Door zijn moed voelden wij ons allen dapper”.

Het standhouden van de compagnie maakte het voor het regiment mogelijk om haar doel te bereiken: de brigade een solide uitvalsbasis bezorgen van waaruit men verdere succesvolle aanvallen kon lanceren om het woud te zuiveren, en aldus het voor de divisie mogelijk te maken haar taak te volbrengen.

Major Tilston zou als gevolg van zijn verwondingen beide benen en één oog moeten missen.

Wanneer iemand medelijden met hem had, was hij er snel bij om te vertellen dat hij “geluk” had gehad: hij hoefde immers maar eens in de twee weken zijn sokken te wassen en zijn voeten waren nimmer koud!

Hij sloot dan af met te zeggen: “Als je ooit medelijden met jezelf hebt, bezoek dan eens de brandwondenafdeling van het militair hospitaal”.

Op 27 juli 1945 wordt Major F. Tilston de trappen van het stadhuis van Toronto opgedragen voor een receptie met het stadsbestuur.

Op 8 maart startte operatie "Blockbuster II" waarbij men wederom hevige tegenstand ondervond van de Duitse troepen; General Schlemm liet nog steeds zijn tanden zien.

Om half zes 's ochtends werd de aanval ingezet onder leiding van de B- en A-Compagnie, gevolgd door de C- en D-Compagnie.

Deel van het doel van de A-Compagnie, het kasteel van Xanten

Het doel van de A-Compagnie was onder andere een sterk verdedigd kasteel wat de aanvallers zware verliezen kostte, en dat weerstand bleef bieden totdat rond elf uur vlammenwerpende "Crocodile" tanks zich in de strijd mengden.

Alleen al in dit gebied werden er ongeveer zeventig krijgsgevangenen gemaakt.

Alle compagnieën konden hun doel veilig stellen na zware gevechten.

Het succes van de brigadetaanval werd enige tijd in twijfel getrokken vanwege de zware verliezen die de Royal Hamilton Light Infantry geleden had.

De vijand voerde een beschieting uit, net achter de stormaanval van deze eenheid, met desastreuze gevolgen.

Op een bepaald moment werd de situatie van de Royal Hamilton Light Infantry gerapporteerd met: één compagnie heeft zijn doel bereikt, één compagnie is omsingeld en twee zijn er vermist.

De brigade kon tenslotte de moeilijke situatie onder controle krijgen waarna het Royal Regiment of Canada door de posities van de Essex Scottish trok om haar eigen operatiedoelen te bereiken.

Dat de vijand er voor gekozen had

om te vechten tot de laatste man bleek uit het grote aantal gesneuvelden tijdens deze gevechten.

Bij de definitieve telling bleek dat het bataljon minstens 250 krijgsgevangenen had gemaakt.

De verliezen van de Essex Scottish bedroegen 8 officieren en 111 overige rangen.

De eenheid verbleef de volgende drie dagen in de buitenwijken van Xanten, zonder een treffen met de vijand, terwijl de laatste fases van operatie "Veritable" werden afgerond.

Het veroveren van het grondgebied tussen de rivier de Maas en de Rijn was grimmig geweest en er werd een hoge tol voor betaald.

Tijdens een lijkdienst van de brigade op 10 maart gaven vijfendertig Essex Scottish kruisen aan hoeveel mensenlevens het de eenheid had gekost om Xanten te veroveren.

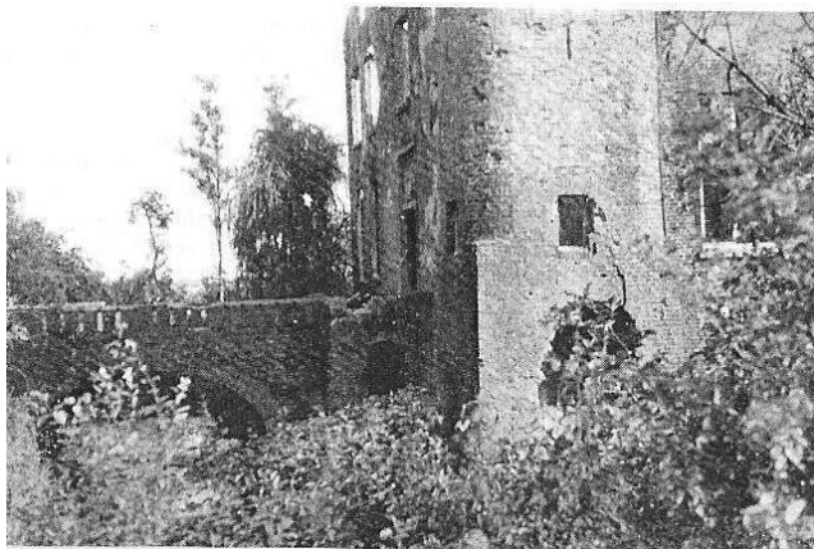
Drie officieren, waaronder Captain I.A.C. Phillips en 32 overige rangen vonden hier hun laatste rustplaats.

Op 12 november viel het bataljon per transport terug op een rustgebied in de noordwestpunt van het Reichswald wat uitzag over Kranenburg en de

Rijn.

Rust, training, ontspanning en het terug instellen van een bataljonsreiwacht voor de staf bijgestaan door de Pipe Band, betekenden veel voor het herstel van het moreel en de nieuwe esprit de corps.

Net voor de slag om Xanten begon arriveerden er nieuwe versterkingen na het veranderde beleid van de regering; dit met alle respect voor de manschappen van de National Resources Mobilization Act (Nationale Mobilisatie Wet).

De brug over de binnengracht van het kasteel van Xanten

Het bataljon had van het begin af aan een beleid gevoerd om deze manschappen als hun gelijken te behandelen, dus zonder discriminatie. Bovendien hadden sommigen zich al bewezen tijdens de gevechten.

Het grote tekort aan getrainde versterkingen

Het tekort aan infanteristen kreeg in Nederland dermate grote proporties dat vele infanteriebataljons honderden mannen onder de sterkte zaten.

Dit tekort was reeds tijdens de strijd in Normandië ontstaan en alle compagniecommandanten schreeuwden om versterkingen.

In oktober kwamen de bataljons in totaal 16.000 manschappen te kort.

Van de versterkingen die aan het front arriveerden om de gelederen van de infanterie op te vullen was het grootste deel amper als infanterist getraind.

Er was weliswaar een overschot van 390.000 manschappen, maar die waren niet als infanterist getraind.

Om één infanterist aan het front te krijgen waren zeven non-combattanten nodig geweest.

Voor de rest kon men manschappen onttrekken aan de dienstvakken die overbodig waren geworden.

Zij werden als versterkingen bij de infanterie ingedeeld maar zij misten de noodzakelijke vaardigheden om als doeltreffend infanterist te worden ingezet.

Met name het grote tekort aan getrainde infanteristen bereikte tijdens de slag om Woensdrecht haar hoogtepunt en alle commandanten klaagden bij hun oversten over de lage graad van training van de ter versterking aangevoerde militairen.

Het merendeel wist niet eens hoe ze voor hun wapen of voor zichzelf moesten zorgen en hun herkenning van de vijand was ook zeer minimaal.

Er waren er die een Duitse Falschirmjägerhelm voor een Amerikaanse helm hielden en dachten dat zij Amerikanen in de buurt hadden gezien.

In het najaar van 1944 heerste er een politieke crisis in Canada.

Onderwerp van de crisis was het vraagstuk of dienstplichtigen naar de fronten overzee gestuurd konden worden.

De zware verliezen rond Woensdrecht en het inzetten van onervaren manschappen hadden tot stevige debatten in het Canadese Parlement geleid.

Tot dat tijdstip had het Canadese Leger in Europa uitsluitend uit vrijwilligers bestaan maar in 1944

Men besteedde dan ook veel aandacht aan de broodnodige infanterietrainingen van de vele honderden nieuwelingen.

zag Canada zich genoodzaakt om de dienstplicht in te voeren.

Een deel van de bevolking, met name in Frans Canada, wilde niet dat dienstplichtigen gedwongen werden om te vechten voor de Britse kroon.

In oktober 1944 bevonden zich in Canada echter circa 70.000 dienstplichtigen waarvan er velen een opleiding als infanterist gehad hadden.

Om politieke redenen weigerde premier Mackenzie King om hen naar Europa te sturen.

Het duurde daardoor ook nog eens vijf maanden voor er voor deze dienstplichtigen een trainingsschema gestart werd.

De verliezen van de infanterie in Europa hadden toen reeds de omvang van een crisis bereikt.

Op 19 oktober had de Canadese minister van Defensie, L. Ralston, een bezoek aan de fronten in Europa gebracht waaronder het front nabij Osendrecht.

Hierna had het in de gehele 2de Canadese Infanterie Divisie gegonsd van de geruchten over de eventuele invoering van de dienstplicht in Canada. Na zijn terugkeer in Canada had Ralston rapport uitgebracht aan het War Committee (Oorlogs Commissie) van het kabinet; hij vond dat er dienstplichtigen naar Europa moesten worden gestuurd.

Premier Mackenzie King dacht dat Ralston hem naar de macht stond en ontsloeg hem als minister van Defensie.

De opvolger van Ralston General A. Mc Naughton deed vervolgens een oproep aan de 70.000 dienstplichtigen om zich als vrijwilligers te melden voor dienst overzee.

Die weigerden massaal en uiteindelijk dwong premier Mackenzie King 15.000 dienstplichtigen naar Europa te gaan.

Van de 10.000 man die in januari zou vertrekken, bereikten slechts 2.500 dienstplichtigen het front, de rest was gedeserteerd of niet van zijn verlof terug gekeerd.

Een overvloed aan sport en georganiseerde evenementen zorgden voor een vernieuwde teamgeest binnen het Essex Scottish Regiment.

Op 24 maart forceerden de Geallieerde legers een doorbraak en staken de Rijn over.

Twee dagen later bracht General Crerar een formeel bezoek aan het Essex Scottish Regiment. Vier dagen later liet Montgomery aan zijn legercommandanten weten: "wij hebben de slag om de Rijn gewonnen."

Bovendien had Field Marschall Montgomery hiermee het laatste Duitse leger in het westen vernietigd.

Duitsland verloor niet alleen 90.000 man aan troepen maar ook ging de laatste hoop op herstel van het Duitse moreel in rook op.

Tijdens operatie "Veritable" toonden de Engelse en Canadese troepen een hoog moreel en veel aanvalsgedrag; het was een operatie geweest waarbij vooral de gewone soldaat het moest waarmaken.

De Engelse en Canadese verliezen bedroegen in totaal 15.300 man.

Toch waren de Geallieerden de Rijn in verhouding betrekkelijk gemakkelijk en met aanvaardbare verliezen overgestoken.

Dit had men aan het Ardennenoffensief van Hitler te danken. Waren de Duitsers tijdens de winter van de westelijke oever teruggetrokken om op de oostelijke oever definitief stand te houden en hadden ze hun potentieel gespaard in plaats van het te verkwisten in de Ardennen, dan zou er van de Geallieerde troepen een zware tol geëist zijn.

Die mogelijkheid was nu voorbij.

Met de Rijn achter hen, waren alle Geallieerde legers beschikbaar voor hun laatste offensief.

Na het veroveren van de Rijn zei Winston Churchill tegen Dwight Eisenhower: "De Duitsers zijn verslagen. We hebben ze. Het is afgelopen!"

Die bewering was juist, er zou evenwel nog één maand van strijd volgen, één maand van hevige inspanning, zwoegen en lijden voordat het zover was.

Sergeant Arthur Donaldson

Het verhaal van Sergeant Arthur Donaldson maakt het probleem van de tekorten aan manschappen in het Canadese Leger zeer duidelijk.

Een aantal malen nadat hij gewond was geraakt en uit het veldhospitaal terugkeerde naar zijn brigade werd hij dan weer bij de Essex Scottish ingedeeld en de keer daarop bij de Royal Hamilton Light Infantry.

Hij werd ingedeeld bij het regiment waar het tekort op dat moment het grootst was.

Bij Woensdrecht verloor de Royal Hamilton Light Infantry 182 van haar mannen, er kwamen 39 onervaren mannen ter versterking voor terug; mannen die geen enkele frontervaring hadden en vaak niet eens wisten hoe zij met een Piat of een Bren moesten omgaan.

Mannen als Arthur Donaldson, die al vanaf Normandië meevocht, waren met hun ervaring dan ook onmisbaar om de gevechtswaarde van een regiment op peil te houden.

Arthur Donaldson vertelde ook hoe de onervarenheid vaak tot dodelijke verliezen leidde: bijvoorbeeld doordat soldaten onder tanks gingen slapen voor bescherming en de warmte van de motor.

Wanneer het dan tijdens de nacht begon te regenen zakten de tanks vaak weg in de zachte bodem, de gevolgen spreken voor zich!

Onervarenheid was niet alleen het probleem van de lagere rangen, Arthur Donaldson vertelde ook hoe een luitenant door een wachtpost van zijn eigen regiment werd neergeschoten in de linies bij Groesbeek.

De luitenant had verzaakt om een hoofddekseel te dragen, ondanks de algemene waarschuwing dat eenieder zonder hoofddekseel als vijand zou worden aangezien.

Sergeant Arthur Donaldson gekleed in het uitgaansuniform van het Essex Scottish Regiment

Deze maatregel had men ingesteld nadat Duitse troepen een aantal malen een poging hadden gedaan om de Canadese linies te infiltreren.

De periode in België en Nederland vond Arthur Donaldson aangenamer dan de periode in Frankrijk waar men niet altijd wist wie de vijand was en waar men ook wel eens door burgers beschoten werd.

Dat de jonge Arthur Donaldson het leven zo aangenaam mogelijk probeerde te maken bleek uit het feit dat hij vaak terwijl hij geen dienst had, zijn schoenen met een burger verruilde voor een fles drank.

De volgende dag wist hij niet meer waar zijn schoenen gebleven waren en was er weer een bezoek aan een verbolgen Quartermaster Sergeant (foerier), die het verhaal van een paar verloren schoenen voor de zoveelste maal moest slikken.

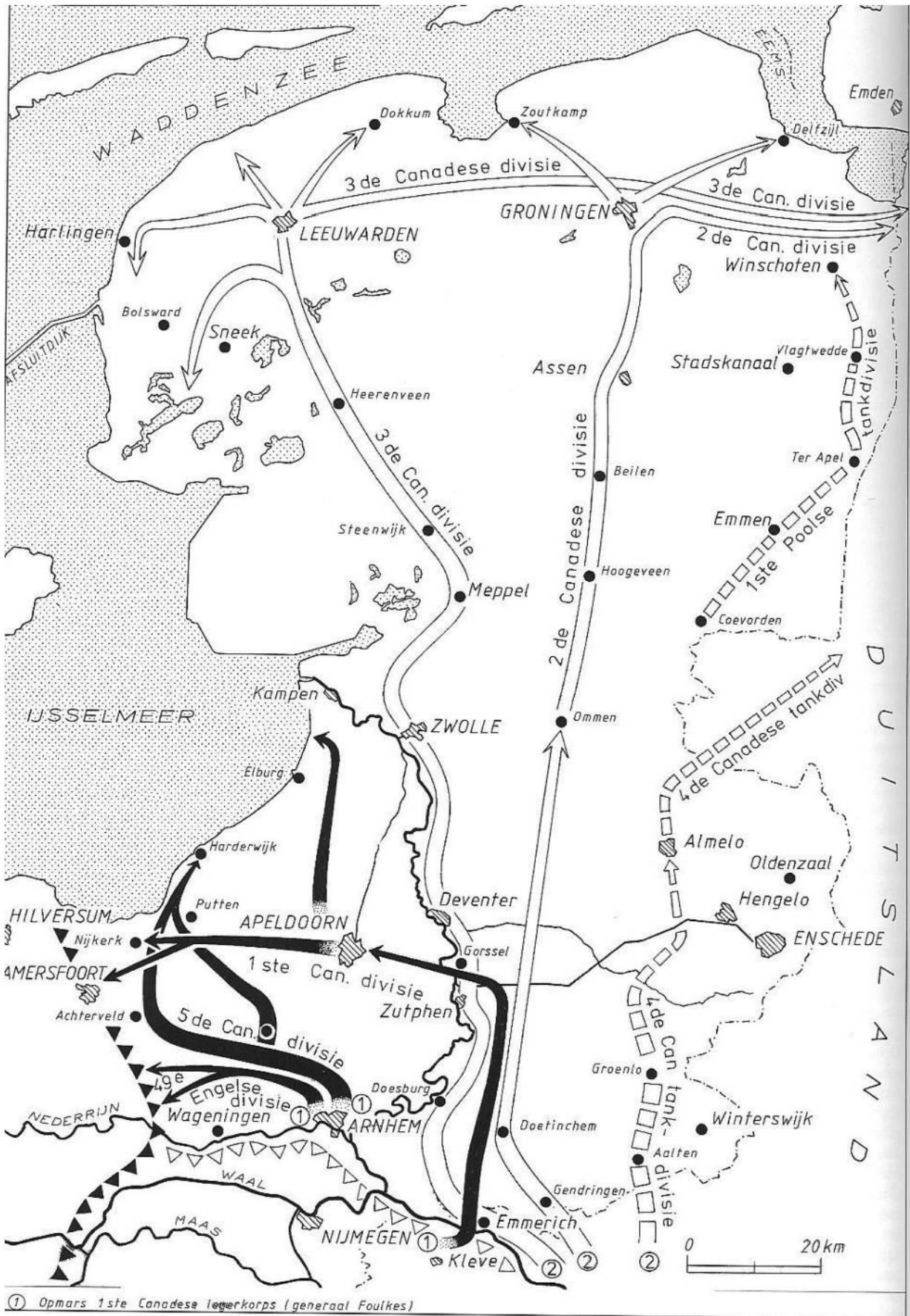
Toch was het lot Arthur Donaldson goed gezind en maakte hij de gevechten van Normandië tot in Duitland mee zonder al te zware verwondingen.

In Duitsland geraakte hij voor de laatste maal gewond en in het Duits hospitaal waar hij werd verzorgd, leerde hij zijn vrouw Gerda kennen die daar als verpleegster werkte.

Deze foto van Sergeant Arthur Donaldson werd genomen in oktober 1944 tijdens zijn verblijf bij de familie Koolen in Woensdrecht.

Noord-Nederland en Duitsland

Het Canadese 1ste Leger had de gehele winter van 1944-'45 langs de Maas doorgebracht.

Door patrouilleactiviteiten was de rivierlinie verstoord en de spoorlijnen die voor de bevoorrading van West-Nederland zorgden had men herhaaldelijk gebombardeerd omdat hierlangs ook de V1 en V2 wapens werden aangevoerd voor de lanceerbases in Den Haag.

Hierdoor was echter ook de voedselbevoorrading van het nog bezette deel van Nederland nagenoeg tot stilstand gekomen.

Het was dus van het grootste belang om dit deel van Nederland zo snel mogelijk te bevrijden daar de Duitsers niet veel meer deden om de hongerende Nederlandse bevolking te helpen.

In het oosten en het noorden van Nederland waren de leefomstandigheden niet zo benard en leed men geen honger, maar ook hier werd men nagenoeg dagelijks met de Duitse terreur geconfronteerd.

Toen Field Marshall Montgomery ervan overtuigd was dat het Geallieerde bruggenhoofd op de oostelijke oever van de Rijn geconsolideerd was en de achtervolging van de vijand met alle kracht kon worden ingezet, gaf hij General Crerar het bevel het 1ste Canadese Leger naar Oost-Nederland over te brengen.

Het Canadese 2de Leger Korps was echter niet langer alleen nadat het 1ste Leger Korps zich er bij aan gesloten had; het Canadese 1ste leger Korps was daarvoor de gehele campagne aan het Italiaanse front ingezet geweest!

Voor de eerste keer bestond het Canadese 1ste Leger nagenoeg geheel uit Canadezen, hoewel er nog steeds bijstand van Britse troepen was.

Hun opdracht was een brede strook ten noorden van de Rijn te veroveren, begrensd door Arnhem aan de linkerzijde en de Nederlands-Duitse grens aan de rechterzijde.

Hierdoor zou het deel van Nederland ten westen van de IJssel tot aan Harderwijk worden afgesneden.

Daarna zou men de operaties in noordelijke richting voortzetten naar Groningen, totdat het totale gebied tussen de rivier Eems en het IJsselmeer door hen veroverd was.

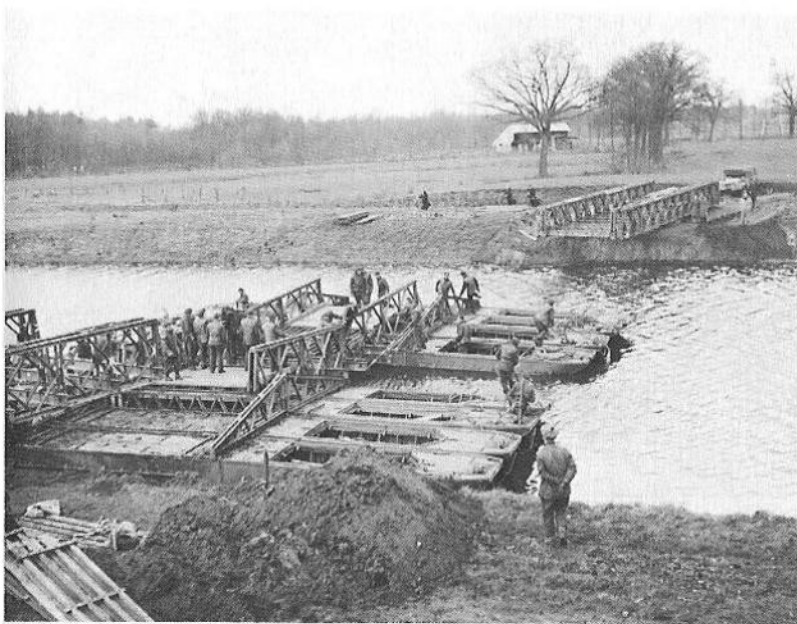
De Duitse Generaloberst Blaskowitz had deze Canadese manoeuvre voorzien en hij probeerde wanhopig de Duitse 25ste Armee uit Nederland terug te trekken.

Toen Hitler dit weigerde was daarmee het lot van de 25ste Armee bezegeld, toch was de gevechtskracht ervan daardoor niet minder.

Toen de Canadese troepen van het Canadese 1ste Leger Korps Emmerich probeerden te veroveren ondervonden zij dezelfde verbeterde tegenstand als tijdens de slag om het Reichswald, enkele weken daarvoor.

Nadat Emmerich na 9 dagen van strijd veroverd werd ging de Canadese doorstoot sneller vooruit.

De Duitse verdediging was na de val van Emmerich geheel gebroken en was niet langer in staat een ononderbroken verdedigingslinie te vormen, heftige tegenstand zou zich nog maar sporadisch voordoen zoals later bij Doesburg, Doetinchem en Zutphen.

Canadese genietroepen slaan een baileybrug over het Twentse kanaal te Delden, 4 april 1945.

De vijand trachtte krampachtig de Geallieerde opmars te vertragen en blies daarvoor bijna alle bruggen over de IJssel, de Oude IJssel, de Schipbeek en de overgangen van de Twentse kanalen op.

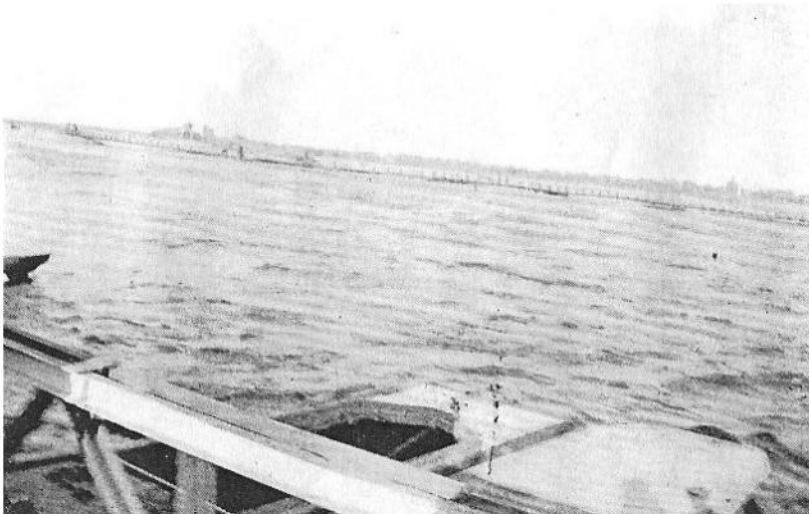
Verder bracht hij op vele plaatsen wegversperringen, omringd met uitgestrekte mijnenvelden aan.

Het streven van de Duitse verdedigers bleef nog steeds zoveel mogelijk tijdwinst te behalen.

De troepen van het 1ste Leger Korps die naar de IJssel waren opgerukt trokken van daaruit verder naar de Rijn bij Arnhem.

Het Canadese 2de Leger Korps onder bevel van Simonds had ondertussen het bevel gekregen om in de richting van Deventer, Zwolle, Leeuwarden en Groningen op te rukken.

De korte vakantie van het Essex Scottish Regiment eindigde op 30 maart. Een gemotoriseerde verplaatsing via Kranenburg, Kleve en Kalkar voerde de eenheid naar de overzijde van de Rijn.

Het oversteken van de rivier de Rijn

Voor de oversteek naar Rees moest men over de langste baileybrug aan het westelijke front. Deze brug was ruim 550 meter lang en was door de genisten van de Royal Canadian Engineers in slechts twee dagen tijd gebouwd!

Het verzamelgebied bij Millingen werd om half zes in de avond bereikt, het hoofdkwartier werd in een kasteel gevestigd, nagenoeg een ruïne, die eens bewoond werd door Frederik de Grote.

Doordat het bruggenhoofd over de Rijn zich geleidelijk uitbreidde was 1 april 1945 een dag vol van verplaatsingen.

Door bij Wals net binnen de Nederlandse grens enkele uren halt te houden, de overname van de door het South Saskatchewan Regiment veroverde posities, en een derde verplaatsing naar de buitenwijken van Doetinchem, bleef het regiment op een afstand van slechts vijf à zes uur achter de terugtrekkende Duitse strijdkrachten.

De nacht werd in beslag genomen door de voorbereidingen op een doorstoot naar en over het kanaal bij Twente.

Het bataljon vertrok op 2 april naar een bosrijk gebied ten zuidoosten van Zutphen en voerde vervolgens patrouilles uit in de richting van deze stad om informatie in te winnen.

De volgende nacht kreeg men het bevel om het kanaal per veerboot over te steken, om daar het door het Royal Regiment gevestigde bruggenhoofd verder uit te breiden.

Bij het ochtendlicht van 4 april had men deze opdracht afgerond.

Men had hierbij slechts lichte verliezen geleden en zo'n zestig Duitse soldaten krijgsgevangen genomen.

De Privates E.H. Gerrie, J.L. Sullivan en de Corporals P.B.J. Morgan en G.M. Ryan kwamen tijdens de strijd om het leven.

Op 6 april trok het bataljon noordwaarts en zuiverde zonder enige tegenstand een bos met verlaten lanceerinrichtingen voor V1 of V2 raketten.

De volgende dag werd een verplaatsing uitgevoerd naar een verzamelgebied aan de noordoost rand van Ver-

wolde.

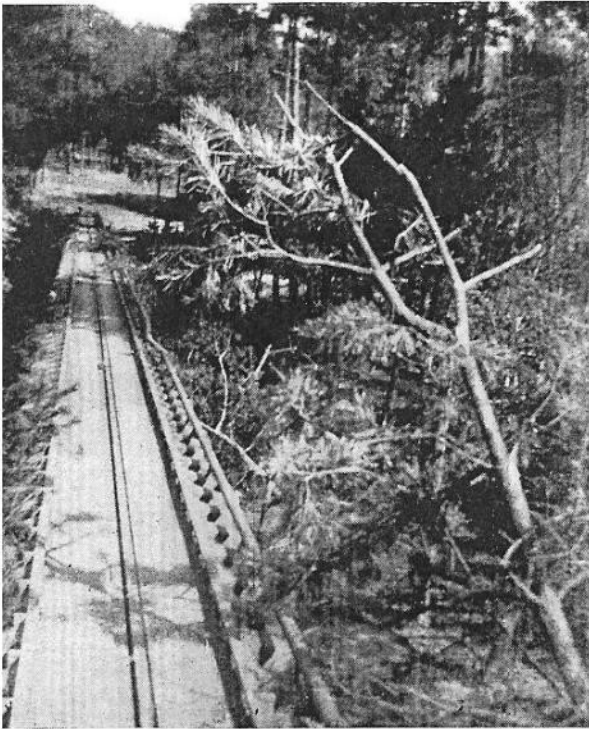
Op 9 april zette de brigade een tankaanval in om de hoger gelegen gebieden ten westen van Nijverdal in te nemen.

De D-Compagnie leidde daarbij het bataljon, gezeten op een eskadron tanks terwijl de overige rifle compagnies (geweercompagnieën) volgden in Kangaroos.

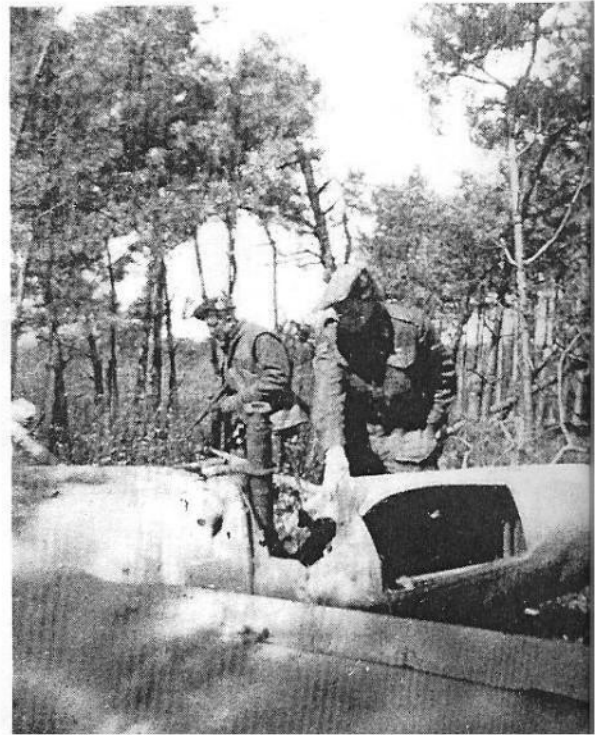

Het mortierpeloton brengt Duitse krijgsgevangenen binnen in de buurt van Zutphen.

Het 8ste Reconnaissance Regiment (Verkenning Regiment) dat de voorhoede leidde, leed enkele verliezen tijdens gevechten met achtergebleven vijandelijke troepen die de Canadese opmars probeerden te vertragen.

Een VI lanceerbaan in de bossen bij Scholte

Soldaten van de Essex Scottish bekijken een van de vele VI's die neerstorten in de buurt van de lanceerbanen.

De Essex Scottish had het meest hinder van de grote hoeveelheid wegversperringen en granaatkraters in de wegen.

Dat de opmars van de Canadese troepen de terugtrekkende vijand op de hielen zat werd bewezen door het feit dat het hoofdkwartier van het Duitse 41ste Infanterie Regiment (door verkregen informatie van een Duitse achterblijver) slechts twintig minuten voor het arriveren van de voorste Canadese voertuigen werd verlaten.

De operatiedoelen werd bereikt en een vooruit gezonden patrouille stelde vast dat Nijverdal door de vijand was verlaten.

Voorafgaand aan de aflossing de komende nacht door de Queens Own Cameron Highlanders werden twee compagnieën noordwaarts over de spoorweg verplaatst die vanuit het westen naar Nijverdal loopt.

De volgende mid-

dag kreeg het bataljon opdracht om over het Overijsselskanaal naar het hoger gelegen gebied in het noorden te trekken.

De infanterie stak het kanaal over met stormboten en ondervond verder geen enkele tegenstand bij het innemen van het operatiedoel, dat een vijandelijke versterkte positie betrof.

Het verblijf hierna, in een prachtig hotel met een schitterend uitzicht over het landschap tot Zwolle en Deventer aan toe, was zeer aangenaam.

De volgende dag zuiverde het carrierpeloton de bossen ten zuidwesten van Ommen zonder ook

maar een spoor van de vijand aan te treffen.

Bij het Essex Scottish Regiment sneuvelden tijdens de voorgaande gevechten de Privates J.J. O'Brien en R. Devos.

Later op de dag trok het regiment naar een verzamelplaats bij Hoozeveen.

Personeel van de inlichtingendienst ondervraagt Duitse krijgsgevangenen nadat men het kanaal van Twente is overgestoken.

De doorbraak in Drenthe

Op 12 april kreeg de 2de Canadese Infanterie Divisie het bevel Groningen te veroveren, de Essex Scottish zou hierbij de kop van de aanvalsformatie vormen.

De troepen werden met daarvoor bestemde transportvoertuigen naar Zwiggelte vervoerd zo'n 3 km ten zuiden van het Oranjekanaal waarna men direct een gepantserde aanval richting Assen inzette. Deze taak werd toebedeeld aan een eskadron van het 10de Tank Regiment, Fort Garry Horse.

De A-Compagnie leidde de met tanks ondersteunde aanval, gestaag rukte men op over het kanaal en noordelijk langs de hoofdweg naar Hooghalen. Vijandelijk geweervuur, landmijnen en panzerschrecks (Duitse tegenhanger van de Britse Piat en de Amerikaanse bazooka) zorgden de gehele dag voor hevige schermutselingen.

Het eskadron van de Fort Garry Horse raakte op enig moment bij Hooghalen in een zwaar gevecht verwickeld, waarbij twee tanks verloren gingen.

Het kostte ook drie tanksoldaten het leven en drie anderen werden gewond.

Hooghalen werd vanaf half acht in de morgen door kanonnen onder vuur genomen en later op de dag blies de vijand de bruggen over het Oranjeka-

naal op.

Om drie uur in de middag nam de hevigheid van de beschieting toe en staken de Duitsers een aantal boerderijen in brand.

Ook door Canadese artilleriebeschietingen gingen er huizen en boerderijen verloren.

Om half zeven 's avonds was de strijd ten einde en was Hooghalen veroverd.

Hooghalen was daarmee het zwaarst door woestingen getroffen dorp in Drenthe.

Tijdens de gevechten om Hooghalen sneuvelden 27 Duitsers, het Essex Scottish Regiment verloor de Privates C.M. Alles, J.J. Thibealt en Corporal G. Bradshaw.

De aanval werd ook gedurende de nacht voortgezet en alle compagnieën trokken te voet richting Assen.

Op 13 april een uur na middernacht zette het Royal Regiment of Canada de aanval tegen Assen in, gevolgd door de Essex Scottish en de Royal Highland Light Infantry.

Tot vier uur 's morgens ging alles naar wens, daarna kreeg men meer vijandelijke tegenstand.

Daarom werden de mannen van het Royal Regiment of Canada in Kangaroos geladen om vervol-

*Het Essex Scottish Anti-tank Peloton in Assen, april 1945.
Boven Lloyd Hare en Jack Smith, onder Ted Lancfield en Sergeant Les Duggan.*

gens over Rolde ten oosten van Assen aan te vallen.

Het plan van Brigadier Cabeldu was de Essex Scottish rechtstreeks over de hoofdweg naar Assen te sturen en de Royal Regiment of Canada over de secundaire wegen ten oosten en ten noorden van de stad om de aftocht van de vijand naar

De straat in Assen waar de B-Compagnie betrokken was in huis-tot-huis gevechten

Groningen te verhinderen. Ontelbare kraters en wegversperringen vertraagden de opmars, maar de vijand liet zich niet meer zien.

Om vijf uur 's morgens brak een aanval op de stad, waarbij de B-Compagnie van de Essex Scottish de spits vormde, de laatste vijandelijke weer-

stand.

Het regiment had acht man tijdens de strijd om Assen verloren, zeven Privates en een Corporal.

Gedurende de dag was het stadsplein van Assen het beeld van grote bedrijvigheid met een heen-en-weer deinende massa burgers die de stromen met militair verkeer gade sloeg.

Men juichtte uitbundig wanneer door de Ordedienst bijeengedreven collaborateurs naar de stadsgevangenis werden afgevoerd.

Om vijf uur in de namiddag sloten de voertuigen van de eenheid weer achter in de brigadecolonne aan, die inmiddels aardig op weg was in de richting van Groningen.

De strijd om Groningen

Het Canadese opperbevel zette de gehele 2de Infanterie Divisie in tegen Groningen, waarbij de spits werd afgebeten door de 4de Brigade.

De Royal Highland Light Infantry vormde de speerpunt van de aanval.

Door de trage vorderingen van de Royal Hamilton Light Infantry, doordat zij door de vijand beschoten werden met lichte wapens in de buitenwijken van de stad, moest het bataljon de nacht doorbrengen in Paterswolde op zo'n zeven kilometer ten zuiden van Groningen.

Op zaterdag 14 april drong de Royal Hamilton Light Infantry door tot de Zeeheldenbuurt, waar mortieren werden ingezet en men de steun van tanks nodig had.

Vrijwel gelijktijd vocht de Essex Scottish zich een weg door de buitenwijken van Groningen en zou zij vervolgens verder trekken naar de Herebrug, die al eerder onder Cana-

dees artillerievuur had gelegen.

De opmars van de Royal Hamilton Light Infantry en Royal Regiment of Canada was inmiddels vastgelopen op de vele kanalen en andere obstakels.

Het antitank-peloton brengt haar stukken in stelling in Groningen.

Een zicht op het centrum van Groningen; de brug op de voorgrond was het in te nemen doel van de A-Compagnie.

Tegen de avond bereikte de A-Compagnie van de Essex Scottish de onbeschadigde brug die leidde naar het centrum van de stad.

Een snel bedacht plan werd ten uitvoer gebracht door de brug te bestormen met in Kangaroes gezeten troepen.

Omstreeks zes uur 's avonds reed een compagnie van de Essex Scottish in Kangaroes naar de brug, daarbij schietend uit alle vuurmonden.

Ondanks dat men terug beschoten werd met gewe-

ren en 20-mm-luchtdoelgeschut had de A-Compagnie de brug in het hart van de stad spoedig zeker gesteld.

Dit plan en de uitvoering ervan, zorgde ervoor dat er een belangrijke brug in hun handen viel die niet tot de operatiedoelen van de brigade behoorde.

Voor deze prestatie werd de Distinguished Service Order aan de commandant van de A-Compagnie toegekend.

Nadat zij na de gevechten over de veroverde brug waren getrokken, raakten zij kort daarna bij het Hereplein nog eens in harde gevechten met de vijand verwickeld.

Het Hereplein werd verdedigd door 40 man van de Nederlandse Landwacht en 60 man van de Duitse Grüne Polizei, die zich hadden verschanst in een hoekhuis en in de stenen schuilkelders op het plein.

Zij hadden echter in het geheel geen zware wapens bij zich en toen er tegen negen uur meer Ca-

ren en 20-mm-luchtdoelgeschut had de A-Compagnie de brug in het hart van de stad spoedig zeker gesteld.

Over de carrier ligt de Duitse vlag gedrapeerd die "veroverd" werd in het stadhuis van Assen.

De foto werd genomen in april 1945 in Noordwest-Duitsland.

Staande v.l.n.r. Jack Hearnden Jack Shields, zittend Lloyd Hare en Jack Nesbitt.

nadese tanks over de Herebrug kwamen, die vervolgens al schietend over het Hereplein begonnen te rijden, gaven zij zich geleidelijk over.

Dodelijk vermoeid, gewond en moreel gebroken gaven zij zich over, terwijl de Essex Scottish de huizen aan de vier toegangswegen tot het plein verder zuiverde.

Tegen middernacht was het plein stevig in Canadese handen en kon men met de bevolking een glas wijn drinken en een sigaret roken.

In het centrum van Groningen vond in de nacht van zaterdag op zondag de aflossing plaats, de Canadese 6de Infanterie Brigade werd naar voren geschoven en nam de taak van de 4de Brigade over.

In de vroege uren van de volgende dag trokken de Fusiliers Mount Royal over het kanaal om de A-Compagnie van het Essex Scottish Regiment op het Hereplein af te lossen.

De Fusiliers Mount Royal zouden later de capitulatie van de Duitse staf en het stadsgarnizoen bewerkstelligen.

Later op de dag trok het bataljon naar de haar toegewezen verblijven in een zuidelijke woonwijk van Groningen voor enkele dagen rust.

Een deel van het bataljon stond nog steeds in voor de beveiliging van de rechterflank van het veroverde gebied.

Door een mortierbeschieting uit te voeren op de elektriciteitscentrale waar zij stand hielden konden zij negen Duitse officieren, waaronder een kolonel en 110 overige rangen, tot een overgave dwingen.

De bevrijding van Groningen kostte het leven aan de Privates W.G. Dugan, R.E. Sands, W.D. Tasker en Lance Corporal M.M. Wright.

Het verblijf was maar van korte duur want op 18 april vertrok het bataljon in konvooi, om deel te nemen aan de beveiligingsrol die men de 2de Canadese Infanterie Divisie had toebedeeld.

Zij zou de linkerflank van het Britse 30ste Leger Korps beschermen terwijl deze oprukte naar de Duitse stad Bremen.

De volgende middag loste men de Britse 43ste Wessex Divisie af en de eenheid nam de posities over van de 1ste Compagnie van het Britse Worcestershire Regiment bij Grossenkneten, een paar kilometer ten zuiden van Oldenburg.

De gegevens die men over de Duitse sterkte had waren erg vaag en er waren intensieve patrouilles nodig om de aanwezigheid van vijandelijke troepen in beeld te brengen en tevens de kwaliteit van de wegen te controleren.

De volgende dagen werden gekenmerkt door de eerste ontmoetingen van het regiment met troepen

van het Rode Leger die gevlucht waren uit een Duits krijgsgevangenenkamp, en de verliezen tengevolge van voertuigen die op landmijnen waren gereden.

Het kostte het leven aan de Privates E. Bessey en L.E. Johnson en ook aan Captain D.S. Noble van het 11de Field Ambulance van het Royal Canadian Army Medical Corps dat aan het Essex Scottish Regiment verbonden was.

Op 23 april begon vanaf een verzamelplaats ten zuidoosten van Kirckhatten de opmars die de 4de Canadese Infanterie Brigade uiteindelijk in Oldenburg zou brengen.

*Lieutenant-Colonel K.W. MacIntyre, D.S.O.
bevelvoerend officier, vanaf 17 mei 1945*

De volgende dag ondervond men slechts lichte tegenstand van de vijand tijdens de tocht naar Dinjstede, maar men had zoveel te meer hinder van de talrijke versperringen.

Men nam hier een, door Duits 20-mm-lucht doelgeschut beschoten defensieve positie in tot 29 april, waarna het bataljon zich over en ten noorden van de weg Bremen-Oldenburg verplaatste zonder verdere vijandelijke tegenstand.

Het regiment verloor die dagen de Privates G.M. McLeod en A.F. Forsbrey.

Het grootste probleem waar men hiermee te maken kreeg was het opvangen van vluchtelingen en bevrijde krijgsgevangenen.

Nadat de bevelvoerend officier J.E.C. Pangman ziek was afgevoerd zou het regiment haar laatste acties van de oorlog uitvoeren onder de onderbevelhebber Major K.W. MacIntyre.

Op 30 april stootte het bataljon voorwaarts, daarbij telkens een compagnie tegelijk in de richting van Oldenburg sturend.

Dankzij de niet aflatende inspanningen van het geniepeloton werd de opmars niet vertraagd; zij had de handen vol aan het vrijmaken van wegen en het opvullen van granaatkraters.

Tegen het einde van de dag had de eenheid de stad in het gezichtsveld en bevond men zich tussen de spoorweg en de hoofdweg die naar de stad leidde.

Vijandelijke landmijnen en een panzerfaust zorgden voor de nodige verliezen tijdens de verkenningspatrouilles.

Uitzicht vanaf de vijandelijke commandopost te Westende-Bad die ingenomen werd door de A-Compagnie.

Op de voorgrond een vijandelijk stuk 30-mm- luchtdoelgeschut.

Captain P.M. Grandjean was een van de dodelijke slachtoffers en de laatste officier van het Essex Scottish Regiment die tijdens de oorlogshandelingen zou sneuvelen.

De andere slachtoffers waren de Privates A. McHugh, J.P. McLagan en W.J. Twining.

Dat Hitler en zijn vrouw Eva Braun die middag in de Führerbunker bij de Rijkskanselarij in Berlijn zelfmoord gepleegd hadden, was op dat moment nog niet bekend bij de Geallieerden.

Op 1 mei werden er enkel patrouilles uitgevoerd door het bataljon en een kleine aanpassing doorgevoerd van de door de C-Compagnie ingenomen posities westelijk van de spoorweg, omdat versperringen op de weg Bremen-Oldenburg de opmars van de gehele brigade vertraagden.

Op deze dag zou Private J.H. Cerullo het laatste dodelijke slachtoffer van het Essex Scottish Regiment worden tijdens de oorlogshandelingen.

De volgende dag kreeg men tijdens een bezoek van de Brigade Major het bevel de compagnieën te voet te verplaatsen langs de bataljonshoofdweg.

De vorderingen waren succesvol en zonder tegenstand, zodat de eenheid uiteindelijk het kanaal bereikte dat ten oosten van Oldenburg ligt.

Men kreeg orders om direct over het kanaal door te stoten en daarbij gebruik te maken van alle voorhanden zijnde mogelijkheden.

Tijdens bezoek aan het brigadehoofdkwartier kreeg men de mededeling dat de Royal Hamilton Light Infantry met de burgemeester van Oldenburg aan het onderhandelen was over de overgave van de stad.

Bij de onderhandelingen verzekerde de burgemeester hen dat alle gewapende Duitsers de stad hadden verlaten.

Dit laatste bemoedigende nieuws zorgde ervoor dat de voorbereidingen voor de aanval over het kanaal stopgezet werden en de rest van de nacht werd er onderhandeld met negen officieren en 351 overige rangen, hoofdzakelijk Hongaarse troepen, die zich hadden overgegeven aan de C-Compagnie van de Essex Scottish.

Na deze nachtelijke werkzaamheden leek het erop dat alle vijandelikheden ten zuiden van het kanaal waren gestaakt.

Het was een dag met prachtig weer toen het bataljon te voet Oldenburg in trok om een gebied in te nemen dat in het noordelijk deel van de gecapituleerde stad lag.

Tegen de avond van 3 mei hadden de genisten een bestaande brug hersteld en konden de voertuigen van het bataljon zich bij de rest van de troepen voegen.

Haar hoofdtaak in dit gebied was het toezicht houden op de wegen, het controleren van het burgerverkeer en de administratie van een vluchtelingenkamp verzorgen.

De volgende dag werd een zoektocht en verovering van een hoger gelegen vlakte ten oosten van Rastede uitgevoerd zonder een treffen met de vijand.

Het tactisch hoofdkwartier tijdens de laatste dagen van de gevechten ten noorden van Oldenburg in Duitsland.

Hierbij hadden alle troepen het geluk dat zij daarna fatsoenlijk onderdak konden vinden tegen het miserabele, natte weer.

Het hoofd-, en mooiste nieuws op 4 mei kwam om negen uur 's avonds van het BBC-nieuwsbericht dat de algehele capitulatie aankondigde van alle vijandelijke troepen in het frontgebied van de 21ste Legergroep.

Het nieuws was nauwelijks te geloven en de Essex Scottish bevond zich ook zeker niet in een positie om dit zonder meer aan te nemen.

Hoe dan ook, tijdens de briefing van de bevelvoerders van de brigade werd het bericht kort daarna officieel bevestigd.

Om kwart over elf kwamen de compagniecommandanten en de stafofficieren samen om kennis te nemen van de voorwaarden tot de overgave en om daarna een toast uit te brengen op het eindigen van de vijandelikheden voor het regiment.

Tijdens dit moment van ongetemde trots en dankbaarheid, werden diegenen die dit bijzondere moment niet met hen konden

delen, niet vergeten.

Op 5 mei, 's morgens om 8 uur werden de capitulatievoorwaarden van kracht maar buiten een paar achterblijvers en deserteurs die gedurende de dag de linies binnenwandelden, kwam de 2de Canadese Infanterie Divisie verder niet in contact met de hoofdmacht van de vijand.

De Duitse capitulatie in Nederland

Toen het Duitse Oberkommando der Wehrmacht Nord West capituleerde voor de 21ste Legergroep van Field Marshall Montgomery, gold het tijdstip voor het staken van de vijandelikheden: 5 mei om acht uur 's ochtends.

Tot het Oberkommando behoorde ook de Duitse 25ste Armee onder bevel van Generaloberst Blaskowitz, dat circa 120.000 man telde en het laatste bezettingsleger in Nederland was.

Dit leger gaf zich over aan General Foulkes, bevelhebber van het 1ste Canadese Leger Korps.

De capitulatiebesprekingen werden gehouden in hotel De Wereld in Wageningen.

's Morgens was er een inleidende bespreking geweest met General Reichelt, de afgezant van Blaskowitz en 's middags kwam de Generaloberst zelf naar de onderhandelingen.

In het bijzijn van de Nederlandse Prins Bernhard ondertekende Generaloberst Blaskowitz om half vijf in de namiddag het capitulatiebevel. Daarmee was de capitulatie nog geen feit geworden, daar de

volgende dag de capitulatieoorkonden nog moesten worden geratificeerd.

Dat gebeurde om vijf uur in de namiddag van 6 mei in de Landbouwhogeschool te Wageningen.

Toen pas was de oorlog in Nederland afgelopen.

In de loop van de ochtend kwam bevelvoerend officier J.E.C. Pangman terug uit het hospitaal, in goede gezondheid, maar vol spijt dat hij de laatste uren van de strijd gemist had.

Op 8 mei, "Victory in Europe Day" (de dag van de overwinning in Europa) werd het regiment verplaatst naar het eerste gebied waar zij toezicht zou houden, de plaats Huntlosen ten zuiden van Oldenburg.

Om vier uur in de middag werd het Essex Scottish Regiment opgesteld in een grote weide om te luisteren naar de boodschappen van de leger-, korps- en divisiebevelvoerders die werden voorgelezen door de bevelvoerende officier Major K.W. MacIntyre. De parade die volgde was indrukwekkend, de hoofden fier geheven voor de met glans volbrachte taak.

Private Frank A. Marchand

Voor de oorlog uitbrak was Frank Marchand werkzaam op een boerderij en diende hij bij de National Reserve (Nationale Reserve).

Vanaf 16 augustus 1939 werd hij ingezet als wacht bij de Essex Scottish Armouries (kazerne) te Windsor, Ontario en van daaruit werd hij tot juist voor Kerstmis naar Saint Thomas verplaatst om daar wacht te lopen.

Wanneer Duitsland de oorlog verklaard werd in september 1939 nam hij vrijwillig dienst in het Essex Scottish Regiment.

Voordat zij vertrokken moest hij de moeder van zijn dienstmakker Ross Pennington beloven dat hij over haar zoon zou waken.

Frank was niet de enige binnen het gezin Marchand die zich voor dienst had gemeld: zijn broer Donald diende als Gunner (kanonnier) bij de 13th Field Battery van het 6th Field Regiment, Royal Canadian Artillery en zijn andere broer Private Basil was in Italië met zijn eenheid.

Hun vader, Private Louis Marchand was bij de Veterans Guard (Veteranen Wacht) gestationeerd

Voordat Private Frank Marchand naar Engeland vertrekt wordt er een officiële statiefoto van hem gemaakt. Op de achtergrond ligt Detroit, USA

Hierna werd hij weer verplaatst naar Windsor om verder opgeleid en getraind te worden.

Begin mei 1940 vertrok hij met het Essex Scottish Regiment naar legerkamp Borden te Ontario, waar zij hun training afronden.

Op 23 juli vertrok Frank met het regiment naar Engeland om daar in Aldershot gelegerd te worden.

in noordelijk Ontario.

Het grootste gedeelte van de tijd in Engeland werd doorgebracht met training en het bewaken van de kust maar er was ook nog tijd voor het gewone leven.

Tijdens zijn uitgaansverlof had hij een Engels meisje leren kennen en op 13 februari 1941 trouwde Frank met haar in Hove te Sussex.

Kort daarna werd Frank door zijn broer Donald als kok ingelijfd bij de 13th Field Battery; hun eigen kok was ziek geworden en aangezien Frank goed kon koken werd hij naar hen overgeplaatst. Terwijl het Essex Scottish Regiment deelnam aan de raid op Dieppe zat Frank bij de artillerie.

Een postkaart met daarop de foto van Frank Marchand en zijn vriend Ross Pennington die Frank in 1940 naar zijn moeder stuurde.

Zijn vriend Ross die wel aan de raid deelnam werd door de Duitsers krijgsgevangen genomen: Frank had zijn belofte niet na kunnen komen! De daarop volgende jaren in Engeland werden doorgebracht met training en oefeningen en inmiddels was Frank ook vader van twee kinderen geworden.

Na de invasie in Normandië stak Frank over met de 4th Infantry Brigade Workshop van de Royal Canadian Electrical and Mechanical Engineers. Korte tijd daarna kreeg Frank dysenterie en moest hij verzorgd worden in een hospitaal. Toen hij voldoende hersteld was om weer actieve dienst te kunnen vervullen verzocht hij om naar

zijn eigen regiment, de Essex Scottish, te mogen terugkeren.

Na met het regiment door België getrokken te zijn, en de slag om de monding van de Schelde te hebben meegemaakt, sloeg het noodlot op 4 november 1944 toe.

Begin november was het regiment naar Bonheiden te België vertrokken waar het zou kunnen be komen van de ontberingen van de strijd.

Een strijdmakker had een pistool van een Duits officier buitgemaakt en richtte hiermee op de deur van de barak waarin zij verbleven.

Op het moment dat Frank Marchand de deur opende ging het pistool af en werd hij in de buikstreek geraakt.

Frank werd daarna met een militaire ambulance naar een hospitaal in Antwerpen vervoerd tezamen met een gewonde Poolse en Duitse soldaat.

De Poolse soldaat die slechts licht gewond was kermde de hele rit naar het ziekenhuis, maar de Duitse soldaat die zwaarder gewond was dan de Pool, zorgde voor Frank en schoof hem een sigaret tussen de lippen.

In het hospitaal stelde men vast dat men de kogel niet kon verwijderen omdat deze te dicht tegen de ruggenwervel van Frank zat.

PTE. FRANK A. MARCHAND
 A member of Canada's armed forces since the day war was declared in September, 1939, Pte. Frank A. Marchand, whose wife and two children live in England, has been wounded in action somewhere in Europe, according to information reaching his sister, Mrs. Edna Wall, 739 Water street. No other details were given.
 Serving with the Essex Scottish, the 26-year-old soldier has been overseas since the early part of 1940. Before enlisting, he had been employed on farm work. Two brothers are also serving overseas, Pte. Basil, in Italy, and Gnr. Donald, in Europe. The boys' father, Pte. Louis Marchand, is now with the Veterans' Guard stationed in Northern Ontario, after returning home from overseas service in this war.

Dit krantenartikel uit november 1944 maakt melding van het feit dat Frank gewond is geraakt aan het Europese front.

Na 28 dagen in het hospitaal in Antwerpen te hebben gelegen werd Frank terug naar Engeland vervoerd.

Het was een noodlottig ongeval geweest met verreikende gevolgen.

Toen hij uit het hospitaal in Engeland werd ontslagen werd hij vervolgens naar Gent in België gezonden om daar politiewerk te verrichten.

Vanwege zijn verwonding kon en mocht hij niets zwaarder dragen dan een pistool.

Van Gent uit werd hij naar Nijmegen in Nederland verplaatst tot 3 september 1945, waarna hij naar huis vertrok.

Zijn vriend Ross Pennington werd in een Duits krijgsgevangenenkamp bevrijd door Amerikaanse troepen in het voorjaar van 1945.

Frank zou nog 23 jaar met de kogel in zijn rug lopen eer de medische mogelijkheden zover waren dat deze verwijderd kon worden.

De bezetting van Duitsland

De volgende dagen waren het begin van vele problemen die rezen tijdens de omgang met de burgerbevolking, het terug invoeren van de reguliere training, sport en opleidingsprogramma en de terugkeer van het "spit and polish" (spuwen en opblinken) van de uitrusting.

Op 11 mei nam het bataljon de wacht over in Oldenburg en oefende de ceremoniële afwisseling van de wacht die dagelijks op de deun van de Pipes werd uitgevoerd op het stadsplein.

Vervolgens werden de inspecties en het papierwerk om het Canadese Leger te reorganiseren en te demobiliseren opgestart.

Temidden van al deze bedrijvigheid werd Lieutenant-Colonel J.E.C. Pangman teruggeroepen van verlof in Parijs.

Hij verliet het regiment op 17 mei om een benoeming in Canada te aanvaarden.

Hij had een lang, onbesproken bevel gevoerd en had met het regiment gevochten van Antwerpen tot Oldenburg in Duitsland.

Op 17 mei, de dag dat Lieutenant-Colonel K.W. MacIntyre het bevel weer overnam, vertrok het bataljon naar Strackholt met de taak om daar als politie te fungeren en alle gecapituleerde Duitse troepen ten noorden van het Ems-Jade kanaal te houden.

Het werkgebied van het bataljon besloeg ongeveer 12,5 kilometer, maar door een verplaatsing naar Neuenburg op 22 mei slaagde men erin het gehele bataljon in een klein dorp onder te brengen, waardoor de administratieve taken een stuk eenvoudiger werden.

Dezelfde dag werd tijdens de bataljonsinspectie de mededeling gedaan dat Major F.A. Tilston voor zijn dapperheid het Victoria Cross verleend zou worden.

Organisatie, voertuigen, wapens en uitrustingen, en de gehele administratie, waren het onderwerp van vele uren noeste arbeid nadat men gewaarschuwd was dat er op korte termijn algemene inspecties uitgevoerd zouden worden.

General Crerar bracht op 25 mei een informeel bezoek en op 27 mei arriveerde Lieutenant-Colonel J.E. McCorkell, bevelvoerder van het 2de Bataljon (reserve) Essex Scottish Regiment voor een kort verblijf.

Op 29 mei inspecteerde Lieutenant-General G.G. Simonds, II Canadees Korps, alle regimenten van de 4de Canadese Infanterie Brigade.

Het soldaat zijn in vredestand en - ondertussen wacht-, en patrouilletaken uitvoeren - bleek een aanzienlijke inspanning te vergen en stond haaks

Lieutenant-Colonel P.W. Bennet onthult de natuurstenen plaquette ter ere van het Essex Scottish Regiment.

Het Essex Scottish Regiment wordt geschouwd onder 'n enorme triomfboog te Westende, 10 juni 1945

op vele gewoontes die het leven op het slagveld met zich had meegebracht.

Op 2 juni werd het bataljon op vliegveld Marx geïnspecteerd door Brigadier F.N.Cabeldu. De gedetailleerde en competitieve inspectie leverde de Essex Scottish de tweede plaats op, na de Hamilton Highland Light Infantry.

Lieutenant-Colonel K.W. MacIntyre voert de afvaardiging van het regiment aan tijdens de bevrijdingsparade in Westende, België.

Dezelfde eenheid overtroefde het bataljon de dag erop tijdens de sportwedstrijd van de brigade. De aankomst, voor een kort bezoek, van Lieutenant-Colonel Jaspersen viel toevalligerwijze samen met een regimentsfeest dat op 5 juni werd gehouden.

Het feest werd zowel een welkom voor hem, als mede een afscheid voor het eerste detachement,

De Lieutenant-Colonels P.W. Bennet en K.W. MacIntyre brengen een laatste hulde aan gevallen strijdmakkers te Westende, 10 juni 45.

dat de eenheid verliet om zich bij de Canadian Army Pacific Force (Canadese Leger Macht van de Stille Oceaan) te voegen.

Op zondag 10 juni nam een detachement van het regiment deel aan een formele plechtigheid te Westende in België, waar de straat leidende naar het in september 1944 veroverde fort de naam "Essex Scottish Laan" kreeg.

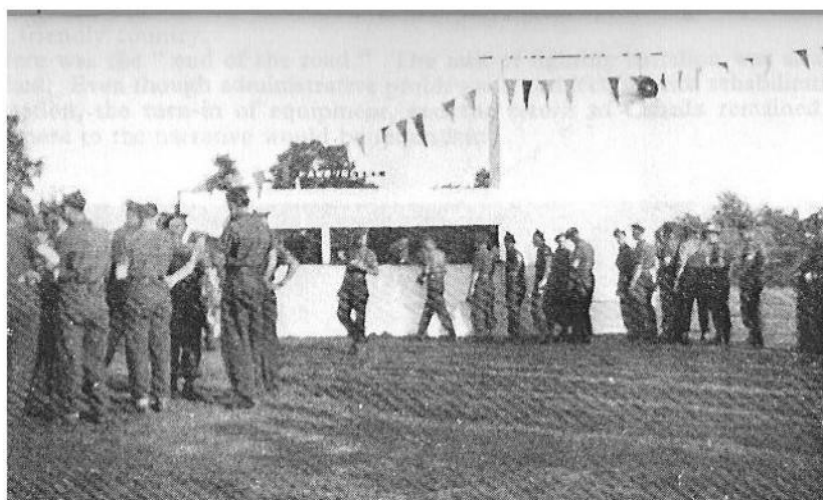
De ontvangst door de bevolking en de aangeboden receptie was overstelpend.

Voorafgaand aan het vertrek naar Canada kreeg het bataljon op 16 juni een tweede bezoek van Lieutenant-Colonel J.E. McCorkell.

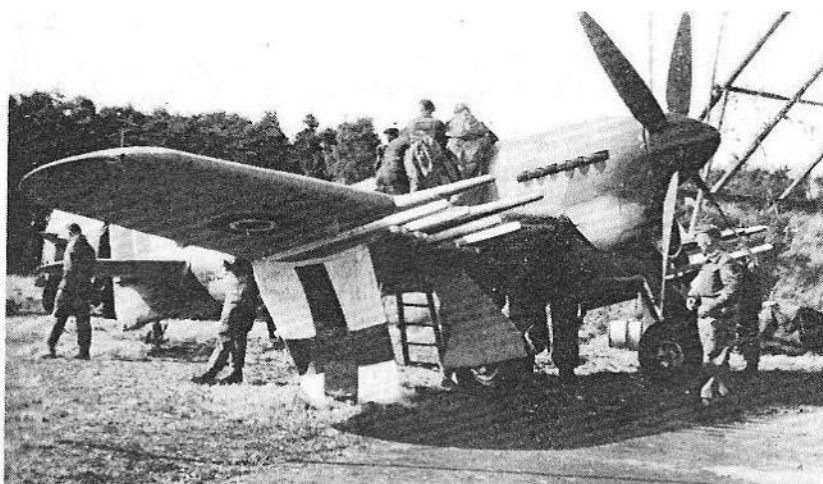
Op 22 juni maakte de bevelvoerende officier bekend dat Zijne Majesteit Koning George VI te Buckingham Palace in Engeland het Victoria Cross aan Major F.A. Tilston had uitgereikt.

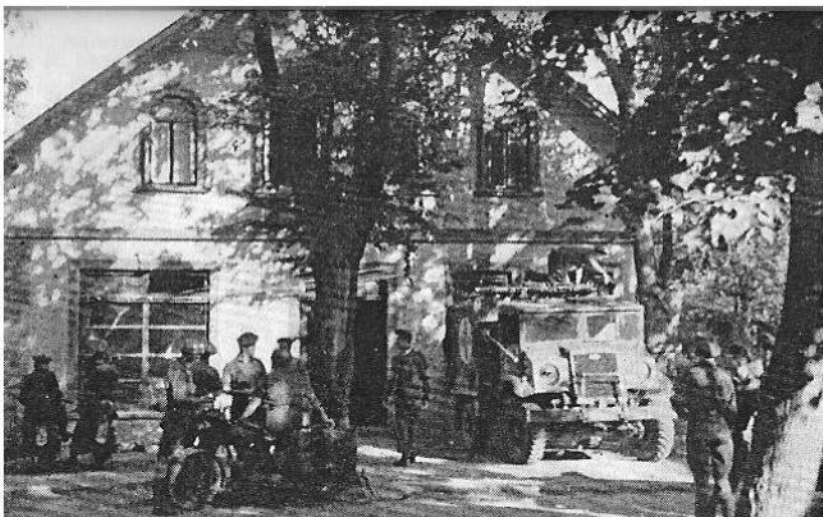
Een laatste groet aan hen die niet met hen terugkeren naar Canada. De gezichten van deze Essex Scottish spreken boekdelen, Westende 10 juni 1945.

De "Little Canada (klein Canada)" party van het regiment vormde een hoogtepunt tijdens het verblijf in Duitsland.

Een Hawker Typhoon van de R.A.F. staat tentoongesteld tijdens de "Mardi Gras".

Het Field Ambulance Platoon (Veld Ambulance peloton) van het regiment maakt zich gereed voor de terugreis van Duitsland naar Nederland.

Het regiment verplaatst zich terug van Duitsland.

Dominion Day 1945 werd gevierd door de 2de Canadese Infanterie Divisie met een "Mardi Gras" (feest van de Schotse Clans) te Bad Zwischenahn.

Er was een ruime keuze in attracties en evenementen en ondanks het slechte weer was het een groot en spectaculair succes.

Het volgende dagen werden in beslag genomen door de voorbereidingen voor een aflossing van het bataljon door het Regiment de la Chaudiere van de Canadian Occupation Force (Canadese Bezettings Macht) en de terugkeer naar Nederland.

Op de avond van 9 juli kwam er een einde aan alle operationele taken voor het Essex Scottish Regiment en de volgende morgen vertrok het bataljon naar Neuenburg in Duitsland.

Na de nacht doorgebracht te hebben in de buurt van Hengelo in Nederland arriveerde het regiment laat in de namiddag van 11 juli bij de cavaleriekazerne te Amersfoort.

Men was zeer verheugd met deze terugkeer naar een bevriend land.

Hier lag het "Einde van de weg", de taak van strijdend bataljon was volbracht.

Alhoewel administratieve problemen in samenhang met het terug 'inburgeren' in de maatschappij, ontspanning, het inleveren van de uitrusting, en de terugkeer naar Canada nog een tijd voortduurden, zou het beschrijven hiervan geen meerwaarde toevoegen aan deze geschiedenis van het Essex Scottish Regiment.

De actieve eenheid werd ontbonden op 15 december met vermelding van het feit dat het Essex Scottish Regiment het hoogste aantal verliezen heeft geleden van alle eenheden in het Canadese Leger: 552 gesneuvelden en 2.150 gewonden en vermiste overigen.

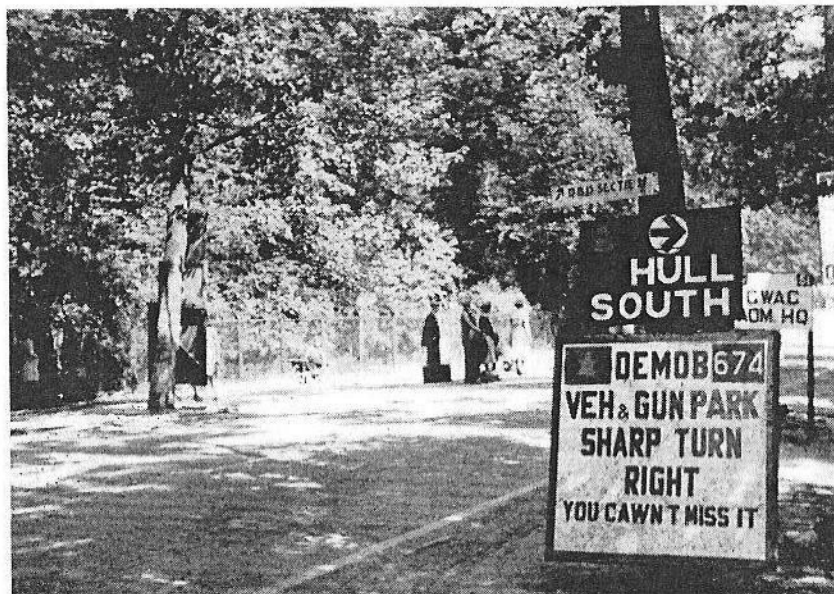
Het was een lange martelende weg geweest, die geplaveid werd door

moed en zelfopoffering, niet door enkelen, maar door velen die gaarne bereid waren de ultieme uitdaging aan te gaan.

Degenen van het regiment die de lange weg overleefd hadden, werden heengezonden met het volgende devies:

“Herinner je, in de dagen voor ons en de komende veldslagen, de staat van dienst en het devies van jouw regiment; vecht moedig en met een dapper hart, je altijd herinnerend dat jij het regiment bent, en dat haar voortschrijdende glorie in jouw handen rust.”

Well done, Essex Scotts!

Demobilisatie, het einde van de weg

Een groep Essex Scottisch veteranen zwaait naar Canada vanaf het dek van de Ile de France, met aan boord zo'n 8.000 Canadese veteranen, terwijl deze de haven van Halifax binnenvaart in juni 1945.

Velen hadden vijf jaar lang Canada niet gezien, en veel van de Essex Scottish soldaten aan boord werden gevangengenomen in Dieppe en brachten jaren door in een Duits krijgsgevangenenkamp.

De naoorlogse jaren van het regiment

De naoorlogse jaren hielden wederom een reorganisatie in.

Op 1 oktober 1954 werden het Essex Scottish Regiment en het Kent Regiment samengevoegd om het Essex en Kent Scottish Regiment te vormen.

Hare Koninklijke Hoogheid, de Hertogin van Kent, tante van Hare Majesteit Koningin Elisabeth II, accepteerde de benoeming van bevelvoerend kolonel van het regiment en bezocht het zowel in Windsor als Chatham.

Op 7 maart 1962 werd het regiment omgevormd: het 1ste en 2de Bataljon respectievelijk gelegerd in Windsor onder bevel van Lieutenant-Colonel J.A. Baxter en Chatham onder bevel van Lieutenant-Colonel T. Wilcox.

De laatste verandering was de samenvoeging van de twee bataljons in 1965 met het hoofdkwartier in Windsor.

Er zijn tijdens de naoorlogse periode nog vele hoogtepunten geweest in de geschiedenis van het regiment.

In 1951 leverde de Essex Scottish een erewacht voor het bezoek van de toenmalige Prinses Elisabeth en Prins Philip aan Windsor.

In 1954 nam het regiment deel aan een vaandelparade.

In 1958 werd een oefening gehouden, waarbij het regiment samen met het 18de Bataljon van de U.S. Marines (Mariniers) een aanval met helikopters uitvoerde op het eiland Boblo, dat verdedigd werd door U.S. Marines uit Toledo te Ohio.

Het hoogtepunt van 1959 was het samenstellen van een erewacht voor het bezoek aan Windsor door Koningin Elisabeth II en Prins Philip.

In 1960 kreeg het regiment zijn hedendaagse Essex en Kent Scottish vaandel.

Het oude Essex Scottish vaandel werd voor het laatst megedragen in de vaandelparade te Windsor en daarna in bewaring gegeven in de nieuw ingewijde kapel bij de Windsor Armouries.

Het nieuwe regimentsvaandel werd de volgende dag voor de eerste keer megedragen in een vaandelparade te Chatham.

In 1979 zette de traditie van uitmuntendheid in de scherpschutterskunst van de Essex en Kent Scottish zich voort, toen G. Bell de titel won van Canada's beste sluipschutter.

De training met de Amerikaanse bondgenoten werd voortgezet in 1980 toen het regiment samen oefende met de Green Berets (Groene Baretten) van de U.S. Army in Kamp Grayling te Michigan. De laatste veertig jaar heeft het regiment officieren en manschappen opgeleid voor dienst in het reguliere leger van Canada, het Britse Leger, de N.A.T.O. (North Atlantic Treaty Organisation) en het personeel van de U.N. (United Nations).

In 1985 vierde het regiment haar honderdjarig bestaan onder het bevel van Lieutenant-Colonel C.W. Yorke en het regiment kreeg in mei dat jaar het ereburgerschap toegekend door de stad Chatham.

Het Kent Regiment

Het Kent Regiment werd in dezelfde periode opgericht als het Essex Scottish Regiment.

Ook dit regiment onderging vele veranderingen vanaf haar oprichting als militie-eenheid in 1763.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog vocht zij als het 24ste Kent Regiment in Frankrijk.

Tussen de twee wereldoorlogen in werd zij gereorganiseerd tot het Kent Regiment, en werd het nummer 24 niet langer gebruikt.

Tijdens het bevel van Lieutenant-Colonel P.K. Morley van 1922 tot 1927 verbroederde het Kent Regiment zich met het Queen's Own Royal West Kent Regiment van het Britse Leger.

In 1936 werd het regiment omgevormd van infanterie-eenheid naar een mitrailleureenheid en bleef

dit tot zij gemobiliseerd werd als een infanterie-eenheid in actieve dienst in 1941.

Het Kent Regiment werd als eenheid niet overzee geplaatst maar kreeg een garnizoenstaak toegewezen die zich uitstrekte over defensieve stellingen van Halifax tot aan North Vancouver Island.

Zij leverde bovendien de versterkingen voor het Perth Regiment, de Toronto Irish, de Highland Light Infantry, de Royal Canadian Corps of Signals en het Essex Scottish Regiment.

Op deze manier leverde het Kent Regiment haar bijdrage aan het behalen van de overwinning in Europa.

De terugkeer van de Essex Scottish naar de Zuidwesthoek in 1994

In oktober 1994 keerde een aantal veteranen van het Essex Scottish Regiment naar de Zuidwesthoek terug voor de herdenking van 50-jarige bevrijding.

In de vroege ochtend van 4 oktober werden zij op Schiphol ontvangen door een afvaardiging van het comité dat namens de gemeenten Putte, Ossendrecht en Huijbergen de herdenkingplechtigheden hadden georganiseerd.

Diezelfde ochtend landde op Rotterdam airport een detachement met Canadese militairen die samen met de veteranen hun land zouden vertegenwoordigen en de herdenkingsplechtigheden zouden ondersteunen.

Het "Canada Remembers" detachement was speciaal samengesteld uit verschillende regimenten en omvatte een erewacht, vaandeldragers en een Pipe and Drum Band.

De Koninklijke Landmacht zorgde voor zeer welkome ondersteuning van de herdenkingsplechtigheden zoals busvervoer, een gepaste ontvangst en goede accommodatie op de Koningin Wilhelmina kazerne voor onze Canadese vrienden.

Op 5 oktober werd Antwerpen bezocht, een stad waar velen van hen de nodige herinneringen aan hadden.

Op donderdag 6 oktober de herdenking van 50 jaar bevrijding met een officieel ontvangst op het gemeentehuis te Putte

Na de herdenkingsdienst in de St. Dionysiuskerk werd het bevrijdingsmonument plechtig onthuld door de Canadese ambassadeur M.R. Bell, Carrier-Captain R. Goodenough van het Essex Scottish Regiment en loco-burgemeester C. van Beeck.

Vele inwoners van Putte waren hierbij aanwezig en de leerlingen van basisschool Op Dreef en de veteranen waren inmiddels niet meer van elkaar te scheiden.

Na de plechtigheid volgde een Brabantse koffietafel, waarna men naar afloop hiervan de gelegenheid had om de speciale bevrijdingsexpositie te bezoeken.

De dag werd 's avonds afgesloten met een groot bevrijdingsconcert dat verzorgd werd door de gezamenlijke muziekverenigingen Fanfare "de Volharding" uit Putte, "de Hoop" uit Ossendrecht en "St. Cecilia" uit Huijbergen.

De massaal opgekomen bevolking zorgde voor een onvergetelijk einde van deze prachtige dag.

Op 7 oktober vierde men de bevrijding van Ossendrecht met als eerste plechtigheid de officiële ontvangst van de veteranen op het gemeentehuis.

Hierna volgde een kranslegging bij het monument en een bezoek aan de bevrijdingsexpositie "Ossendrecht '40-'45" in het museum "Den Aanwas".

's Middags was er een samenkomst van de veteranen met de schooljeugd en de ouderen van Ossendrecht georganiseerd en de dag werd afgesloten met een geweldig feest voor de veteranen en de bevolking op de Koningin Wilhelmina kazerne. Op zaterdag 8 oktober was het de beurt aan de gemeente Huijbergen waar de veteranen hun intrede deden onder begeleiding van de militaire voertuigen van "Keep them rolling".

Na de ontvangst op het gemeentehuis en de kranslegging bij het monument volgde een brunch met de Canadese gasten.

Daarna kon men de bevrijdingsexpositie "Huijbergen '40-'45" bezoeken en was er ook hier een samenkomst georganiseerd van de Huijbergse jeugd en ouderen met de veteranen.

De voertuigen van "Keep them rolling" deden ondertussen de gemeente Putte en Ossendrecht aan met hun Libertytour die overal op een grote belangstelling kon rekenen.

Zondag 9 oktober begon met een eredienst in de Protestantse kerk te Ossendrecht waarna een bezoek werd gebracht aan de Canadese Militaire Begraafplaats te Bergen op Zoom.

Na ontvangen te zijn door een afvaardiging van Bergse gemeentebestuur en de kransleggingen had iedereen een moment om alleen te zijn met zijn herinneringen aan hun kameraden die hier hun laatste rustplaats hadden gevonden.

Ook voor de jonge Canadese militairen was dit een bijzondere ervaring en zij brachten een groet aan de graven van de militairen van hun eigen regiment.

Ondanks dat het oktober was scheen de zon volop en leek het wel een nazomerse dag, wat er voor zorgde dat de emoties niet de overhand kregen.

Tegen de middag werd men ontvangen op het gemeentehuis van de gemeente Woensdrecht te Hoogerheide en werd na een kranslegging bij het monument in Woensdrecht de tentoonstelling "Woensdrecht, oktober 1944" bezocht.

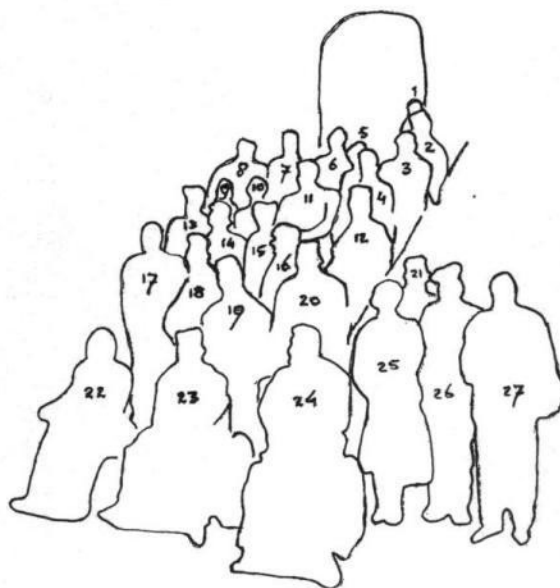
Het "Canada Remembers" detachement nam die avond afscheid in de mess van de kazerne, nog niet eerder waren zij zo nauw betrokken geweest

bij de herdenkingsplechtigheden en de veteranen dan in de Zuidwesthoek.

Elders moest men na de plechtigheden direct terug naar de kazerne waar men te gast was; hier mochten zij aan alle festiviteiten deelnemen en zich met de veteranen en bevolking verbroederen. Zij waren dan ook vol lof over hun ontvangst.

Maandagochtend 10 oktober kwam het moment dat men afscheid moest nemen van onze vermoeide Canadese vrienden.

Samen met hen hadden de Zuidwesthoekgemeenten en haar bevolking een onvergetelijke herdenking van 50 jaar bevrijding gevierd en vele van de veteranen die in juni dat jaar de herdenking van D-Day in Frankrijk hadden bijgewoond gaven aan dat deze zich niet kon meten met de herdenking in de Zuidwesthoek en de gastvrijheid van haar bevolking!

Deze groepsfoto van de Canadese veteranen werd op 7 oktober op het bordes van het gemeentehuis in Ossendrecht genomen.

Essex Scottish Regiment:

John Cross (2), Charles Hornblower (3), Frank Marchand (4), John Conway (5), Lorne van Slycke (6), Bill Withworth (7), Gordon Wilkinson (8), Melvin Stoney (11), Stuart Sturgeon (13), Humphrey Beaudin (14), Ronald Goodenough (15), Sidney French (17), Charles Beaudin (18), Ted Lancefield (19), John Karmazinuk (20), Desmond St. Louis (21), John Hernden (22), Arthur Donaldson (23).

North Nova Scotia Regiment:

Norman Robson (9).

Toronto Scottish Regiment:

Eleanor Thomson (10), Roerik MacArthur (12).

Lincoln and Welland Regiment:

Marcel Gautien (16).

5th Infantry Brigade Workshop:

Leonard Drolet (24).

Royal Hamilton Light Infantry:

Gladys McCann (25), weduwe van William R. Smith † 16 oktober 1944.

William McCann (27).

11th Field Ambulance- Royal Canadian Army Medical Corps:

Thomas Hawkins (26).

1st Canadian Guards;

Ken Hunter (1).

Een geëmotioneerde Captain Ronald Goodenough van het Essex Scottish Carrier Platoon spreekt de genodigden en de inwoners van Putte toe. Maar weinigen wisten dat dit de laatste grote reis was van de terminaal zieke Ronald Goodenough; enkele maanden na zijn bezoek aan de Zuidwesthoek overleed hij.

De Canadese veteranen en het "Canada Remembers" detachement staan opgesteld op het kerkplein in Putte voor de aanvang van de herdenkingsdienst.

Het bezoek aan de Canadese Militaire Begraafplaats in Bergen op Zoom.

De Canadese ambassadeur M.R. Bell en de Canadese militaire attaché Colonel F.K. Laforge leggen een krans bij de lijst met namen van de gesneuvelde Canadese militairen die in 1944 in Putte begraven lagen.

TO THE CITIZENS OF PUTTE, HOLLAND

**AS VETERANS OF THE ESSEX SCOTTISH REGIMENT, 4th BRIGADE,
2nd CANADIAN DIVISION, WE DEEM IT A GREAT PRIVILEGE TO
HAVE HAD THE HONOUR TO HAVE TAKEN A MAJOR PART IN THE
LIBERATION OF HOLLAND IN 1944 - 1945.**

**50 YEARS LATER THE BATTLE FOR THE TOWN OF PUTTE REMAINS
ETCHED IN OUR MEMORIES AND IT PLEASURES US IMMENSELY TO
KNOW THAT THE CITIZENS OF PUTTE SHARE THOSE
RECOLLECTIONS WITH US. THE PEOPLE OF PUTTE TOOK IT UPON
THEMSELVES TO ERECT THIS MOST APPROPRIATE MEMORIAL
HONOURING THE MEMBERS OF THE ESSEX SCOTTISH REGIMENT
AND SOLDIERS OF OTHER REGIMENTS WHO ARE BURIED HERE.
THE LIBERATION OF YOUR TOWN FORMED A BOND BETWEEN THE
INHABITANTS OF PUTTE AND THE ESSEX SCOTTISH REGIMENT
AND THE CREATION OF THIS MONUMENT REINFORCES THAT BOND.
THE FAMILIES OF THOSE YOUNG SOLDIERS, THE ESSEX SCOTTISH
REGIMENT AND THOSE OF US WHO SURVIVED THAT CAMPAIGN,
EXPRESS OUR THANKS AND DEEP APPRECIATION FOR THE
BEAUTIFUL GESTURE ON THE PART OF THE CITIZENS OF PUTTE.**

**IN REMEMBRANCE OF THEIR SACRIFICE
THEIR NAMES LIVETH FOR EVERMORE**

OCTOBER 6, 1994

De dankbetuiging van het Essex Scottish Regiment waarin zij de speciale band met de inwoners van Putte en het regiment benadrukken.

De tekst luidt:

Aan de bewoners van Putte, Holland.

Als veteranen van het Essex Scottish Regiment, 4de Brigade, 2de Canadese Divisie vinden wij het een groot privilege dat wij de eer hadden een hoofdrol te hebben in de bevrijding van Holland in 1944-1945.

50 jaar later, staan de gevechten om het dorp Putte nog steeds gegraveerd in onze geheugens en het behaagt ons enorm te weten dat de inwoners van Putte deze herinneringen met ons delen.

De mensen van Putte namen het initiatief om dit zeer passende monument op te richten als eerbetoon aan de leden van het Essex Scottish Regiment en de soldaten van andere regimenten die hier begraven waren.

De bevrijding van uw dorp vormde een verbondenheid tussen de bewoners van Putte en het Essex Scottish Regiment en de oprichting van dit monument versterkt deze verbondenheid.

De families van deze jonge soldaten, het Essex Scottish Regiment en degene die deze veldtocht overleefd hebben, willen u danken en onze grootste waardering uitspreken voor dit prachtige gebaar van de inwoners van Putte.

Ter herinnering van hun offer
leven hun namen voor eeuwig voort

6 oktober 1944

*Loco-burgemeester C. van Beeck kijkt toe terwijl Captain Ronald Goodenough de bronzen plaquette op het bevrijdingsmonument onthult.
De op deze plaquette afgebeelde carrier met bemanning is een eerbetoon aan het Essex Scottish Regiment dat Putte op 6 oktober 1944 bevrijdde.
Het bevrijdingsmonument, naar het ontwerp van wethouder C. van Beeck, staat in de Zes Oktoberlaan te Putte. De bronzen plaquette werd vervaardigd door de bekende Putse kunstenaar Hans Hermes.*

Organisatie van het 1ste Canadese Leger

in Westelijk Europa tijdens de periode 1944-1945

Opbouw van het Canadese Leger

Groep	Gemiddelde sterkte	Onder bevel van een
Army Group/Leger groep	600.000 man	Field Marshall
Army/Leger	150.000 man	General
Corps/Legerkorps	60.000 man	Lieutenant-General
Division/Divisie	15.000/18.000 man	Major-General
Brigade/Brigade	3.500 man	Brigadier
Battalion/Bataljon (Regiment)	850 man	Lieutenant-Colonel
Company/Compagnie	130 man	Major
Platoon/Peloton	37 man	Lieutenant/2 ^{de} Lieutenant
Section/Sectie	10 man	Corporal
(inclusief Bren Group)	3 man	Lance Corporal)

Canadese militaire rangen

Canada	-	Nederland
Field-Marshal	-	Veld-Maarschalk
General	-	Generaal
Lieutenant-General	-	Luitenant-Generaal
Major-General	-	Generaal-Majoor
Brigadier	-	Brigade-Generaal
Colonel	-	Kolonel
Lieutenant-Colonel	-	Luitenant-Kolonel
Major	-	Majoor
Captain	-	Kapitein
Lieutenant	-	Luitenant
2 nd Lieutenant	-	2e Luitenant
Sergeant-Major	-	Sergeant-Majoor
Sergeant	-	Sergeant
Lance sergeant	-	Korporaal 1 ^e klasse
Corporal	-	Korporaal
Lance Corporal	-	Soldaat 1 ^e klasse
Private	-	Soldaat

Het 1ste Canadese Leger

behoorde tot de 21ste Leger Groep die onder het bevel stond van Field Marshall B. Montgomery.

Bevelvoerend officier:

General H.D.G. Crerar, C.H., C.B., D.S.O., vanaf 20 maart 1944

Datum van samenstelling:

Headquarters Staff (hoofdkwartier staf) op 6 april 1942 in Engeland

Operationeel vanaf 23 juli 1944 in Normandië toen het 1ste Britse Korps aan het 2de Canadese Korps toevoegd werd.

Eenheden toegevoegd aan het 1ste Canadese Leger:

25th Armoured Delivery Regiment (The Elgin Regiment), deze eenheid zorgde voor de reserves en vervanging van pantservoertuigen en hun bemanningen.

1st Armoured Carrier Regiment

1st Canadian Army Headquarters Defence Battalion (Royal Montreal Regiment)

Het 1ste Canadese Leger Korps

Bevelvoerend officier:

Lieutenant-General C. Foulkes, C.B., C.B.E., D.S.O., vanaf 10 november 1944 tot 17 juli 1945

Datum van actieve dienst:

December 1940 in Engeland

Operationeel vanaf 7 juli 1944 in Normandië

Operatiegebieden:

Dieppe, Sicilië, Italië 1943-1945

Noordwest Europa, vanaf maart 1945 in Nederland

Samenstelling:

1st Armoured Brigade

1st Infantry Division

5th Armoured Division

Eenheden toegevoegd aan de staf van het legerkorps:

Canadian Armoured Corps:

- 1st Armoured car Regiment (The Royal Canadian Dragoons)

Royal Canadian Artillery:

- 7th Anti-Tank Regiment

- 1st Survey Regiment

- 1st Light Anti-Aircraft Regiment (Lanark and Renfrew Scottish Regiment)

Royal Canadian Engineers:

- 9th Field park Company

- 12th, 13th, 14th Field companies

Royal Canadian Corps of Signals:

- 1st Corps Signals

- 1st Corps Defence Company (Lorne Scots)

Royal Canadian Army Service Corps:

- 1st Headquarters Corps Car Company

- 1st Corps Transport Company

- No 31 Corps Troops Company

- No 32 Corps Troops Company

Royal Canadian Ordnance Corps:

- No 1 Corps and Army Troops Sub-Park

Royal Canadian Electrical and Mechanical Engineers:

- 1st Corps Troops Workshop

Het 2de Canadese Leger Korps

Bevelvoerend officier:

Lieutenant-General G.G. Simonds, C.B., C.B.E., D.S.O., vanaf 30 januari 1944 tot 25 juni 1945

Datum van actieve dienst:

Januari 1943 in Engeland

Operationeel vanaf 7 juli 1944 in Normandië

Operatiegebieden:

Dieppe; de eenheden die in 1942 deel uitmaakten van het 1ste Canadese Korps

Noordwest Europa, de eerste eenheden landen op 6 juni 1944 met het 1ste Britse Korps in Normandië

Samenstelling:

2nd Armoured Brigade

2nd Infantry Division

3rd Infantry Division

1st Polish Armoured Division (1 augustus 1944)

4th Armoured Division (8 augustus 1944)

Eenheden toegevoegd aan de staf van het leger korps:

Canadian Armoured Corps:

- 18th Armoured car Regiment (Manitoba Dragoons)

- Royal Canadian Artillery:
- 6th Anti-Tank Regiment
  - 2nd Survey Regiment
  - 6th Light Anti-Aircraft Regiment
- Royal Canadian Engineers
- 8th Field park Company
  - 29th, 30th, 31st Field companies
- Royal Canadian Corps of Signals:
- 2nd Corps Signals
  - 2nd Corps Defence Company (The Prince Island Light Horse)
- Royal Canadian Army Service Corps:
- No 2 Headquarters Corps Car Company
  - 2nd Corps Transport Company
  - No 33 Corps Troops Company
  - No 34 Corps Troops Company
- Royal Canadian Ordnance Corps:
- No 2 Corps and Army Troops Sub-Park
- Royal Canadian Electrical and Mechanical Engineers:
- 2nd Corps Troops Workshop

De 2de Canadese Infanterie Divisie

Mobilisatie datum:

Februari 1940 in Canada, overgebracht naar Engeland in december 1940

De 2de Divisie werd september 1945 in Canada ontbonden

Bevelvoerend officier:

Major-General C. Foulkes, C.B.E., van 11 januari tot 9 november 1944

Major-General A.B. Matthews, C.B.E., D.S.O., E.D. van 10 november 1944 tot 8 oktober 1945

Brigadiers:

4de Canadese Infanterie Brigade:

Brigadier S.Lett, van 27 februari tot 18 juli 1944, gewond en gerepatrieerd

Brigadier J.E. Gerroney, van 3 augustus 1944 tot 30 augustus 1944

Brigadier F.N. Cabeldu, van 31 augustus 1944 tot 22 september 1945

5de Infanterie Brigade:

Brigadier W.J. McGill, van 27 februari tot 4 juni 1945

6de Infanterie Brigade:

Brigadier H.A. Young, van 27 juli 1944 tot 25 augustus 1944

Brigadier F.A. Clift, van 26 augustus 1944 tot 29 augustus 1944, gewond en gerepatrieerd

Brigadier J.G. Gauvreau, van 30 augustus 1944 tot 26 oktober 1944, gewond en gerepatrieerd

Brigadier R.H. Keebler, van 10 november 1944 tot 23 maart 1945

Brigadier J.V. Allard, van 25 maart 1945 tot 27 september 1945

Divisionaal:

Brigadier R.H. Keebler, van 8 november 1943 tot 9 november 1944

Brigadier F.D. Lace, van 10 november 1944 tot 4 oktober 1945

Samenstelling 2de Canadese Infanterie Divisie:

Headquarters 2de Canadese Infantry Division:

Headquarters

Canadian Chaplain Service

Defence and Employment Platoon (Lorne Scots)

Canadian Intelligence Corps:

- 2nd Field Security Section

Royal Canadian Pay Corps:

- 2nd Field Cash Office

Canadian Armoured Corps:

- 8th Reconnaissance Regiment (14th Canadian Hussards)

Canadian Infantry corps:

- The Toronto Scottish Regiment (mortieren en zware machinegeweren)

Canadian Provost Corps:

- 2nd Provost Company

Royal Canadian Corps of Signals:

- 2nd Canadian Infantry Division Signals

Canadian Postal Corps:

- 2nd Canadian Infantry Division Postal Unit

Canadian Infantry Corps:

4th Canadian Infantry Brigade:

- Headquarters and defence Platoon
- The Royal regiment of Canada
- The Royal Hamilton Light Infantry
- The Essex Scottish Regiment

5th Canadian Infantry Brigade:

- Headquarters and defence Platoon
- The Black Watch of Canada
- Le Régiment de Maisonneuve
- The Calgary Highlanders

6th Canadian Infantry Brigade:

- Headquarters and defence Platoon
- Les Fusiliers Mont Royal
- The Queen's Own Cameron Highlanders of Canada
- The South Saskatchewan Regiment

Royal Canadian Artillery:

- Headquarters 2nd Canadian Infantry Division Artillery
- 4th, 5th, 6th Field Regiment
- 2nd Anti-Tank Regiment
- 3rd Light Anti-Aircraft Regiment

Corps of Royal Canadian Engineers:

- Headquarters 2nd Canadian Infantry Division Engineers
- 1st Field Park Company
- 2nd, 7th, 11th Field Company
- 2nd Bridging Platoon

Royal Canadian Army Service Corps:

- Headquarters 1st Canadian Infantry Division RCASC
- 2nd Infantry Divisional Company
- 4th Infantry Brigade Company
- 5th Infantry Brigade Company
- 6th Infantry Brigade Company

Royal Canadian Ordnance Corps:

- 2nd Infantry Divisional Ordnance Field park
- 2nd Mobile Laundry and Bath Unit

Royal Canadian Electrical and Mechanical Engineers:

- Headquarters 2nd Canadian Infantry Division RCEME
- 4th Infantry Brigade Workshop
- 5th Infantry Brigade Workshop
- 6th Infantry Brigade Workshop

Royal Canadian Army Medical Corps:

- 10th, 11th, 18th Field Ambulance
- 4th Field Dressing Station
- 13th Field Hygiene Section

Tijdelijk aan het Canadese Leger verbonden Geallieerde eenheden

Britse eenheden: Tot 18 oktober 1944: 52nd British Infantry Division (Lowland) 104th US Infantry Division (Timberwolves)	31th, 74th, 107th Anti-Aircraft Brigade (deze artillerie-eenheden waren omgevormd tot infanterie-eenheden)
Tot 5 mei 1945: 3rd Infantry Division 49th Infantry Division (West Riding) 4th Commando Brigade 308th Infantry Brigade 4th Army group, Royal Artillery	Belgische eenheden: 1 ^{ste} Belgische Infanterie Brigade Nederlandse eenheden: 'Prinses Irene' Brigade Poolse eenheden: 1 ^{ste} Poolse Tank Brigade

De twee talen in Canada

Engels was de officiële voertaal in het Canadese Leger.

Alle orders, berichten, organisatietabellen, kaarten, enz. waren in het Engels.

Vier regimenten in het 1ste Canadese Leger waren Franstalig, het 22nd Régiment Royal, Le Régiment de Chaudière, Le Régiment de Maisonneuve en Les Fusiliers Mont Royal.

In deze regimenten moesten de officieren twee talen spreken en op lager niveau werden alle orders en dienstorders in het Frans gegeven.

Franstalige soldaten die problemen hadden met Engels konden toch bij Engels sprekende eenheden worden gestationeerd, waar zij niet operationele werkzaamheden verrichtten.

Sommige handleidingen en uitrustingsonderdelen (rantsoenen) waren gedrukt in twee talen en gaven tweetalige instructies.

Opbouw van het 1ste bataljon The Essex Scottish Regiment

Battalion headquarters (bataljonsstaf) - 4 officieren 45 overige rangen

Toegevoegd personeel: Chaplain (aalmoezenier) – 1 officier

Headquarter Company (stafcompagnie) bestaande uit:

Headquarters (staf) - 1 officier 5 overige rangen

Signal platoon (verbindingenpeloton) - 1 officier 35 overige rangen

Administrative Platoon (administratief peloton) - 2 officieren 51 overige rangen

Toegevoegd personeel:

Armourers and Mechanics (wapensmeden en mecaniciens) – 3 overige rangen

Cobbler (schoenmaker) – 1 overige rang

Cooks (koks) – 15 overige rangen

Support Company (ondersteuningscompagnie) bestaande uit:

Headquarters (staf) - 1 officier 8 overige rangen

3 inch. Mortar Platoon (3-inch-mortierpeloton) - 1 officier 41 overige rangen

Toegevoegd personeel:

Armourers and Mechanics (wapensmeden en mecaniciens) – 1 overige rang

Carrier Platoon (carrierpeloton) - 2 officieren 60 overige rangen

Toegevoegd personeel:

Armourers and Mechanics (wapensmeden en mecaniciens) – 1 overige rang

Anti-Tank Platoon (antitank-peloton) - 2 officieren 51 overige rangen

Toegevoegd personeel:

Armourers and Mechanics (wapensmeden en mecaniciens) – 2 overige rangen

Pioneer Platoon (pionierspeloton) - 2 officieren 21 overige rangen

4 Rifle Companies A-B-C-D (geweercompagnien) bestaande uit:
 Headquarters (staf) - 2 officieren 14 overige rangen
 3 Platoons (pelotons) - 1 officieren 36 overige rangen (per peloton)

Toegevoegd personeel aan het bataljon:
 Chaplain (aalmoezenier)
 Armourers and Mechanics (wapensmeden en mecaniciens)
 Cobbler (schoenmaker)
 Cooks (koks)

1 Section bestaat uit:
 Rifle Group: 6 Privates, 1 Corporal
 Bren Group: 2 Privates, 1 Lance Corporal
 Totaal: 10 man

1 Platoon bestaat uit:
 3 Sections: 30 man
 Command post: 2 Privates, 1 Sergeant, 1 Lieutenant/2nd Lieutenant
 Mortar Group: 2 Privates, 1 Lance Corporal
 Totaal: 37 man

1 Company bestaat uit:
 3 Platoons: 111 man
 Company Headquarters: 9 Privates, 2 Corporals, 1 Secretary,
 1 Quartermaster-Sergeant, 1 Sergeant/Major -1 Captain -1 Major
 Totaal: 127 man

Op alle voertuigen van het Essex Scottish Regiment stond het regimentsnummer 57.

Canadese onderscheidingen

<i>Decoraties voor dapperheid:</i>		M.B.E.	Member of the Order of the British Empire
V.C.	Victoria Cross (1) zie	B.E.M.	British Empire Medal
G.C.	George Cross (2) pag.VII		
G.M.	George Medal		
D.S.O.	Distinguished Service Order	<i>Veldtochtsterren en herdenkingsmedailles:</i>	
M.C.	Military Cross	A.S.	Africa Star
D.C.M.	Distinguished Conduct Medal in the Field	F.G.S.	France and Germany Star
M.M.	Military Medal	D.M.	Defence Medal
		C.V.S.M.	Canadian Volunteer Service Medal
		W.M.	War Medal 1939-1945
<i>Militaire ordes:</i>			<i>Medaille voor lange dienst:</i>
C.H.	Companion of Honour	A.L.S.G.C.M.	Army Long Service and good Conduct Medal
C.B.	Order of the Bath	E.D.	Efficiency Decoration
C.M.G.	Order of Saint Michael and Saint George	E.M.	Efficiency Medal
C.B.E.	Commander of the Order of the British Empire		
O.B.E.	Officer of the Order of the British Empire		

De gevechtsuitrusting van de Essex Scottish

De foto's tonen een Canadese soldaat gekleed in de normale gevechtsuitrusting zoals hij die droeg in Westelijk Europa. De uitrusting kon enigszins variëren vanwege de weersomstandigheden of op bevel van de bevelvoerend officier.

De standaard uitrusting bestond uit de volgende items:

- Helm met helmnet (met of zonder camouflage).
- Gezichtsmasker (individueel camouflage net).
- Battledress:
  - battledress jas, dienstboekje, identiteitsplaatjes.
  - battledress broek, bretels, zakdoek, persoonlijk noodverband,
  - zakmes met koord.
- Ondergoed:
  - borstrok, onderbroek, overhemd, sokken.
- Hoge schoenen met enkelstukken.
- Kleine rugzak met 2 draagriemen:
  - grondzeil, wollen vest, mess tins, kooktoestel met brandstof,
  - mes, vork, lepel, toiletta's, 1 veldrantsoen drinkmok.
- Grote rugzak (zie*):
  - Dekenrol gewikkeld in het grondzeil bevestigd met riemen
  - boven op de rugzak,
  - gevouwen overjas, lederen jerkin (wambuis), reserve schoenen
- Veldfles:
  - gevuld met thee, citroenlimonade of water.
- Webbing riem met 2 kruisriemen.
- Gasmasker tas (niet afgebeeld);
  - Gasmasker met toebehoren, gascape
- Pioniersschop:
  - schoenvet, schoenborstel en schoendoek.

Victoria Cross en George Cross

- 2 standaard patroontassen:
  - 2 handgranaten, 50 geweerpatronen,
  - 2 Bren magazijnen.
- Bajonet met foedraal.
- Bewapening:
  - Standaard geweer No 4 Mark I.
  - Bren gun (lichte mitrailleur).

* Wanneer men zich marcherend moest verplaatsen, bijvoorbeeld bij gebrek aan transportmiddelen, dan droeg men de grote rugzak op de rug en de kleine rugzak op de heup of onder de grote rugzak. De grote rugzak droeg men nooit onder gevechtssomstandigheden.

DECORATIONS

VICTORIA CROSS

Major F. A. Tilston

DISTINGUISHED SERVICE ORDER

Lieut.-Colonel F. K. Jaspersen, E.D.

Major K. W. MacIntyre

Major D. W. McIntyre

Lieut.-Colonel J. D. Mingay, M.B.E.

Lieut.-Colonel J. E. C. Pangman, E.D.

OFFICER OF THE ORDER OF THE BRITISH EMPIRE

Lieut.-Colonel P. W. Bennett

Lieut.-Colonel L. A. Deziel

Lieut.-Colonel B. J. S. Macdonald, E.D.

Lieut.-Colonel L. R. McDonald

Colonel A. S. Pearson, E.D.

MEMBER OF THE ORDER OF THE BRITISH EMPIRE

Captain E. L. Cohen

Honorary Major M. J. Dalton

Major J. D. Macfarlane

Major D. Mackenzie

Major J. D. Mingay

Major R. F. Sheppard, M.C., E.D.

W.O.2 (C.S.M.) J. F. Garswood

W.O.1 (R.S.M.) W. J. Lescombe

R.S.M. W. E. Potts

R.S.M. D. F. Wilkinson

MILITARY CROSS

Honorary Captain J. Cardy

Captain P. A. Cropp

Lieut. E. P. Fisher

Lieut. C. D. Gatton

Major A. J. Hodges

Captain J. R. Huff

Lieutenant C. L. Kadey

Captain H. J. Kennedy

Captain D. F. MacRae (attached)

Captain C. A. Richardson

Major T. E. Steele

Lieutenant H. R. Tucker

BRITISH EMPIRE MEDAL

Sergt. J. T. Coughlin

DISTINGUISHED CONDUCT MEDAL

Sergt. S. B. Kirkland

Pte. J. Maier

C.S.M. C. Stapleton

MILITARY MEDAL

Pte. R. A. M. Baker

Pte. W. E. Bradley

Cpl. G. Bruce

Cpl. R. Carle

Pte. L. D. De Laurier

L./Sergt. F. L. Dixon

C.S.M. W. J. Foster

Pte. L. P. Head

Sergt. W. E. Hussey

Pte. G. E. Marchant

Pte. J. H. Mizon

Cpl. W. H. Moriarity

Pte. L. G. Norton

Sergt. H. L. O'Rourke

Sergt. T. W. Ryan

BAR TO MILITARY MEDAL

C.S.M. F. L. Dixon

SECOND BAR TO MILITARY MEDAL

C.S.M. F. L. Dixon

MENTIONED IN DESPATCHES

Captain I. H. Ashbury

Major J. W. Burgess

Honorary Captain J. Cardy

Lieut.-Colonel L. A. Deziel

Lieutenant A. D. Green (killed in action)

Captain A. M. Hayes

Major T. E. Hayhurst, E.D. (killed in action)

Captain F.J. J. Lynch

Major H. J. Kennedy

Captain J. R. Kent

Major S. B. McDonald

Capt. W. L. McGregor

Major D. W. McIntyre

Captain R.W. Meanwell

Captain E. H. Musgrave

Lieutenant J. C. Palms (killed in action)

Lieutenant J. A. Prince

Captain W. H. Scott

Major T. E. Steele

Captain J. R. Turnbull

Captain J. F.S. Walmsley

Lieutenant N. M. Watson

Major J. A. Willis (killed in action)

Captain R. A. Wright

Sergt. F. L. Bennett

Cpl. J. P. Boland (killed in action)

Pte. G. R. Borthwick (killed in action)

Pte. G. D. Brown

Sergt. R. E. A. Burdick (killed in action)

Sergt. J. B. Campbell
 Pte. S. Carley
 Pte E. R. Cousineau
 Pte. J. E. Crockett
 Pte. G. C. Deschaine (died of wounds)
 Cpl. J. Donaldson
 Pte. R. W. Ferrari
 C.S.M. W. J. Foster
 Pte. F. W. Gehl (killed in action)
 Pte. M. G. Hutchison
 Cpl. C. H. Jolly
 Cpl. R. M. Jones
 Cpl. A. E. Kain
 Sergt. E. H. Levitt
 Sergt. D. A. Lovett (died of wounds)
 C.S.M. G. W. Lucas
 Cpl. E. N. Mellott
 Pte. A. F. A. Montroy
 Cpl. C. E. Wendover
 L./Cpl M. M. Wright (killed in action)

COMMANDER-IN-CHIEF'S CERTIFICATE
 FOR GALLANTRY AND GOOD SERVICE

Pte. W. C. Anderson
 Pte. G. R. Borthwick (killed in action)
 Pte. J. L. Cassidy
 Sergt. D. R. Elvy
 L./Cpl. R. J. Heath
 Pte. B. L. Jamieson

Pte. A. E. Kain
 Pte. P. Markowsky
 Pte. I. F. Matheson (killed in action)
 Pte. J. H. Moutray
 L./Cpl. W. L. Wells

SILVER STAR (U.S.A.)
 Major F.J. Chauvin

CROIX DE GUERRE (SILVER STAR)
 C.S.M. J. Donaldson

CROIX DE GUERRE (BRONZE STAR)
 Pte. S. Carley
 Sergt. L. E. Scobie
 Sergt. C. C. Wold

BRONZE LION (NETHERLANDS)
 Captain C. J. Jeffrey
 Lieutenant E. R. Thompson
 Captain R. A. Wright
 Sergt. J. E. Browell
 Sergt. E. H. Levitt

BRONZE CROSS (NETHERLANDS)
 C.Q.M.S. L. A. Belland
 Sergt. G. P. Campbell
 Sergt. L. A. Nahmabin

BATTLE HONOURS (36)

FIRST WORLD WAR

Ypres, 1915 – 1917
 Festubert, 1915
 Mount Sorrel
 Somme 1916 – 1918
 Fler-Courcelette
 Thiepwal
 Ancre Heights
 Arras 1917 – 1918
 Vimy 1917
 Hill 70
 Passchendaele
 Amiens
 Scarpe 1918
 Hindenburg Line
 Canal Du Nord
 Cambrai 1918
 Pursuit to Mons
 France and Flanders, 1915-1918

SECOND WORLD WAR

Dieppe
 Bourguebus Ridge
 St. Andre- sur-Orne
 Falaise
 Falaise Road
 Clair Tizon
 Foret de la Londe
 The Scheldt
 Woensdrecht
 South Beveland
 The Rhineland
 Goch-Calcar Road
 The Hochwald
 Xanten
 Twente Canal
 Groningen
 Oldenburg
 North-West Europe, 1942, 1944 1945

The Essex Scottish Regiment

Roll of Honour

n memoriam 1939 – 1945

Maj. HAYHURST, Thomas E.	Aug.19, 1942	Lt. LINDAL, Harold E.	Oct.25, 1944
Maj. WILLIS, John A.	Aug.19, 1942	Lt. MARTIN, Thomas E.	July 22, 1944
Capt. ANDERSON, Jack T.	July 31, 1942	Lt. MOORE, William L.	Mar.8, 1945
Capt. BOND, Leslie C.	March 2, 1945	Lt. MORGAN, Robert S.	July 27, 1944
Capt. COWLING, Gordon O.	Sept. 29, 1944	Lt. MUIR, Donald A.	Mar.2, 1945
Capt. DANN, Herbert E.	July 22, 1944	Lt. MURRISON, Angus	Aug.29, 1944
Capt. ELLIOT, Charles T.	Sept. 2, 1942	Lt. PALMS, James C.	Aug.19, 1942
Capt. GRANDJEAN, Phillip M.	Aug.19, 1942	Lt. PHILLIPS, Ivan A.C.	Mar.8, 1945
Capt. WATT, James S.	Oct.21, 1944	Lt. PONSFORD, George A.	July 13, 1944
Lt. BLOIS, Arthur K.	July 29, 1944	Lt. STEWART, Jack	Aug.13, 1944
Lt. BURNHAM, Archibald G.	Oct.4, 1944	Lt. VESTER, William H.	Mar.8, 1945
Lt. BURNS, Ralph.	Feb.19, 1945	Lt. WILLIAMS, John D.	Feb.19, 1945
Lt. CAMPBELL, Thomas E.	Feb.24, 1945	CQMS DONAID, Charles	Aug.19, 1942
Lt. CHESTER, George E.	Feb.19, 1945	Sgt. ARTHUR, Albert E.	Aug.19, 1942
Lt. COMBE, James O.	Aug.27, 1944	Sgt. CIPHERY, Ernest G.	July 29, 1944
Lt. FOGERTY, William J.R.	July 22, 1944	Sgt. IVISON, Joseph H.	July 21, 1944
Lt. JONES, George H.	Aug.28, 1944	(brothers)	
Lt. JONES, Stewart W.	Oct.25, 1944	Sgt. IVISON, Wilfred	Aug.1, 1944
Lt. GRAHAM, William R.	Mar.2, 1945	Sgt. LENNOX, Andrew	Aug.19, 1942
Lt. GREEN, Alfred D.	Aug.19, 1942	Sgt. LOVETT, Donald A.	Aug.13, 1944
Lt. LAMONTAGNE, Peter E.E.	Feb.19, 1945	Sgt. MELLOTT, Edwin N.	Aug.13, 1944
Lt. JEANNERET, Kenneth G.	Feb.19, 1945	Sgt. RIVAIT, Edgar E.	Sept. 10, 1944
Lt. LEE, Percy O.	Aug.19, 1942	Sgt. SHORE, Charles M.	July 27, 1941
		Sgt. TAYLOR, William G.	Aug.19, 1942
		Sgt. THOMPSON, John L.	Nov.27, 1944

Sgt. WEST, Orville J.	Feb.26, 1945	L/Cpl. FARRELL, Melvin W.	Mar.8, 1945
Sgt. WHEELER, Edward C.S.	Aug.19, 1942	L/Cpl. FOSTER, Joseph A.	Aug/19, 1942
Sgt. WILSON, Charles R.	Aug.29, 1944	L/Cpl. FRIED, Kenneth L	Mar.8, 1945
L/Sgt. BURDICK, Russell E.A.	July 29, 1944	L/Cpl. GODFREY, Herbert L.	July 21, 1944
L/Sgt. BUSZOWSKI, Walter W.	Aug.27, 1944	L/Cpl. HEWER, William J.	July 18, 1944
L/Sgt. CADMAN, Alfred	Mar. 1, 1945	L/Cpl. HIND, Albert	Aug.19, 1942
L/Sgt. CHARETTE, Arthur R.	Oct.16, 1944	L/Cpl. LAUZON, Lorne A.	Aug.19, 1942
L/Sgt. CHARLEBOIS, Joseph D.	Mar. 1, 1944	L/Cpl. LeCLAIR, John E.	Oct.5, 1944
L/Sgt. COCHRANE, Thomas J.	Nov.21, 1944	L/Cpl. MARENTETTE, Norman	Sept. 20, 1944
L/Sgt. RAWLINGS, Nelson P.	Jan.21, 1945	L/Cpl. McGREGOR, Theodore L	Feb.19, 1945
Cpl. BANNISTER, Kenneth R.	Feb.19, 1945	L/Cpl. MIDDLETON, Delbert M.	Aug.3, 1944
Cpl. BIRCH, Gordon T.	Oct.2, 1944	L/Cpl. MILLARD, Hugh M.	Feb.19, 1945
Cpl. BISSETT, Thomas S.	Mar.8, 1945	L/Cpl. MITCHELL, Frederick J.	Mar.8, 1945
Cpl. BOLAND, Joseph P.	July 29, 1944	L/Cpl. PATTERSON, George E.	Oct.10, 1944
Cpl. BRASH, Matthew A.	July 21, 1944	L/Cpl. RAWLINGS, Nelson P.	Jan.21, 1945
Cpl. BRULE, Leopold D.	Feb.19, 1945	L/Cpl. REID, Charles H.	Oct.5, 1944
Cpl. CARSON, Howard	Apr.13, 1945	L/Cpl. ROSEMAN, Sam H.	July 30, 1944
Cpl. CHAMBERLAIN, Ralph E.	Aug.28, 1944	L/Cpl. SCHOOLEY, Charles M.	Aug.19, 1942
Cpl. CLARKE, Irwin	Aug.19, 1942	L/Cpl. TAYLOR, Alexander J.	Aug.19, 1942
Cpl. DOREY, Wilfred G.	Mar.4, 1944	L/Cpl. TOMLINSON, Ross K.	Mar.8, 1945
Cpl. EVANS; Lorne C.	Feb.19, 1945	L/Cpl. TROMBLEY, Leo J.	Aug.19, 1942
Cpl. FERRARI, George H.	Mar.1, 1945	L/Cpl. WEIR, James A.	July 29, 1944
Cpl. FLEMING, Emerald N.	Feb.19, 1945	L/Cpl. WRIGHT, Max M.	Apr.14, 1945
Cpl. FOX, Alexander	Mar.2, 1945		
Cpl. FRANKLIN, Daniel E.	July 3, 1942	Pte. ACHESON, Stuart F.T.	July 29, 1944
Cpl. GALL, Alexander C.	Dec.25, 1944	Pte. ADAMS, Charles P.	Aug.19, 1944
Cpl. GATSCHENE, James A.	Aug.22, 1944	Pte. ALBERTSON, Herman	Feb.19, 1944
Cpl. GORDA, John	Feb.19, 1945	Pte. ALEXANDER, Boyce M.	Mar.1, 1945
Cpl. GUAY, Louis J.	July 29, 1944	Pte. ALEXANDER, Gilbert	July 21, 1944
Cpl. HANLEY, Lester L.	Feb.19, 1945	Pte. ANDERSON, Ellis W.	Aug.29, 1942
Cpl. HEIGHTON, Vincent E.	Mar.1, 1945	Pte. ALLES, Craig	Apr.12, 1945
Cpl. HUNT, Allen G.	Apr.19, 1945	Pte. ANDERSON, Carl R.	July 30, 1944
Cpl. JAMIESON, John D.	Mar.1, 1945	Pte. ANDERSON, Ivan H.	July 21, 1944
Cpl. JOYES, Chester A.	Apr.19, 1945	Pte. ANDREW, Leonard	Aug.19, 1942
Cpl. LARKIN, George	Feb.24, 1945	Pte. ANDRIJOUSKI, William	July 18, 1944
Cpl. LITTLE, Charles R.	Mar.8, 1945	Pte. ARMSTRONG, Robert N.	Mar.1, 1945
Cpl. LITTLE, Francis E.	July 29, 1944	Pte. ARSENAULT, Alfred	Aug.27, 1944
Cpl. LITVINCHUK, Mytody	Oct.16, 1944	Pte. ASH, William K.	Feb.19, 1945
Cpl. MACDONALD, Harry A.	Aug.19, 1942	Pte. AURAND, Joseph E.	Aug.19, 1942
Cpl. McINTEE, Douglas H.	Mar.1, 1945	Pte. AVEY, Lloyd G.	Feb.19, 194
Cpl. MILLER, Russell L	July 21, 1944	Pte. BALCH, William H.	Feb.19, 1945
Cpl. MILLIGAN, Hubert O.	Mar.1, 1945	Pte. BALLMER, James	Aug.19, 1942
Cpl. MORGAN, Patrick B.J.	April 4, 1945	Pte. BALOG, Joe L	Aug.19, 1942
Cpl. MORTON, Alfred T.	July 30, 1944	Pte. BALSON, Alfred H.	Oct.5, 1944
Cpl. MULHOLLAND, Everett W.	Mar.8, 1945	Pte. BANYARD, William E.	July 29, 1944
Cpl. NELSON, Peter A.	July 29, 1944	Pte. BARNARD, Anderson N.	Aug.19, 1944
Cpl. NICOLL, George W.	Sept. 21, 1944	Pte. BARNET, Gordon W.	July 29, 1944
Cpl. RYAN, George	Apr.4, 1945	Pte. BARRETT, Gordon E.	Aug.19, 1942
Cpl. SCOTT, Harold E.	Oct.2, 1944	Pte. BARTHOLOMEW, Edward C.	Mar.8, 1945
Cpl. SHURA, John	Mar.1, 1945	Pte. BAYLIS, Albert	July 29, 1944
Cpl. SMEAD, Sydney	Oct.14, 1944	Pte. BELCOURT, Raymond	Aug.19, 1942
Cpl. SPONDER, Henry J.	Sept. 20, 1944	Pte. BELL, Albert E.	Feb.19, 1945
Cpl. STANLEY, Walter J.	Aug.13, 1944	Pte. BENNETT, Clifford E.	Mar.2, 1945
Cpl. STANTON, Sidney R.	Aug.19, 1942	Pte. BERGER, Samuel	Aug.19, 1942
Cpl. WILSON, Harold A.	Aug.16, 1944	Pte. BESSEY, Everett	Apr.20, 1945
Cpl. WILSON, Owen T.	Aug.27, 1944	Pte. BESTON, John F.	Aug.27, 1944
L/Cpl. BURKE, Marvin T.	Aug.28, 1944	Pte. BEZENAR, George	Aug.19, 1942
L/Cpl. CHADWICK, Albert T.	Aug.28, 1944	Pte. BIZOVY, Frederick	Aug.19, 1942
L/Cpl. CLARK, Gordon G.	Aug.13, 1944	Pte. BLACK, William	Aug.19, 1942
L/Cpl. COOK, John W.	Oct.5, 1944	Pte. BLAKESTON, Gordon F.J.	June 11,1942
L/Cpl. CORMIER, Leonard J.	Mar.1, 1945	Pte. BOULTINGHOUSE, Hubert J.	Jan.24, 1944
L/Cpl. COX, Wimam R.	July 21, 1944	Pte. BORTHWICK, George R.	July 29, 1944
L/Cpl. CROOKE, Robert J.	Oct.6, 1944	Pte. BOURQUE, Douglas J.	Aug.13, 1944
L/Cpl. DONNELLY, Elmore R.	Aug.19, 1944	Pte. BOWERS, Clifford O.	Aug.19, 1942
L/Cpl. DRISCOLL, Arthur C.W.	Mar.8, 1945	Pte. BOYD, William A.	Feb.1, 1945
L/Cpl. EISENMENGER, Edward L.	July 18, 1944	Pte. BOYDEN, Harold G.	Aug. 19,1942

Pte. BRANDON, Oliver C.	Feb.24, 1945	Pte. EAST, Clarence P.	Aug.20, 1942
Pte. BREWER, Gordon T.	Oct.25, 1944	Pte. EASTES, Gordon F.	July 29, 1944
Pte. BRISCOE, Christopher	July 21, 1944	Pte. EDNIE, John R.	Aug.19, 1942
Pte. BROX, Eldon F.	July 21, 1944	Pte. ELLIS, Norman G.	Aug.8, 1944
Pte. BURK, Clayton S.	Jan.30, 1944	Pte. ELLIS, Roy D.	Feb.8, 1945
Pte. BURLING, Arnold	Oct.25, 1940	Pte. ERREY, Victor G.	Aug.19, 1942
Pte. BURLING, Charles F.	Oct.17, 1944	Pte. FALSETTO, Hector J.	Feb. 19, 1945
Pte. BUTLER, Robert	May 26, 1945	Pte. FAUBERT, Gerald R.	Aug.19, 1942
Pte. CALBERG, Henning R.	Aug.19, 1942	Pte. FAUBERT, Russell W.	Feb.24, 1945
Pte. CAMPBELL, Alva E.	Aug.13, 1944	Pte. FERRARI, George H.	Mar.1, 1945
Pte. CAMPBELL, Colin H.	Oct.25, 1944	Pte. FISCHER, Oscar W.	Jan.6, 1945
Pte. CAPNERHURST, Bertram H.	Aug.19, 1942	Pte. FISH, William L.	Aug.27, 1944
Pte. CAREY, Clarence A.	Sept. 6, 1944	Pte. FLOYD, Walter L.	Aug.19, 1942
Pte. CARLETON, Ernest J.	Aug.15, 1944	Pte. FOLEY, William G.	Mar.8, 1945
Pte. CARRIERE, Frederick	Oct.26, 1944	Pte. FORD, Kenneth J.	Mar.8, 1945
Pte. CARTER, Donald R.	Feb.20, 1945	Pte. FORSBREY, Albert F.	Apr.28, 1945
Pte. CERULLO, Joseph H.	May 1, 1945	Pte. FORSYTH, Andrew P.	Sept. 26, 1940
Pte. CHAMBERLAIN, Howard D.	Oct.6, 1944	Pte. FOWLER, William F.	Mar.1, 1945
Pte. CHAMBERS, Allan L	Apr.13, 1945	Pte. FOX, Henry H.	Feb.19, 1945
Pte. CHERRY, Harry	Mar.1, 1945	Pte. FRADGLEY, James W.	Oct.4, 1944
Pte. CHEVALIER, Vincent J.	Apr.14, 1945	Pte. FRIZELL, Raymond J.	July 21, 1944
Pte. CHOMYN, John N P.	Feb.19, 1945	Pte. GAINES, William S.	Sept. 26, 1940
Pte. CLARK Lloyd F.	Apr.13, 1945	Pte. GALLANT, Harold W.	Aug.26, 1944
Pte. CLARKE, John L.	Feb.24, 1945	Pte. GATACRE, Francis C.	Sept. 15, 1942
Pte. CLINE, Richard A.	Oct.5, 1944	Pte. GAULT, Ernest J.	Feb.19, 1945
Pte. CLOUTIER, Maurice	Aug.19, 1942	Pte. GEHL, Francis W.	Feb.20, 1945
Pte. COCHRANE, Kenneth G.	July 29, 1944	Pte. GEORGE, Sam	Aug.19, 1942
Pte. COLLISON, Clayton K.	Aug.19, 1942	Pte. GERRIE, Ernest H.	Apr.5, 1945
Pte. COLVILLE, Gordon H.	Aug.27, 1944	Pte. GIFFEN, William H.	Mar.8, 1945
Pte. COMEAU, Dennis E.	Oct.25, 1944	Pte. GILCHRIST, Charles W.	Feb.19, 1945
Pte. CONWAY, Douglas P.	July 21, 1944	Pte. GILKINSON, Harold M.	July 21, 1945
Pte. COOK, Norman W.	Aug.19, 1942	Pte. GILL, Joseph P.	Mar. 1, 1945
Pte. COOKE, Joseph	Oct.16, 1944	Pte. GIRARDIN, Francis H.	Sept. 14, 1940
Pte. CORBIERE, Dominic	July 21, 1944	Pte. GLEAVE, Donald R.	July 29, 1944
Pte. CORMIER, Alvin R.	Aug.19, 1942	Pte. GODFREY, JACK, A.G.	Aug.19, 1942
Pte. COUSINEAU, William L.	Oct.16, 1944	Pte. GORDON, Robert M.	Apr.23, 1943
Pte. COUTURE, Desmond E.	Mar.8, 1945	Pte. GOULET, Jean	Oct.26, 1944
Pte. COUVIA, Earl	Aug.19, 1942	Pte. GROSS, Joseph	Mar.8, 1945
Pte. CROUCHMAN, Robert R	Aug.16, 1940	Pte. GULLIVER, Lawrence W.	Aug.19, 1942
Pte. CUDMORE, Andrew M.	Aug.19, 1942	Pte. HAINES, Ronald T.	Sept. 19, 1942
Pte. CULLIMORE, Harvey E.	Oct.14, 1944	Pte. HALUIK, Mike	Nov.10, 1944
Pte. CUNNINGHAM, William R.	Nov.23, 1944	Pte. HANCOCK, Donald M.	Aug.28, 1944
Pte. CUROE, Jack A.	Aug.4, 1944	Pte. HANSON, Peter C.	Aug.19, 1942
Pte. CURRIE, Gordon I.	Mar.6, 1945	Pte. HARMAN, Gayle H.	Aug.19, 1942
Pte. CURRIE, Ian P.M.	Oct.19, 1944	Pte. HARTLING, Everett E.	Apr.8, 1945
Pte. CURTIS, Ronald C.	July 21, 1944	Pte. HAWKINS, Donald A.	Feb.19, 1945
Pte. DAVIDSON, Richard D.	Aug.19, 1942	Pte. HEAL, Raymond L	Feb.21, 1945
Pte. DAWES, William J.	Mar.8, 1945	Pte. HEBERT, Victor	Aug.19, 1942
Pte. DAWSON, Franklin A.	Aug.19, 1942	Pte. HECKMAN, Peter	Aug.26, 1944
Pte. DE LISLE, Francis J.	Aug.19, 1942	Pte. HEPP, Frank	Mar 1, 1945
Pte. DE WOLFE, Robert B.	Sept. 21, 1944	Pte. HERTZBERGER, David N.	Apr.13, 1945
Pte. DEAN, George A.	Mar. 1, 1945	Pte. HETHERINGTON, William H	Feb.20, 1945
Pte. DELORME, Lionel	Mar.8, 1945	Pte. HILL, Albert E.	Feb.19, 1945
Pte. DENNIS, William I.	Feb. 19, 1945	Pte. HILL, George L.	Aug. 26, 1944
Pte. DESCHAIINE, Gordon C.	Apr.12, 1944	Pte. HILL, James G.	Aug. 27, 1944
Pte. DESJARDINS, Joseph J.F.	Aug.4, 1944	Pte. HINZ, Eric H.	Oct.8, 1944
Pte. DEVOS, Roger	Apr.11, 1945	Pte. HOCH, George F.	Aug.19, 1942
Pte. DIXON, Alvin G.	Mar.1, 1945	Pte. HOLMES, John	July 21, 1944
Pte. DIXON, George A.	Aug.19, 1942	Pte. HOMES, Thomas	Feb.24, 1945
Pte. DONALD, Charles	Aug.18, 1942	Pte. HOOD, Thomas E.	Aug.19, 1942
Pte. DOREY, Clarence	Feb.19, 1945	Pte. HOPF, George P.	Aug.13, 1944
Pte. DOWNEY, Russell C.	Feb.19, 1945	Pte. HORNE,Robert J.G.	Aug.3, 1944
Pte. DRUMMOND, Stuart	Feb.19, 1945	Pte. HOWELL, Henry	Oct.16, 1944
Pte. DUCKWORTH, William D.	Nov.14, 1942	Pte. HUGHES, Albert	Apr.13, 1945
Pte. DUNCAN, Albert	Aug.19, 1942	Pte. HUTCHINS, Douglas L	Mar.2, 1945
Pte. DUNNETT, David W.	July 11, 1944	Pte. HYLANDS, William	Oct.3, 1944
Pte. DUROCHER, Clarence	Aug.19, 1942		

Pte. JACKSON, Frank T.	July 21, 1944	Pte. MATHESON, Ivan F.	Nov.14, 1944
Pte. JANZEN, Menno	Feb.19, 1945	Pte. MATLOCK, Rodney K.	July 21, 1944
Pte. JARVO, Francis A.	Oct.19, 1944	Pte. MATTE, Felix E.	Aug.19, 1942
Pte. JELSO; Gerald J.	Aug.19, 1942	Pte. McCARTHY, Patrick J.	Mar.1, 1945
Pte. JEPSEN, Hans E.	Aug.19, 1942	Pte. McCARTHY, Ray I.	Mar.8, 1945
Pte. JEFFRIES, Thomas A.	July 21, 1944	Pte. McCOLL, Meredith L	July 30, 1944
Pte. JOHNSON, Lorne E.	Apr.22, 1945	Pte. McCOMBS, Kenneth G.	Mar.1, 1945
Pte. JONES, Ivor Q.	July 17, 1944	Pte. McCORMICK, Everett R.	Aug.19, 1942
Pte. JUDSON, John E.	Aug.13, 1944	Pte. McCORRY, Edward G.	July 21, 1944
Pte. KALBFLEISCH, Harold R.	Aug.27, 1944	Pte. McFADDEN, Bernard L	Aug.27, 1944
Pte. KAY, William J.	Feb.20, 1945	Pte. McHUGH, Anthony	Apr.30, 1945
Pte. KEARNEY, Charles H.	July 21, 1944	Pte. McINTOSH, Ross A.	Aug.14, 1944
Pte. KEARNEY, Joseph G.	Oct.7, 1944	Pte. McINTYRE, Edgar F.	Aug.19, 1942
Pte. KEARNS, Robert L.	Aug.19, 1942	Pte. McINTYRE, Reginald A.	July 21, 1944
Pte. KENNEDY, George H.	Aug.19, 1942	Pte. McISAAC, Charles D.	Oct.13, 1944
Pte. KENNEDY, William D.	Aug.19, 1942	Pte. McKEON, Patrick B.	Aug.19, 1942
Pte. KERR, James	Feb.19, 1945	Pte. McLAGAN, John P.	Apr.30, 1945
Pte. KING, James H.	Mar.8, 1945	Pte. McLEAN, Frederick	Aug.19, 1942
Pte. KINLOCH, Douglas C.	Sept. 26, 1940	Pte. McLENNAN, Howard R.	Sept. 20, 1944
Pte. KITCHING, Eric T.	July 30, 1944	Pte. McLEOD, Gordon M.	Apr.24, 1945
Pte. KNAPP, Henry	Aug.19, 1942	Pte. McNUTT, Chesley R.	Aug.13, 1944
Pte. KNIGHT, Robert A.J.	July 31, 1944	Pte. MERONUICK, George H.	Oct.14, 1944
Pte. KNOX, Robert M.	July 30, 1944	Pte. MILLER, Albert E.	Dec.2, 1939
Pte. KNISTER, Leonard	July 29, 1944	Pte. MILLER, Roy C.	Mar.8, 1945
Pte. KOCHAN, James	July 26, 1944	Pte. MITCHELL, Berkley	Oct.5, 1944
Pte. KORALEWICH, John J.	Nov.19, 1943	Pte. MOLNAR, Steven Z.	Mar.8, 1945
Pte. KOSKOVICH, Andrew	Sept. 22, 1944	Pte. MORENCY, Paul j.	Aug.19, 1943
Pte. KOTOWICH, Walter	Feb.19, 1945	Pte. MORGAN, Edward J.	Mar.1, 1945
Pte. KRYWIARCHUK, Philip	Apr.13, 1944	Pte. MORLEY, Charles L.	Aug.19, 1942
Pte. KURKOWSKY, Michael	July 21, 1944	Pte. MOROCK, Adam	July 21, 1944
Pte. LABOUCANE, Charles	Sept. 12, 1944	Pte. MORRIS, Kenneth A.	Mar.8, 1945
Pte. LACEY, Patrick J.	Mar.8, 1945	Pte. MORRISON, Norman R.	July 21, 1944
Pte. LAFRAMBOISE, Remi	July 29, 1944	Pte. MORRISON, Roy H.	Aug.13, 1944
Pte. LANE, Harvey I.	July 29, 1944	Pte. MOWRY, Lawrence C.	July 11, 1944
Pte. LANGILLE, Lawrence A.	Aug.16, 1944	Pte. MURDOCH, Bruce W.	Aug.27, 1944
Pte. LARSH, Willfred J.	Aug.19, 1942	Pte. MURPHY, Robert D.	Aug.19, 1942
Pte. LAVALLEE, Gustave	Sept. 20, 1944	Pte. NEALE, Eugene A.	Aug.19, 1942
Pte. LAWRENCE, Jack V.	Aug.19, 1942	Pte. NEEDHAM, William J.	Aug.13, 1944
Pte. LEEK, Gordon W.	Feb.20, 1945	Pte. NEWINGTON, Raymond	Aug.12, 1944
Pte. LEGERE, Joseph F.	Aug.13, 1944	Pte. NEYRINCK, George E.L.	July 21, 1944
Pte. LEOPOLD, George H.	Aug.19, 1942	Pte. NEVILLE, Gerard J.	Sept. 20, 1944
Pte. LIES, Wilfred	Aug.8, 1944	Pte. O'BRIEN, John J.	Apr.9, 1945
Pte. UGHT, James W.	July 29, 1945	Pte. O'CONNOR, Russell L	Aug.19, 1942
Pte. LOTZ, Lloyd G.	Oct.11, 1944	Brothers)	
Pte. LOVELL, Jack J.	Sept. 22, 1944	Pte. O'CONNOR, Wilfred D.	Aug.19, 1942
Pte. LUNDQUIST, Frederick J.	Feb.19, 1945	Pte. OLDMAN, James A.	Aug.28, 1944
Pte. LYNCH, Earl I.	Nov.23, 1944	Pte. O'NEIL, Cornelius	Mar.1, 1945
Pte. LYNDE, Jack A.	Mar.1, 1945	Pte. O'REILLY, Clarence J.	Mar.18, 1943
Pte. LYON, Noel D.	Aug.13, 1944	Pte. PAINTER, Herbert F.	Feb.19, 1945
Pte. LYTTLE, Douglas S.	Sept. 12, 1944	Pte. PAQUETTE, Rene	July 29, 1944
Pte. MABBETT, Charles E.V.	Apr.3, 1941	Pte. PARENT, Ernest	Aug.19, 1942
Pte. MACDONALD, Alexander W.	July 29, 1944	Pte. PARENT, Richard J.	Aug.23, 1944
Pte. MACDONALD, Lloyd K.	July 21, 1944	Pte. PARENT, Rufus	Oct.25, 1943
Pte. MACDONELL, Gordon S.	Feb.24, 1945	Pte. PARLIAMENT, Rex	Mar.8, 1945
Pte. MACKINNON, George W.	Aug.13, 1944	Pte. PATE, John D.	Aug.19, 1944
Pte. MACLEOD, John F.	July 31, 1944	Pte. PATTON, Thomas P.	July 21, 1944
Pte. MAGUIRE, George A.	Aug.11, 1944	Pte. PELTIER, Arthur H.	Mar.1, 1945
Pte. MAJURY, William M.	Oct.5, 1944	Pte. PIERCE, Louis J.	July 13, 1944
Pte. MALOTT, Harold E.	Aug.28, 1944	Pte. PINCH, Warner D.	Feb.19, 1945
Pte. MARION, Bernard L.	Mar.1, 1945	Pte. PODGER, Richard	Aug.19, 1942
Pte. MARR, Glenville G.	Mar.8, 1945	Pte. POLLON, Douglas	Feb.24, 1945
Pte. MARSHALL, Thomas C.	Mar.1, 1945	Pte. POLLOCK, Lorne J.	Mar.8, 1945
Pte. MARTIN, Harold E.	Oct.14, 1944	Pte. POOLE, Warren C.	Mar.8, 1945
Pte. MARTIN, William F.C.	Aug.13, 1944	Pte. POST, Carmen E.	Aug.19, 1942
Pte. MARTIN, William G.	Feb.19, 1945	Pte. POWERS, Wilfred S.	July 21, 1944
Pte. MARVYN, John E.	Aug.28, 1944	Pte. PRICE, Donald E.	Aug.26, 1944

Pte. PROUSE, Charles	Apr.13, 1945	Pte. STEVENSON, Garfield R.	Oct.25, 1944
Pte. PULLAN, Jack T.	Feb.19, 1945	Pte. STEWART, Glen E.	Aug.13, 1944
Pte. QUAIFE, Leo R.	Oct.9, 1944	Pte. STEWART, Shirley	Mar.9, 1945
Pte. RAYNER, Robert E.	Feb.19, 1945	Pte. STOCKDALE, Robert L.	Feb.19, 1945
Pte. REIDER, Lawrence	July 18, 1944	Pte. STOREY, Arthur W.	July 29, 1944
Pte. RENAUD, Ivan N.P.	July 31, 1944	Pte. SULLIVAN, Desmond L.	Aug.19, 1942
Pte. RENNIE, James	Aug.19, 1942	Pte. SULLIVAN, John L.	Apr.5, 1945
Pte. RICE, Lorne J.	Feb.19, 1945	Pte. TASKER, William D.	Apr.14, 1945
Pte. REIDEL, Vendel	Aug.19, 1942	Pte. TAYLOR, James	Aug.19, 1942
Pte. RINKER, Douglas C.	Aug.19, 1942	Pte. THIBEAULT, John J.	Apr.12, 1945
Pte. RVAIT, Alphonse C.	Aug.19, 1942	Pte. THOMAS, Herman F.	July 30, 1944
Pte. RIVAIT, Lawrence	Nov.23, 1944	Pte. THOMPSON, Louis	Oct.5, 1944
Pte. RIVAIT, Leon M.	Aug.19, 1942	Pte. THOMPSON, Thomas	Aug.19, 1942
Pte. ROBERTS, Rowland	Apr.24, 1940	Pte. THORPE, Stanley	Aug.28, 1944
Pte. ROBINET, Remi C.	July 29, 1944	Pte. THIURSTON, Charles	Feb.19, 1945
Pte. ROSS, Albert K.	July 21, 1944	Pte. TOMAN, Burkle	Feb.24, 1945
Pte. ROYAN, Donald F.	Aug.19, 1942	Pte. TOOMBS, Ernest A.	Mar.8, 1945
Pte. ROYCE, Earl S.	July 21, 1944	Pte. TOWLE, Ronald K.	Aug.19, 1942
Pte. SALLOWS, Robert E.	Mar.8, 1945	Pte. TRUDELL, Ernest J.	Aug.4, 1944
Pte. SANDS, Roslyn E.	Apr.14, 1945	Pte. TWEYMAN, Albert	Aug.8, 1944
Pte. SAUVE, Gerald G.	Oct.1, 1942	Pte. TWINING, William J.	Apr.30, 1945
Pte. SCHOFIELD, Joseph	Aug.13, 1944	Pte. VALLANCE, David	Aug.19, 1942
Pte. SCHUMILAS, Alexander F.	July 27, 1944	Pte. VAUGHAN, Edgar R.	Aug.19, 1942
Pte. SCHWITZER, Emerson F.	Apr.13, 1945	Pte. VAUTOUR, Eloi	Mar.1, 1945
Pte. SEARLE, Charles J.	Feb.19, 1945	Pte. VEINOT, Burlin L.	July 21, 1944
Pte. SEASTROM, Kenneth T.	Sept. 26, 1940	Pte. WALKER, Ernest A.	Mar.8, 1945
Pte. SENCHUK, Michael	Aug.15, 1944	Pte. WALKER, Weldrick F.	Aug.19, 1942
Pte. SHANNON, Samuel	Dec.22, 1940	Pte. WALMSLEY, James	Aug.19, 1942
Pte. SHANTZ, Daniel	Oct.26, 1944	Pte. WARD, Charles R.	Feb.20, 1945
Pte. SHAWANDA, Isaac	July 31, 1944	Pte. WATSON, Joseph A.	Sept. 20, 1944
Pte. SHEARER, George T.	Feb.26, 1943	Pte. WEBB, Albert A.	Oct.5, 1944
Pte. SHEFF, Francis H.	Oct.7, 1944	Pte. WESTFALL, Herbert J.	July 29, 1944
Pte. SHEPLEY, Stanley P.P.	Aug.19, 1942	Pte. WHEATLEY, William	July 8, 1945
Pte. SHOUP, Lambert L.	Feb.13, 1945	Pte. WHEELER, Ernest A.	July 28, 1944
Pte. SIMPSON, Grant E.	Aug.16, 1944	Pte. WHITE, Donald	Aug.19, 1942
Pte. SIVERNS, Harold	Aug.19, 1942	Pte. WHITE, Douglas R.	Oct.23, 1944
Pte. SKEAD, Frederick A.	Feb.19, 1945	Pte. WHITE, Frank	Sept. 1, 1944
Pte. SKIDMORE, Torquil	Feb.12, 1945	Pte. WHITE, Raymond W.	Aug.28, 1944
Pte. SMITH, Donald R.	Aug.21, 1944	Pte. WHITEHEAD, Samuel M.	Feb.19, 1945
Pte. SMITH, George H.	Mar.1, 1945	Pte. WIGLE, Roy	Aug.19, 1945
Pte. SOBLE, Russell R.	Oct.6, 1944	Pte. WILLIAMS, Harley J.	Mar.8, 1945
Pte. SOLOWAY, Benjamin A.	Mar.1, 1945	Pte. WILLIAMS, Herbert J.	July 31, 1944
Pte. SPOTTON, Leonard F.	July 11, 1944	Pte. WILLIAMSON, Russell K.	July 17, 1944
Pte. SQUIRE, Howard G.	July 29, 1944	Pte. WILSON, Kenneth E.	Nov.1, 1944
Pte. ST.DENNIS, Jack H.	Mar.24, 1945	Pte. WILSON, Waldo W.	Feb.19, 1945
Pte. ST.LOUIS, Maurice	Aug.19, 1942	Pte. WINGFIELD, John H.	Aug.19, 1942
Pte. STAINTON, Thomas	Aug.19, 1942	Pte. WINTERBOTTOM, Wilfred	Aug.19, 1942
Pte. STAKE, Reinhardt	July 30, 1944	Pte. WOOD, Albert E.	Feb.24, 1945
Pte. STANTON, Edwin C.	Aug.13, 1944	Pte. WORSLEY, Sidney	July 21, 1944
Pte. STEERS, James W.	Aug.19, 1942	Pte. WYSUKI, Victor	Aug.19, 1942
Pte. STEVENS, James H.	Aug.18, 1944	Pte. YOUNGER, William M.	Aug.16, 1944

*They were only in the morning of their lives
When the golden trumpets called them to Eternity.*

- Stanley Scislawski

Bronvermelding

Archieven:

Commonwealth War Graves Commission, Britse Gemenebest.
Volksbund Deutsche Kriegsgräberfürsorge, Duitsland.
Heemkundekring Het Zuidkwartier Ossendrecht Nederland.
The Essex Scottish Regiment, Roll of Honour, Canada.
The Essex Scottish Regiment, Casualties List, Canada.

Gebruikte literatuur:

Action Aintree, De slag om Woensdrecht, J. Bolders, (Woensdrecht 1977).
Arms and Uniforms, the Second World War Part 2, L. & F. Funcken, (London 1975).
Army badges and insignia of World War 2, Guido Rosignoli, (Dorset 1974).
1 Bn. The Essex Scottish Regiment 1939-1945, A brief narrative, R.W. Meanwell, (Aldershot 1946).
Belgie 44, de bevrijding, P.Taghon, (Tielt 1994).
Canada 1945-1995, Nederland, Communications Division Veteran Affairs Canada, (Ontario 1995).
Canadezen in actie, Nederland najaar '44-voorjaar '45, H. Bollen en P. Vroemen, (1994).
De infanterie 1939-1945, J.B. King en J. Bachelor, (Amsterdam 1979).
De slag om Antwerpen en de Schelde 1944-'45, J.L. Moulton, (Baarn 1979).
De bevrijding van Groningen, W.K.J.J. Van Ommen Kloeke, (Assen 1945).
De Polder, nummer 41 en 43, (Stabroek 2004)
Einddoel Maas, J.Didden en M. Swarts, (Weesp 1984).
Fall Braun/De strijd om Kapelsche Veer 1944-1945, D.L. Roitero, (Tilburg 1995).
For freedom, D. Lannoy, (Belgie 1984).
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, De Canadezen vchten bij Dieppe, H.F. Wood, (Antwerpen).
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, Caen de smeltkroes van Normandië, J. Keegan, (Antwerpen).
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, Operatie Spring de Canadese bindingsactie in Normandië, J. Swettenham, (Antwerpen).
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, Operatie Cobra de uitbraak uit Normandië, M. Blumenson, (Antwerpen).
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, Montgomery's opmars naar de Rijn, K.J. Macksey, (Antwerpen).
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, De Britten en Canadezen zuiveren Noord Duitsland, K. James, (Antwerpen).
Heemkring Graningate, Een Canadese reportage over de nadagen van de Tweede Wereldoorlog, M. Constandt, (Middelkerke 1990).
Het Canadese Leger in Nederland 1944-1945.
Pansterwagens uit de Eerste en Tweede Wereldoorlog, A. Kershaw, (Amsterdam 1976).
Putte in oude ansichten, A.C.J. van Kaam, (Zaltbommel 1994).
Kroniek van de heemkundekring 't Zuidkwartier, Tijding 1984-3, Herinnering aan de bevrijding van Putte, F.J. Buijs, Putte september-oktober 1944 M. Bastiaanse, (Ossendrecht 1984).
Maandblad Oorlog, De Seine-overgangen in 1944, H. Essame (Zwolle 1979).
Maandblad Oorlog, Operation Veritable, W. Moore, (Zwolle 1981).
Maandblad Oorlog, Westerschelde 1944, H. Essame, (Zwolle 1979).
Maandblad Oorlog, De corridor van de dood, H. Essame, (Zwolle 1980).
Maandblad Oorlog, Overschrijding van de Rijn in 1945, W. Moore, (Zwolle 1982).
Maandblad Oorlog, Goodwood, H. Essame, (Zwolle 1978).
Maandblad Oorlog, Bodenplatte 1945, M. Windrow, (Zwolle 1980).
Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog, Dieppe de zelfmoordinvasie, R.W. Thompson, (Antwerpen).
Official history of the Canadian Army in the Second World War, volume III, The Victory Campaign, The operations in north-west Europe 1944-1945, C.P. Stacey, (Ottawa 1966).
Putte 1940-1945, A.A.M. v/d Berg. Buijs, (Putte 1994).
Song book, Sing along with songs from WW I and WW II, C. Moore, (Ontario).

The Canadian Soldier, from D-Day to VE-Day, Histoire & Collections, J. Bouchery, (Paris 2003).
The Essex and Kent Scottish, 100 years 1885-1985.
The National post, newspaper, Canada
The Winsor Star newspaper, Canada.
Valour Remembered, Canada and the Second World war, P. Giesler, (Ontario 2000).
Zeeland 1940-1945, G. van der Ham, (Zwolle 1990).

Met dank aan:

Het bestuur en de redactieraad van Heemkundekring Het Zuidkwartier, met name:
mevrouw M. Roskamp en de heren J Halters en A. Mattheussens.
Mijn ouders Jos van Beeck en Jo van Beeck -Van Bruggen
Fotograaf Christ Mous (voor de foto's herdenking 1994)
De heer. H. Beens
De heer. A. Markus
De heer. W. Mous
De heer. P. van der Velde
In het bijzonder mijn vrouw Martine die mij de gelegenheid bood veel vrije uren aan
deze speciale Tijding te besteden.

Canadese gedenktekst

*They shall grow not old, as we that are left grow old.
Age shall not weary them, nor the years condemn.
At the going down of the sun and in the morning,
We will remember them.
We will remember them.
Lest we forget!*

Lawrence Binyon

